

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

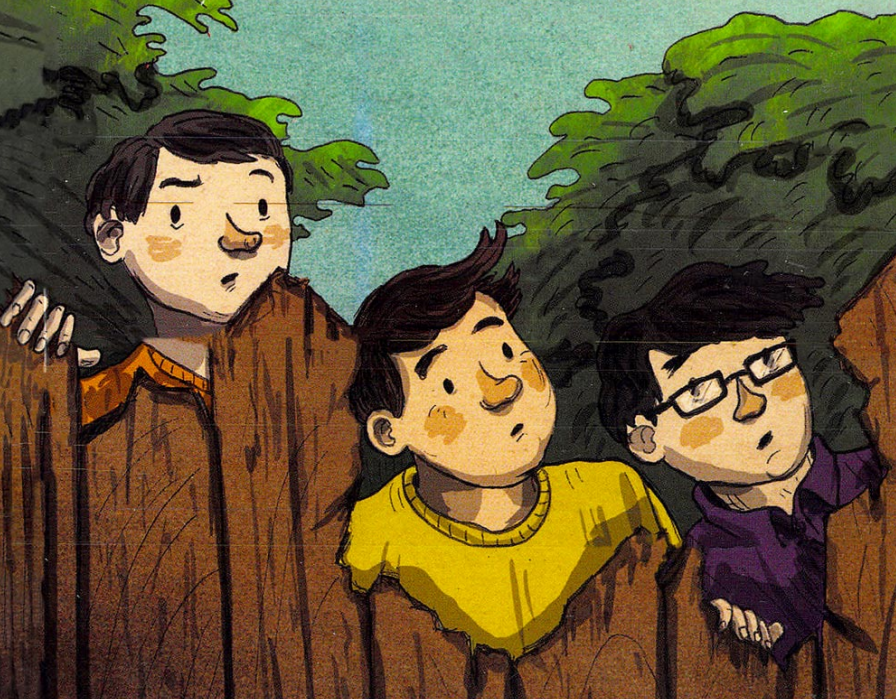
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARKADAŞLAR

KAZUMI YUMOTO

Boston GlobeHorn Kitap Ödülü
JAWC Yeni Yetenek Ödülü
Juvenile Yazarlar Birliği Ödülü

ARKADAŞLAR

KAZUMI YUMOTO

Zeplin Çocuk ve İlkgençlik 1
©2015 Zeplin Çocuk ve İlkgençlik
Kitabın Özgün Adı: Natsu no niwa
ISBN: 978-605-4849-85-7

Sertifika No: 27938

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Copyright © 1992 by Kazumi Yumoto

İlk olarak 1992'de Japonya'da Benesse Corporations tarafından,
halen Tokuma Shoten Yayıncılık A.Ş. tarafından basılmaktadır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kazumi Yumoto ile birlikte Japan
Foreign-Rights Centre tarafından düzenlenmiştir.

1. Basım: Ocak 2015

Yayın Yönetmeni: Merve Tokmakçioğlu

Yayın Koordinatörü: Gül T. Temur

Kapak Resmi: Dilem Serbest

Tasarım: aArt

Baskı: Özal Matbaası (0212 565 25 99)

Matbaa Sertifika No: 26699

Zeplin Çocuk ve İlkgençlik, bir Aylak Adam Kültür Sanat Yayıncılık
kuruluşudur.

Aylak Adam Kültür Sanat Yayıncılık

Merkez Mah. Kesir Sok. Çakmak Apt. No: 5/4 Çekmeköy/İstanbul

Tel: (0216) 640 1979 / (0542) 586 7961

facebook.com/zeplincocukyayin

twitter.com/zeplincocuk

Kazumi Yumoto, 1959'da Tokyo'da doğmuştur. Müzik aracılığıyla
edebiyata ilgi duymuştur. Müzik alanında eğitim görmüş, opera
metinleri yazmıştır. Radyo ve televizyon programları için oyunlar yaz-
mıştır. İlk romanı *Arkadaşlar* ile Boston GlobeHorn Kitap Ödülü,
JAWC Yeni Yetenek Ödülü ve Juvenile Yazarlar Birliği Ödülü
gibi pek çok ödül kazanmış ve pek çok ödüle aday olmuştur. Di-
ğer önemli kitapları, *Ayı ve Vahşi Kedi*, *Kodansha Ödülü'nü* kazan-
mış, *Sunset Kasabası* adlı kitabı Akutagawa Ödülleri'nde finale kal-
mış, *Deniz Kıyısında Seyahat* ise Oda Sakunosuke Ödülü'nü almıştır.

ARKADAŞLAR

KAZUMI YUMOTO

İngilizceden çeviren
burcu yalçinkaya

1

Haziran'ın başından beri durmaksızın yağmur yağıyordu, o gün de yoğun bir yağış vardı. Yarına kadar okulun havuzu açılmayacaktı. Pencereden "canavar yapraklar"a bakıyordum. Avuç içi şeklinde ve neredeyse balkabağı kadar büyük yapraklar çoktan ikinci kattaki sınıfa kadar uzamıştı. Ne zaman yağmur yağsa daha da büyüyorlardı. Kışın kırıış kırıış olup ölüyor, ancak her bahar yeniden canlanıyor, yazın da tuhaf yaratıklar gibi her yana dağılıyorlardı.

İkinci sınıftayken onlara canavar yapraklar demeye başladım. O zamanlar daha kısaydım. Kimse bana şimdiki gibi fasulye sıırğı demiyordu henüz. Ön dişimin yerine aşırı büyük yetişkin dişi çıkmamıştı daha. Bir başka deyişle tatlı küçük bir çocuktum. Okuldaki öğle yemeğı, yiyemeyeceğim kadar iğrenç olur mu gibi şeyleri kafama takıyordum. El topu oy-

nayan altıncı sınıflar gerçekten büyük, güçlü ve neredeyse korkutucu görünüyorlardı.

Efendim, bu masum küçük ikinci sınıf öğrencisi, yeni yarattığı yani canavar yaprakları keşfetmeye iyice kapılmıştı. İkinci sınıftaki dersliğim, şu an bulunduğum odanın tam altında birinci kattaydı. Her sabah sınıfa girdiğimde yaptığım ilk iş canavar yaprakları incelemek oluyordu. Geceleri karanlıkta bu yaprakların kabaktan fenerler gibi göz ve ağızlarını açtıklarından emindim. İkinci kata kadar uzadıklarında korkunç bir şeyin olacağından emin şekilde kalbim çarparken pencereden sarkar ve onlara bakardım. Şimdi ise çok uzun zaman önce baktığım aynı odada oturuyorum. Artık altıncı sınıftayım, ancak bir zamanlar altıncı sınıfları hayal ettiğim şekilde güçlü ve korkunç değilim.

Yapraklara bakmaktan sıkılınca odaya bakardım. O gün Yamashita'nın okula gelmeyişinin üçüncü günüydü. Kursta pazar günü yapılan sınavı bile kaçırmıştı. Asla bunu kaçırmamalısınız. Kısacası onu dört gündür görmüyordum. Cumartesi onu gördüğümde üşütmüş gibi bir hali yoktu, o yüzden ne olduğunu merak ediyordum.

Yamashita'nın sırası benim önümdeydi. Sırasının altına bıraktığı karikatür kitabı açıkta kalmıştı. Eğer öğretmen bulursa el koyardı. Ancak Yamashita her zaman böyleydi. Köşesine çekilirdi.

"Kiyama!"

Aman ne güzel! Öğretmen beni çağırdı. Olabildi-

ğince yavaş kalktım. ■

“Cevap nedir Kiyama?”

“Şey...”

“Yanlış. Cevap, ‘şey’ değil.”

Arkamda oturan Kawabe popomu dürttü. “Yuvarlak,” diye fısıldadı.

Ben de dikkatli şekilde, “Yuvarlak,” diye tekrarladım.

“Evet. Başka?”

Kawabe hızlıca, “Düz,” dedi.

Tekrarladım. “Düz.”

“Doğru, cevap yuvarlak ve düz.” Öğretmen, parlak kel kafasının tepesini kaşdı. “Tıpkı benim gibi.” Bana beklentiyle baktı. “Kimin hakkında konuşuyoruz sence?”

Kawabe daha fazla ipucu vermedi. Panikledim. Yuvarlak ve düz mü? Yuvarlak ve düz mü? Kim olabildi ki?

Çaresizce, “Buda,” diye bağırdım.

Bütün sınıf kahkahaya boğuldu. ■

“Salak! Bunun ne dersi olduğunu düşünüyorsunuz?” ■

“Nasıl?”

“Yuvarlak ve düz. Yeryüzü katmanındaki taşların özellikleri. Dikkat et!”

Herkes kahkahasını bastırmaya çalışarak bana bakarken yerime oturdum. Tuzağa düştüm! Bir yandan karikatür kitabı fazla gözükmessin diye aya- ■

ğimla onun sırasına uzanmaya çalışırken hepsi Yamashita'nın suçu diye düşünüyordum. Kawabe arkadan beni dürttü.

"Ne istiyorsun?"

"Yamashita'nın neden gelmediğini duydun mu?"

"Hayır, nedenmiş?"

"Büyükannesi ölmüş. Köydeki büyükannesi."

"Ne?" Büyükannesi olduğundan bile haberim yoktu. Yani, elbette herkesin büyükanne ve büyükbabası olduğunu biliyorum ama o hiç büyükannesinden bahsetmemişti. "Köyden" bahsedildiğini de hiç duymamıştım.

"Cenazeye gitmiş. Annem öyle dedi."

"Gerçekten mi?"

"Sen hiç cenazeye gittin mi?"

"Hayır."

"Ben de gitmedim. Bir süre önce bizim apartmandaki yaşlı adam öldüğünde annem başında beklemeye gitti ama..."

"Cenazeye gitmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Gerçekten istediğimden değil, sadece... oh!"

Öğretmen, "Kawabe! Kiyama!" diye bağırdı.

Kawabe yamuk gözlüklerini düzeltip alnını ovuşturdu.

"Neden fısıldaşıyorsunuz? Dersin sonuna kadar sıralarınızda ayakta bekleyin!"

Sonraki gün Yamashita okula geldi. Okul kapısından girerken arkadan gördüm onu.

“Hey şişko!” diye seslendim ama böyle dediğime pişman oldum. Kawabe ve ben ona sürekli böyle derdik, kötülükten değil de bu çok ayan beyan bir seçenek olduğundan böyle derdik. Demek istediğim Yamashita tıknaz biriydi. Ona böyle dediğimizde sanki, “Evet şişmansın. Ne olmuş?” der gibiydik. Kızgın biri gibi davranır ama öyle olmadığını bilirdik. Bugün somurtuyordu. Bunu tahmin etmeliydim. Sürekli kırdığı boncuk gözleri donuk ve kızarmıştı. Daha da kötüsü ona şişko dediğim için bana kızınamıştı bile. Hayli berbat hissediyorum. Ne de olsa cenazeden yeni gelmişti.

Okul bahçesine doğru sessizce yürüdük. Belki de rahatlatıcı bir şeyler söylemeliydim. Ama ne diyebilirdim?

“Hey Şişko, duyduğuma göre büyükannen ölmüş!”

Kawabe! O salak! Başımı kaldırdığımda onun ikinci katın penceresinden dikkatlice eğildiğini ve var gücüyle bağırdığını gördüm. Her zamanki gibi düşüncesizdi. Aslına bakılırsa Kawabe’nin hayatında bir düşüncesi olduğundan bile şüpheliydim.

Yamashita biraz utanmış gibi baktı ama daha sonra beni hayrete düşürerek o da bağırdı. “Doğru, öldü!” Aklından ne geçiyordu? Kawabe’nin hiç düşünmediğini biliyorum ama ya Yamashita? Nihayetinde

o, onun *büyükannesiydi*. Onu hiç anlayamadım.

Ama zaten nasıl anlayabilirim? Ben hiç cenazeye gitmedim. Büyükbabam ölmüş ama bu ben doğmadan önceymiş. Bu nedenle nasıl hissedeceğim konusunda hiç fikrim yoktu.

Kawabe pencereden çok fazla eğildiği için hayatı kadar önemli, sahip olduğu en değerli şey olan gözlükleri gözünden kayıp yere düştü. Gözlükler kırıldı. Gözlükleri olmadan Kawabe umutsuz vakaydı. Yamashita ile sınıfa gittiğimizde Kawabe hâlâ sınıfın çıkış kapısını aramaktaydı. Sugita ve Matsushita onunla öyle acımasızca dalga geçiyordu ki en sonunda oturup ağladı.

Kawabe'nin annesi gelip Kawabe'yi eve götürdü. Ben de Yamashita'ya cenazeye ilgili soru sormaktan vazgeçtim. Konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Yamashita her zamanki gibi görünüyordu. Bir başka deyişle bütün beden eğitimi dersi boyunca boş yere demirlere asılıp dönmeye çalışmış, dil dersinde ödevi okuyamamış, fen dersinde mikroskobun lamını kırmıştı. Ancak bazen dalgın görünüyordu, sanki duvardaki küçük bir lekeye bakıyordu. Öğle yemeğinde, en sevdiği yemek olan kızartılmış *noodle* olmasına rağmen gelmedi, artık siz düşünün.

Pazartesiden cumaya kadar okuldan sonra her gün kursa gidiyorduk. Akşam altıdan sekize hatta bazen dokuzaya kadar ortaokula giriş sınavını geçmek için bilmemiz gereken her şeyi öğrenmeye çalışıyor-

duk. Dışarı çıktığımızda bitkin oluyorduk ve elbette çok aç. Üçümüz sürekli yoğurtlu içecekler alıp karanlıkta otobüs durağında beklerken pipetle bunları içiyorduk. Gözlükleri yüzünden Kawabe'nin o gün kursa gelmeyeceğinden emindim. Ama geldi. Göz doktorunun ödünç verdiği gözlükleri takmıştı. Gümüş çerçeveli kalın yuvarlak gözlükler. Dışarıdan bir yerden gelmiş gözsüz uzaylı gibi korkunç gözüküyordu.

Kawabe, "Cenaze nasıldı?" diye sordu. Tam da düşündüğüm gibi Kawabe cenazeyi sormak için kursa gelmişti.

Yamashita şaşkın şaşkın, "Nasıl mıydı?" diye tekrarladı.

"İlginç miydi?"

"Elbette ilginç değildir," diye tersledim. "Ben de bilmiyorum ama."

Yamashita bana katılarak, "Evet, kesinlikle ilginç değildi. Herkes siyah giymişti. Dualar çok sıkıcıydı. Halamlar etrafta kafaları kesik tavuklar gibi kaçışırken amcalarım toplanıp içtiler. Diğer bütün çocuklar benden küçüktü ama bana Şişman deme cüretine sahiplerdi," dedi.

Kawabe, diş etlerini meydanda bırakacak şekilde at gibi kişneyerek, "Biz de sana Şişko diyoruz," dedi. Karanlıkta parlayan gümüş gözlükleri ve hırıltılı kahkahası onu büsbütün ürpertici biri gibi gösteriyordu.

"Daha önce hiç tanışmadığın biri sana Dört Göz dese nasıl hissederdin?"

Kawabe'nin kahkahası durdu. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Cenaze özel bir şey değildi. Sadece..." Yamashita durup yutkundu. "Biri öldüğünde öleni yakıyorlar. Ölüyü krematoryum dedikleri bir yere götürüyorlar ve tabut büyük fırına koyuluyor, sonra da çat kapı kapatılıyor. Ve..."

Yamashita'nın sesi daha da kısıldığı için öne eğilip, "Sonra?" diye sordum.

"Bir saat sonra geriye sadece kemikler ve küller kalıyor. Diğer her şey gidiyor. Küçük bir beyaz kemik kutusu. Sadece küçük birkaç parça. Gerçekten çok az."

"Bedeni tam bir saat yakıyorlar mı?"

"Hıhı."

"Çok sıcak olmalı. Ateş kesin kükrüyordur."

Yamashita bir an düşündü. "Oldukça büyük bir baca vardı ama sadece ince bir beyaz duman tütüyordu. Babam, ölüyü yakmak için elektrik ısısı kullandıklarını söyledi, bu yüzden eskisi gibi çok duman olmuyormuş. Yavaş yavaş, azar azar yakıyorlar."

Kawabe sallanmaya başladı ki bu iyiye işaret değildi. Heyecanlandığında ya da üzüldüğünde dikiş makinesindeki bir iğne gibi bacaklarını aşağı yukarı sallardı. Eğer ayaktaysa ayakparmaklarının ucunda inip kalkar ve tüm bedeni sallanırdı. Tıpkı, her an patlayacak saatli bomba üzerindeki pim gibidir ve sonrasında ne yapacağı belli olmaz. Annem Kawabe'nin tuhaf olduğunu söylerdi. Belki de haklıydı.

“Herkes kemikleri yemek çubukları ile toplayıp kutuya koyuyor.”

Kawabe, “Yemek çubuklarıyla mı?” diye sordu.

“Evet. Sonra da bitiyor.”

Sonra da bitiyor. Ama...

“Ağladın mı?” diye sordum.

“Hayır.”

“Ama büyükannendi, üzülmedin mi?”

“Bebekliğimden beri onu görmemiştim. Bir yabancı gibiydi.”

“Anladım.”

“Hem onu hiç ziyaret etmemiştim. Çok uzaktı.”

Babaannemi uzun zamandır görmediğimi hatırladım. Nasıl biriydi?

Yamashita sesi kalınlaşmış halde, “Ama boş verin,” dedi. “Siz hiç ölü gördünüz mü?”

Kawabe tersleyerek, “Şaka mı yapıyorsun? Elbette hayır,” dedi ve burun delikleri titreyerek sessizliğe büründü. Yamashita’nın cenazeye gittiğini duyduğumda ve hatta kemiklerden bize bahsettiğinde bile gerçekten bir ölü görmüş olabileceğini düşünmemiştim.

“Sen peki?” diye sordum.

“Evet.” Doğrudan bana bakarak kafasını salladı. Demek tüm gün boşluğa bakarken aklında bu vardı.

“Herkes tabutun içine çiçek fırlatıyordu. O zaman gördüm.”

Kawabe’nin gözleri gözlüklerinin ardından heye-

candan parlayarak, "Neyi gördün?" diye sordu. Sabırsızlanarak ayakkabılarının topuklarını yere sürterek, "Neyi? Neyi? Neyi? Neyi? Neyi gördün? Söylesene!" dedi.

Yamashita tereddüt ederek, "Aslında pek bir şey değildi," dedi. "Kulaklarına ve burnuna biraz pamuk koyulduğunu gördüm."

"Kulaklarına mı? Neden ki?" Kawabe'nin bacakları yeniden sallanmaya başladı. "Kulaklarına ve burnuna pamuk... Kulaklarına ve burnuna pamuk..."

"Kawabe, sus bir dakika!" diye homurdandım.

Kawabe tekrarlamayı kesti ama hâlâ oturduğumuz sırayı sarsacak kadar sallanıyordu.

"Diğer insanlarla birlikte ben de kasımpatı attım tabuta. Ama..."

Durakta otobüsü bekleyen bir kadın bize tuhaf biçimde bakıyordu. Kawabe'nin omzuna sıkıca bastırdım.

"Yapraklar havaya dağıldı ve yavaşça dönerek büyükannemin yüzüne kondu. Tam burnunun üstüne geldi."

Bir sebepten aklımda sarı yaprak belirdi.

"Burnundan yaprağı almak istedim ama çok korkmuştum. Daha sonra birisi tabutun kapağını kapattı. Çivileyerek kapattılar. Çekiç yerine taş kullandılar. Çak. Çak...."

"Yani, hepsi bu muydu?" diyerek Kawabe alay edip ardından hafifçe güldü. Her ne kadar gülerek

bastırmaya çalışsa da sesi de bacakları kadar titriyordu.

“Kawabe sus!” diye tersledim.

Yamashita, “O gece bir rüya gördüm,” diye devam etti ve sonra sustu.

“Kâbus muydu?” diye sordum.

“Hmm... İçi doldurulmuş büyük kaplanımı biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Küçükken o kaplanla güreşirdim. Hayli sık yapardım bunu.”

“Eminim hâlâ yapıyorsundur,” diye lafa başladım ama sonra vazgeçtim.

“Rüyamda kaplanımla güreşiyorduk. Ama sonra aniden onun benim oyuncağım olmadığını fark ettim... Karşımda büyükannemin cesedi vardı.”

“Hahaha.” Kendini daha fazla tutamayan Kawabe kahkaha atmaya başladı. Yamashita ona baktı ama hiç aldırmadan devam etti.

“Bedeni tıpkı benim oyuncağım gibiydi. Hiç yanıt vermiyordu. Tekmelediğimde pörsük ve gevşemiş olduğunu hissediyordum. Hiçbir şey demiyor ya da ses çıkarmıyordu. Sadece bir şeydi. Bir şey.”

“Bir şey.”

Yamashita kafasını salladı. “Çok korkunçtu.”

Televizyonda ve karikatür kitaplarında hayli fazla ölüm görmeme rağmen sadece dinlemek bile beni korkutmaya başlamıştı.

“Öldüğümüzde ne olduğunu merak ediyorum,” dedim. “Ölüm son mu? Yoksa belki de?”

Yamashita yüzü gergin şekilde, “Hayaletler var,” dedi. “Hayaletlerin hafif ve saydam olduklarını düşünürdüm. Ama şimdi...”

“Ama şimdi ne?”

“Hayaletler ağırlar, eminim bundan. Çok ağırlar. Kum torbası kadar ağırlar.”

Yamashita’nın dediği gibi eğer ölü biri sadece bir şeyse, o zaman hayaletler de şey olmalılar. Ruhlar gibi olmayan maddi şeyler. Tuz, kasetçalar ya da kitap gibi tartabileceğiniz şeyler. Bir hayalet üstüne çıktığında teraziye bakmak istemem.

Yamashita ayakkabısının ucuyla sertçe yeri tekmeleyerek aniden, “Korkuyorum çocuklar, gerçekten korkuyorum! Keşke o cenazeye hiç gitmeseydim,” deyiverdi.

Kawabe aniden banka gelip dik şekilde oturdu. Bankta yanımızda oturan kadın çantasını sıkıca göğsüne yaklaştırıp geri durdu. Deliler gibi gülen Kawabe, “Ben ölümsüzüm,” dedi.

Ondan sonra bir süre Yamashita’nın büyükannesi hakkında konuşmadık. Yamashita yine eskisi gibiydi. Otobüs durağındaki tuhaf krizinin ardından biraz dingin görünüyordu ama diğer her şeyi aynıydı. Cenazeyi unutmuş gibiydik.

Kawabe yeni gözlüklerini takıp okula geldiği ilk gün okuldan sonra apartmanlarının bahçesinde top-

lanmamızı istedi.

“Ne oldu?” diye sordum. O kadar heyecanlıydı ki ben gerildim.

“Şey, güzel yazı okulunu biliyorsunuz değil mi? Otobüs durağına gitmek için döndüğün yere yakın hani?”

“Negishi Apartmanları’nın oradakini mi diyor-sun?” diye sordum. Orada sanki modern zamanlar yanlarına uğramadan geçip gitmiş gibi duran bir grup eski kiralık ev vardı. Pohpohlamak için bile güzel diyemeyeceğiniz hepsi küçük bir alana yığılmış birkaç ahşap bungalow vardı.

“Güzel yazı okulunun iki ev ilerisinde yaşlı bir adam yaşıyor.”

“Eeee?”

Kawabe beklentili biçimde bize baktı. Benim gibi huzursuzlanan Yamashita şimdiye kadar tek kelime etmemişti.

Açıkça, “Ne olmuş?” diye sordum.

“ ‘Ne olmuş’ da ne demek? Annemi komşumuz-la konuşurken duydum. Orada yaşayan yaşlı adamın muhtemelen yakında öleceğini söylüyordu.”

Kawabe’nin ne demek istediğini anlayamıyordum.

“Kiyama sen hiç ölü görmemiştin değil mi?”

“Doğru.”

“Ben de görmedim.”

“Bunun bizimle ne alakası var?”

Kawabe'nin gözleri korkutucu biçimde parıldıyordu. "Tek başına yaşayan yaşlı adam bir gün aniden düşüp ölürse ne olacağını düşünüyorsun?"

"Ne olacak? Kendi başına ölürse ne olacak?" Ne olacak diye merak ettim. Ailesi ya da arkadaşları olmadan. Duyacak kimsesi olmadan son sözlerini söylediğinde o sözlere ne olurdu? Havada asılı kalıp sonra kaybolurlar mıydı? Sanki bir şey dememiş gibi? "Ölmek istemiyorum", "Canım acıyor" ya da "İyi bir hayattı" gibi şeyler söylese bile mi?

Kawabe heyecanla açıkladı: "Gidip ölüşünü izleyeceğiz."

"Ne?"

"Kendi başına öldüğünde bizler de orada bunu görmek için olacağız."

"Biz mi?"

"Elbette!"

"Ben mi? İmkânı yok olmaz," diye bağırdı Yamas-hita. "Ben eve gidiyorum." Fakat Kawabe çevik şekilde onu yakasından tutarak eve gitmesini engelledi.

"Ama gelmek zorundasın. Gerçekten ölü birini gören tek sen varsın."

"Gelmeyeceğim, gelmeyeceğim."

"Bak Yamashita yaşlı adamı gidip gözetleyeceğiz. Onun gerçekten ölmek üzere olup olmadığını bir tek sen söyleyebilirsin."

Zavallı Yamashita ağlayacak gibi duruyordu.

Tiksintiyle, "Sen neden bahsediyorsun?" dedim.

Artık şüphe kalmamıştı, Kawabe kesinlikle tuhaf davranıyordu. “Akbabalar, etini yiyebilsinler diye ölmek üzere olan bir hayvanın etrafında dolandır. Nesin sen? Akbaba mısın? Hasta!”

Kawabe aniden üzölmüş göröndü. Başını öne eğip Yamashita’nın yakasını bıraktı. Yamashita derin nefes alıp hırıltıyla öksürdü.

Kawabe, “Biliyor musun büyükannen rüyalarıma giriyor o zamandan beri. Onu hiç görmedim ama rüyamda üstüme düşüyor. O kadar ağır ki hareket edemiyorum. Ya da bazen gözlerimi açıyorum ve etrafımda ateş buluyorum. Tünel gibi dar bir yerde yanıyorum. ‘Yardım edin, yaşıyorum ben,’ diye bağıriyorum ve uyanıyorum,” dedi.

İç çektim. Tam olarak aynısı olmasa da ben de her gece benzer rüyalar görüyordum.

Kawabe, “Bu sıralar düşünemediğim tek şey ölü insanlar,” diye devam etti. “Ya da ne zaman öleceğimi, ölünce ne olacağını düşünüyorum. Herkesin bir gün öleceğini bilsem de buna inanamıyorum.”

Yamashita ve ben, “Ben de,” dedik aynı anda.

Kawabe, “Gördünüz mü?” dedi daha neşeli halde bize bakarak. “Doğru olduğunu bildiğiniz ama inanamayacağınız bir şeyi düşünmeye çalışırken tuhaf hissetmiyor musunuz, tüyleriniz ürpermiyor mu?”

“Evet, galiba öyle,” dedim.

“Ben artık buna katlanamıyorum. Öğretmen bize, insanların bilme arzusu olduğu için geliştiğini söyle-

di. Sonunda on iki yaşımda bu isteğe sahip olduğumu fark ettim. Dün tren raylarının üstündeki köprüden geçerken... korkuluklara tırmandım.”

Yamashita sesli şekilde yutkundu.

“Raylardan bana doğru bir tren geliyordu. Eğer şimdi düşersem tren beni ezer ve kesinlikle ölürüm diye düşündüm. Düşmeden duramayacağımı sinirli şekilde hissettim.”

Zihnimde trenin uyarı düdüğünü duydum.

“Ama sonra siz aklıma geldiniz çocuklar. Ölünce bize ne olacağını öğrenmiş olsam bile size bunu nasıl anlatabilirdim?” Kawabe yine bir gülme krizine girdi. “Korkuluklardan indiğimde altımı ıslattım!”

Kawabe’ye başka bir gözle baktım. Kesinlikle biraz tuhaftı ama benden çok daha cesurdu. Eğer bir şeyi gerçekten bilmek istiyorsanız o zaman deneyip öğrenmelisiniz, ne kadar korktuğunuzun bir önemi yok.

“Tamam,” dedim.

Yamashita gergin halde, “Neye tamam?” diye sordu.

Yamashita’nın suçlayıcı bakışlarından kaçındım. “Ama sadece yaşlı adam bundan rahatsız olmazsa.”

Yamashita, “Hayır!” diye haykırdı.

Kawabe sevinçli şekilde, “İkiye karşı bir!” deyip mutluluktan dans etti.

2

Ev sanki hiç kimse bakım yapmamış gibi duruyordu. Soyulmuş ahşap kaplamanın yarısı dökülmüştü. Kırık bir pencere camına gazete parçası sıkıştırılmıştı. Etrafta bir yığın çöp, eski gazete yığınları, çöp torbaları ve yıllardır kullanılmamış ama şimdi yağmur suyuyla dolmuş gibi duran büyük bir varil vardı. Evin güney tarafında mis kokulu büyük bir zeytin ağacının olduğu küçük bahçeye giden dar bir sundurma vardı. Alt kısmında saydam camlı kapılar evi sundurmadan ayırıyordu.

Evin arkasını göremiyorduk ama televizyondan gelen soluk mavi ışık cam sundurma kapısından sızıyordu. Yakında temmuz ayına girecek olmamıza rağmen yaşlı adam, yerde gömme elektrikli ısıtıcısı ve üstünde yorgan olan alçak bir masada yani *kotatsuda* oturuyordu. Her gün yağmur yağdığından belki de

henüz o kadar sıcak değildi ama cam kapıya dayandırılmış kırmızı *kotatsu* yorganının rengi bir sebepten moralimi bozdu.

Ayak ucunda duran Kawabe, yosun tutmuş beton duvarın üstünden bakarak, "Hâlâ yaşıyor," dedi.

Duvarın arkasında çömelerek gizlendim. "Kawabe, casusluk sabır ister. Farkında mısın?"

Yamashita araya girerek, "Evet, doğru. Televizyondaki dedektiflik programlarından daha zordur," dedi.

Kawabe, "Elbette biliyorum. Sonuçta babam dedektifti. Gerçi kimseye söylemememi tembihlemişti."

Yamashita ona hayranlıkla bakarak, "Ooo! Güzel," dedi.

"Evet. Polisin bile çözemediği bazı cinayetlerin çözülmesine yardım etti."

"Şaka yapıyorsun!"

"Berber cinayetleri olayını hatırlıyor musun? Hani kurbanlar makasla kesiliyordu?"

"Hayır, hiç duymadım."

"İşte babam o davayı çözdü. İhtiyacı olan ipucunu bir kayıтта buldu. Katil, kurbanlarını öldürdüğünde hep belli bir vals parçası çalıyormuş. Babam olay yerine tek başına gitti. Geceydi. Boş berber salonunda hâlâ kan kokusu varmış. Babam plağı çalmış ve..."

Hayli etkilenen Yamashita, kendini Kawabe'nin hikâyesine kaptırmıştı. Yağmur yine çiselemeye başlamıştı ama şemsiyelerimizi açmadık.

Kawabe'nin babası yoktu. Bebekken ölmüş. Ancak Kawabe babası hakkında bir yığın hikâye uydu-
rurdu. Bir seferinde babasının beyzbol oyuncusu
olduğunu söylemişti. Bir seferinde de yazar ve daha
sonra pilot olduğunu söylemişti. Yılda iki üç kez bunu
yapardı ve diğer insanlar, "Gerçekten mi?" deyip unu-
turlardı. Her yıl sınıf arkadaşlarımız değiştiği için de
sorundan kaçınabiliyordu. Ancak anaokulundan beri
onunla olan benim gibi biri için bu durum daha çok,
"İşte yine başlıyoruz," dedirtiyordu. Ardından uzun
anılar geliyordu.

Tıpkı, yetenek yarışması için okulda alıştırma
yaptığımız zaman gibi. Kawabe, sınıf oyununda baş-
rolü almaya can atıyordu ama bu rolü Sugita kaptı.
Başrolü öğretmenin seçmesi gerekiyordu ama öğret-
men daha bir şey demeden Sugita, bütün sınıf önün-
de bu rolü alması gerektiğinde ısrar ederek adaylığını
açıkladı. Rolü alana kadar da ısrar etti. Kawabe ger-
çekten üzüldü. Muhtemelen bu yüzden herkese baba-
sının oyuncu olduğunu söyledi.

"Babam yetenekli bir yardımcı oyuncuydu. Te-
levizyon programlarına falan çıkmayı reddediyordu.
Sadece sahnede oynuyordu."

Sugita'nın gözlerindeki kötü bakışı net bir biçim-
de hatırlıyorum.

"Kawabe, babanın pilot olduğunu söylememiş
miydin?"

Kawabe bir şey diyemedi Sugita ona, "Yalancı,"

dedi. “Demek baban hayatını kazanmak için pilotluk yapıyor. Değersiz bir oyuncu muydu? Bize söylemek-ten çekinmene şaşmamalı.”

Kawabe’nin o anki yüzünü hiç unutmayacağım. Sinirliydi.

Dişlerini gıcırdatarak Sugita’ya öyle sert baktı ki tebeşir beyazına dönen suratından gözlükleri çıkacak sandım. Sürekli sallanışı bile durmuştu.

O olayı hatırladığımda kendimi biraz suçlu hissedirim çünkü Kawabe, Sugita’nın üstüne atladığında Kawabe’yi arkasından tutup çekmiştim. Eğer durdurmasaydım eminim Kawabe Sugita’yı öldürürdü. Düşüncesi bile beni o kadar korkutmuştu ki bedenimdeki her bir gözenek kapanmıştı sanki. Amma da korkakmışım. Sugita’yı olabildiğince sert burnunun ortasından benim yumruklamam gerekirdi.

Kawabe ve ben işte o zaman gerçekten arkadaş olduk. Daha sonra Yamashita bize katıldı ve üçlü bir grup olduk. Dört-göz Kawabe, şişko Yamashita ve ben. Hemen bizim eve ödev yapmaya gittik. Annem Kawabe ile konuşurken Kawabe sürekli sallanıyordu ve Yamashita da kanepeye meyve suyu döktü. Korkunçtu. Onlar gittikten sonra annem, “Bir dahaki sefere belki biraz daha iyi arkadaşlar getirirsin,” dedi. Ondan sonra eve kimseyi götürmedim.

Yamashita tamamıyla hayal dünyasında kaybolmuş, gözleri yarı kapalı halde, “Dedektif. Amma şanslısın!” dedi. Muhtemelen kendisini şapkasını gözleri-

nin üstüne indirmiş montlu bir dedektif olarak hayal ediyordu.

Yere çökmüş halde, "Hadi programımızı yapalım," dedim. Şemsiyemi açtım, Yamashita ve Kawabe de altına girdi. Yağmur daha hızlı yağıyordu. "Pazar-tesiden cumaya kadar okuldan sonra eve gidip malzemelerimizi alacağız ve kursa giden yolda buluşacağız."

Yamashita, "Beyzbol ne olacak peki?" diye sordu.

Kawabe, "Bizler dedektifiz öyle değil mi? Üstelik sürekli dışarıda oynayabilirsin. Hangisini seçiyorsun, dışarıda oynamayı mı yoksa dedektif olmayı mı?" dedi.

Yamashita, "Hangisini?" diye tekrarladi.

"Evet, hangisi?"

"Dedektiflik bence."

"Elbette dedektiflik."

Yamashita isteksizce, "Doğru," dedi.

"Cumartesilere gelince ise," diyerek Yamashita araya girdi.

Yamashita huzursuzlanarak, "Ben..." diye başladı.

"Ne? Ne oldu?"

"Dükkâna cumartesileri yardım etmeliyim yoksa sorun olur," diye tamamladı cümlesini. Yamashita'nın ailesinin balık dükkânı vardı.

Kawabe, "Şimdi aklıma geldi, Kiyama cumartesileri sen ve ben yüzüyoruz," dedi.

"Tamam o zaman. Yamashita cumartesileri gel-

mek zorunda değil. Biz de saat dörtte yüzme bittikten sonra geliriz.”

“Tamam.”

“Ya pazarları?”

“Futbol antrenmanımız var, bazen de kursta sınav yapıyorlar. Ne yapalım?”

“Eğer sınav olursa hangi saatte olduğuna bakarak karar veririz.” Bazı haftalar farklı oluyor, cumartesi karar veririz.”

Kawabe memnun bir halde başını sallayıp, “Harika!” dedi. “Aslına bakarsanız yüzme dışında üçümüz sürekli beraberiz. Bu tuhaf mı?” Daha sonra aniden, “Dur!” dedi ve bana işaret etti. “Piyano ne olacak?”

Ben bu konudan kaçınmaya çalışarak, “Ben bıraktım. Çok oluyor,” dedim. Annem piyano dersleri aldırtıyordu. Piyano çalmaktan nefret ediyordum ama şimdi evin ortasında duran piyano kendimi suçlu hissettiriyordu. “ğretmenin bebeği olmuş ve ğretmen biraz tuhaflaşmış mı neymiş.”

Kawabe, dedikoducu orta yaşlı bir kadın gibi konuşmaya çalışarak, “Kocasının suçu olmalı,” dedi.

“yle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Delirmeden çocuk bytmek için iki kişi olmak gerekir. Dur, dur! Yani...”

“Ne?”

“ğretmenin evlenmiş mi?”

“Evet. Ne var bunda?”

“Ama onunla evleneceğini söylemiştin.”

“Kes sesini!”

Kawabe’nin böylesi tuhaf detayları hatırlayan harika bir hafızası vardı. Bunu anaokulundan beri söylememiştim.

Kawabe, Evlilik Marşı’nın ezgisini mırıldanarak yağmura fırladı, “Gelin geliyor,” dedi. “Öğretmenim benimle evlenir misiniz?” diye bağırınca Yamashita deliler gülmeye başladı. Kulaklarım yanıyordu. Evlilik Marşı’nı piyanoda bile çalamazdım.

Her zaman beraberlerdi. Biri ince ve uzun, diğeri ise kısa ve şişmandı. Tipik bir zıt ikili gibi. Saçları süpürge gibiydi ve gözleri parlıyordu.

Peşimi bırakmayan hayaletlerin neden bu biçimde olduklarını bilmiyordum, ancak küçükken genellikle bu ikilinin beni kovaladığını düşünürdüm. Hafif karanlık bir koridorda yürürken sanki beni bekliyormuş gibi gölgelerini yerde görürdüm. Ya da kurşuni bir havada kahkahalar atarak geniş bir yolda beni kovalarlardı. Uzun olan vücudu gergin ve düz halde bir kürek gibi ileri geri gidip gelirken kısa olan balon gibi zıplardı. Gülünç görünüşlerine karşın korkutucuydular. Ne kadar çok gülerlerse ben o kadar fazla korkuyordum. Bazen yatağımı ıslatacak kadar korkardım.

Yamashita’nın büyükannesinin cenazesini duyduğumdan beri yeniden görünmeye başlamışlardı. Zifiri karanlıkta beni yakmak için ellerinde çamdan

meşalelerle gözleri parlarken çılgınlar gibi gülerek beni kovalıyorlardı.

Ter içinde uyandığım her akşam böylesine çocukça bir rüyadan korkmuş olmaktan utanırdım. Küçüklüğümden farklı olarak şimdi en azından hayaletlerin neden beni korkuttuğunu anlayabiliyordum. Çünkü beni önemsemiyorlardı. Beni anlamak gibi bir gayeleri yoktu ve eminim ben de asla onları anlamayacaktım. Ne kadar, “Ölmek istemiyorum. Lütfen beni öldürme,” diye yalvarsam da kelimelerimin onlar üzerinde bir etkisi olmuyordu. Farklı bir dünyada yaşıyorlardı. Benim yaşadığımdan farklı bir dünyada. Ölüm dünyasında.

Beni sadece kovalıyorlardı. Fazlası olmuyordu. Korkumu bile anlamıyorlardı. Sanırım beni de en çok bu korkutuyordu.

Her gün eve gidiyorduk ve yaşlı adam hâlâ *kotat-suda* oturmuş televizyon izliyordu.

“İstediğin kadar televizyon izlemek, güzel olsa gerek. Ben günde sadece bir buçuk saat izleyebiliyorum,” dedi Yamashia duvar kenarına oturarak. “Ama yapacak başka şeyin olmazsa da sıkıcı olabilir.”

“Muhtemelen haklısın,” dedim.

“Bilgisayar oyunları oynamayı tercih ederim.”

“Yamashita!”

“Ne oldu?”

“Bu yüzden bu kadar şişmansın,” diye azarladım onu.

“Daha fazla mı antrenman yapmam gerekli yani?”

“Hayır. Sadece her şeyi çok hafife alıyorsun.”

Kawabe hâlâ beton duvarın üstünden eve doğru bakıyordu. Ben ve Yamashita gibi asla yerde oturamazdı. “Hmm. Merak ettim. Yaşlı adam belki de televizyon açık halde ölmüştür. *Kotatsuda* otururken. Ölmediğini kesin biçimde söyleyebilir misiniz?”

Yamashita ve ben aceleyle ayağa kalkıp duvardan baktık. En uzunları olarak gerinmeme gerek yoktu ancak Kawabe’den de kısa olan Yamashita ayakucunda bile zorlukla görebiliyordu.

Daha iyi görebilmek için aşağı yukarı zıplayan Yamashita, “İmkânsız,” dedi.

Kawabe ilk kez duvardan uzaklaşarak, “Bunun olduğundan eminim,” dedi. “Leş gibi sıcak bu havada *kotatsuda* oturmak. Nasıl bakarsanız bakın...”

Yamashita zıplamayı bıraktı. Bir düşünün, yağmur o gün durmuştu ve ortalık hem sıcak hem de bunaltıcıydı. Yaşlı adamın her zamanki gibi *kotatsuda* oturmuş televizyon izlediği opak pencere camının diğer tarafından yaşlı adamın arkasına baktım. Kel kafası ve kahverengi bluzu hiç kıpırdamıyordu. Sadece televizyon ekranının ışığı hareket ediyordu.

“Kiyama!”

Döndüm ve Kawabe’nin gözlerinde yine o tehlikeli parıltıyı gördüm. “Gözlüklerin yamulmuş,” diye

belirtince Kawabe gözlüklerini düzeltti. Ancak gözle-
rinde parıltı sonlanmamıştı.

“Hadi gidip bakalım.”

“Dur bir dakika,” diye itiraz ettim.

“Ölmüş olabilir. Aslında öldüğünden eminim.”

“Eğer hayattaysa ne yapacaksın? Eğer öylece gi-
dersen daha da kötü olur.”

Ben, “Yamashita,” diye seslenince Yamashita zıp-
ladı. “Sen ne düşünüyorsun? Sence ölmüş mü?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

Kawabe, “Hayır geçmiyorum,” dedi. “Daha önce
ölü gördün değil mi?” diyerek Kawabe, Yamashita’yı
sıkıştırdı. “Aklını kullan şişko.”

Yamashita’nın gözleri ileri geri giderek yardım
aradı. “Bilmiyorum. Ama...”

“Aması ne?”

“Eğer ölüyü açıkta bırakırsanız bir süre sonra
çürümeye başlayacaktır. Çürüyen bedende kurtlar
çıkacaktır ve beden vıcık vıcık oluncaya kadar yiye-
ceklerdir.”

Kawabe’nin bacakları sallanmaya başladı. Kısa
sürede harekete geçmek zorundaydık yoksa sorun
çıkacaktı.

“Koku duydun mu?”

Yamashita, “Ne?” deyip beş santim kadar zıpladı.

“Kokla. Kokuyor. Tuhaf bir şeyin koktuğunu dü-
şünmüştüm. Sence...” Kawabe başını yanlara çevirip
burun delikleri açarak kokladı. “Evet. Bu koku olma-
lı.”

Kawabe dillendirdiği için artık tuhaf bir koku duyuyorduk. Keskin, ekşimsi bir koku.

Sesim çatallaşmış halde, "Bu... o mu?" dedim.

Kawabe başıyla onayladı.

Yamashita kısık bir sesle, "Hadi eve gidelim," dedi ama bunu önemsemedik. Evden hafif bir ses geldiğinde Kawabe ve ben bir kez daha çitin üzerinden bakmak üzereydik. Daha sonra duvarın yanındaki kapı aniden açıldı.

Bir çığlık koptu. Hangimizdi bilmiyorum. Muhtemelen uçümüz birden bağırmiştık. Bacaklarımızın bizi götürebildiği kadar hızlı uzaklaştık.

Suluk soluğa Kawabe'lerin apartmanının park alanına ulaştığımızda Kawabe, "Onu gördünüz mü?" diye sordu. Başımızı salladık. Kawabe kızgınlıkla, "Aptallar!" diye bağdı ama Yamashita, "Sen peki gördün mü?" diye sorunda sessizliğe büründü.

Dedektiflik işine devam ettik. İncelememiz yaşlı adamın kesinlikle hayatta olduğunu, bölgedeki ucuzluk pazarına üç günde bir alışverişe gittiğini ve evinin etrafındaki çöp torbalarının çürümenin keskin kokusunun kaynağı olduğunu ortaya çıkardı. Bunları bulduğumuzda temmuz ayı gelmişti ve okulumuz yaz tatiline girmeden önce artık yarım gündü. Değişen tek şey havaydı. Çoktan dayanılamayacak kadar sıcak olmuştu. Hırpani adam hâlâ hayattaydı ve "aranan-

lar” listesinde olan herhangi bir katilin onun evine sığınmasının olanağı yoktu. Büyüyünce asla dedektif olmamaya karar verdim. İhtiyacınız olan zaman ve sabrı dikkate alınca hayli sıkıcı bir işti.

Bunda beni tutan şeyler Kawabe’nin ısrarı ve benim kâbuslarımdı. Ayrıca yapacak daha ilginç bir şey yoktu.

Yaşlı adamın arkasından ucuzluk pazarına gidiyorduk. Alışveriş sepetindekileri kontrol etmek için dondurma alma bahanesiyle dükkâna girerdik. Çoğunlukla aynı şeyleri alıyordu: hazır atıştırmalıklar, ekmek, muz, turşu, konserve sardalye, hazır miso çorbası ve hazır *noodle*. Her zaman hazır atıştırmalık alsa da diğer şeyleri bırakabiliyordu. Bazen de tuvalet kâğıdı alıyordu.

Daha sonra alışveriş çantasını taşıyarak yavaşça evine doğru yürüyordu. Bazen durup bir telefon kulübesine, boş bir tenekeye yahut işarete ya da yanından geçene bakıyordu. Kesinlikle dostane bir bakış değildi bu, daha çok, “Sana ne?” diyordu sanki. Bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Siteden çocukların oynadığı küçük bir parkta durup muz yemişti bir seferinde. Daha sonra kum havuzunda oynayan çocuklara ya da kumdaki kedi kakasına, yüzünde “Sana ne?” ifadesiyle bakıp yavaşça ayağa kalkarak eve doğru yürümeye başlamıştı. Her zaman aynı yoldu. Hiç kimseyle konuşmazdı, kimse de onunla konuşmazdı.

Yamashita, “Çok iyi beslenmiyor değil mi?” diye

yorumda bulundu. Yaşlı adam ucuzluk pazarından henüz gelmişti ve bizler de duvardaki yerlerimizi almıştık.

“Nasıl?”

“Yaşlı adam. Genellikle hazır öğle yemekleri yiyor değil mi? Muhtemelen bir sabah bir de akşam yiyordur.”

Kawabe onunla alay ederek, “Sen ikisini birden yerdin muhtemelen,” dedi. Yamashita kaşlarını çatarak ona baktı ve istemeyerek de olsa ikisini yiyebileceğini kabul etti. Tombul kollarını kavuşturdu ve düşünerek yukarı baktı.

“Annem geç vakte kadar çalışıyor, o yüzden akşam yemeği için genellikle hazır şeyler yiyoruz. Buradaki dükkânları çok iyi bilirim,” dedi Kawabe. “Biraz uzaktaki Ginsharitei’deki hazır yemekler ucuzluk pazarındakilerden daha iyidir. Kyotaru’da da her zaman suşi bulunur. Ama tabii erken kapanıyor.”

Yamashita, “Bizde her zaman satılınayan balıklar olur,” dedi.

“Pazarları bile hazır yemek yiyoruz. Annemin yaptıklarından çok daha iyiler.”

“Gerçekten mi?” Benim annem bütün gün evde kalıyordu. Sürekli bana ve babama yemek yapıyordu. Kurstan sonra eve geç geldiğimde bana biftek kızartırdı. Sonrasında da yerken beni izliyordu. Yemek yerken bana bakmasını sevmiyordum ama bunu söylemiyordum. Beni izlerken kraker tırtıklar yahut

şarap içerdi.

Babam ben akşam yemeğini yedikten sonra gelirdi bazense daha geç. Annem yine mutfağa giderdi. Babam üzerine sıcak yeşil çay dökülmüş pilav gibi sade şeyler yerdi. Annem babamla yemezdi. Bazen onun hiç yemek yiyip yemediğini merak ederdim.

3

Yaşlı adamın nasıl göründüğünü hatırlamakta zorlanıyordum. Onu yolda gördüğümde hemen tanıyordum. Ancak eve gidip yüzünü hatırlamaya çalıştığımda aklımda sadece bulanık bir görüntü belirliyordu.

Yaşlı adam her zaman aynı kahverengi bluzu ve bir kemer taktığı kaba saba koyu gri pantolonu giyerdi. Spor ayakkabısı giyip alışveriş çantasını yanında taşırdı. Çok zayıftı ve hafif keldi. Bu genel özelliklerin yanı sıra ellerindeki izler gibi küçük detayları hatırlayabiliyordum ancak yüzünü hayal etmeye çalıştığımda yapamıyordum.

Bunu Yamashita'ya anlattığımda o da bana katıldı. "Eskiden bir soygun çetesinin başı olup da şimdi kaval yapan yaşlı bir adam hakkında televizyonda film izlediğimde, bu adam tıpkı yaşlı adamımıza ben-

■

ziyor diye düşünüyorum. Daha sonra ekranda farklı bir oyuncu görüyorum ve hayır, olamaz yaşlı adam bu oyuncuya daha çok benziyor diyorum.”

Kawabe, “Ben de,” dedi. “Bir yerlerde sevdiğiniz kızın yüzünü hatırlamanızın zor olduğunu okumuştum.”

Yamashita içtiği meyve suyu nedeniyle az kalsın boğuluyordu. “Yaşlı adam nasıl birden sevdiğimiz kıza dönüştü?”

Böylesi bir hazırcı cevaplık hiç ona göre değildi.

“Onun sevdiğimiz kız gibi olduğunu söylemedim...”

“Elbette değil!”

“Ama neden onun yüzünü hatırlamıyoruz?”

Yamashita, “Belki de ona hızlıca bakıyorsunuzdur,” diye cevap verdi. ■

■ Ben de, “Bundan olabilir,” dedim. Kawabe, bu yanıt tatmin edici değilmiş gibi sessiz kaldı. Aslında ben de tatmin olmamıştım.

“İşte!”

Kapı, gıcırdayarak açıldı. Ucuz kontrplaktan yapılmış bir kapıydı, o yüzden gıcırdayıyordu.

Hızlıca park edilmiş bir arabanın arkasına saklandık ve yaşlı adamı takip etmeye başladık. Her zamanki gibi ayağını sürüyerek yavaş yavaş yürüyordu. Ucuzluk pazarına gideceğini biliyorduk, o nedenle doğrudan oraya gitmemizi beklemiş olabilirsiniz. Ama hayır, bu işi düzgün yapmak için Kawabe’nin

talimatlarına uyuyorduk ve yaşı adamı telefon direkleriyle satış makineleri arkasına gizli ajanlar gibi saklanarak takip ettik.

Yaşı adam, dükkânların sıralandığı dar bir cadde olan alışveriş alanına yaklaşıyordu. Köşeyi dönerken aniden arkasına baktı. Şaşırان Yamashita kafasını telefon direğine çarptı. Yaşı adam düşünceli gözüküyordu ve ardından kayboldu.

Kawabe, "Sakar budala!" diye homurdandı. "Artık mahvolduk."

"Nasıl yani?"

"Senin yüzünü gördü. Hadi bunu geçtim zaten çıkıntı yapıyorsun." Kawabe, "Çünkü şişmansın," demedi çünkü bunu söylemek zorunda değildi.

Yamashita yere baktı. Gözlerini hızlıca kırptıyordu.

"Ağlamaya başlama Şişko. Saklan."

"Ne?"

Kawabe, "Saklan dedim," diyerek cebinden kırmızı bir kare kutu çıkardı. "Bir gün bunun işe yarayacağını biliyordum."

Plastik kutunun içinde kırkayağa benzeyen siyah ve yapışkan bir şey ile yapıştırıcı kutusu vardı.

"Takma bıyık. Tak."

Yamashita karşı çıkıp yerinde kıpırdanmaya başladı ancak Kawabe onu görmezden gelip yapıştırıcının ağzını açtı.

"Kes şunu." İlk kez Yamashita'nın tarafınday-

dım. Küçük siyah bir bıyık takan tombul bir ortaokul öğrencisi daha çok dikkat çekti. “Hadi ama! Hadi ucuzluk pazarına gidelim.”

Ben koşmaya başlamadan önce Yamashita koşmaya başlayarak, “Ucuzluk pazarına,” diye bağırdı.

Yaşlı adam orada değildi ama bunu dert etmeyip parka doğru gittik. Orada da olmadığını gördük.

Yamashita huzursuz biçimde, “Sanırım takip edildiğini anladı,” dedi.

İdareyi elime almaya karar verdim. “Hadi gidip onu bulmaya çalışalım. Yamashita sen gidip evine ve etrafa bak. Kawabe, sen alışveriş bölgesini al. Yarım saate burada buluşalım.”

“Anlaşıldı!”

Ayrıldık ve gizli servisin deneyimli üyeleri gibi işe koyulduk.

İçimde bir sezgi vardı: parkın yukarısındaki yolda olan büyük hastane. Yaşlı adamı bulduğumda Yamashita ve Kawabe’nin nasıl hayran kalacaklarını hayal ederek tepeyi koşarak çıktım.

Bekleme odasında öğleden sonra güneşi büyük tavan penceresinden kayıyordu. Danışma, vezne ve eczane vardı. Bunlardan sonra röntgen odasını gösteren tabelaların olduğu küçük koridorlar ile iç hastalıkları, çocuk hastalıkları, göz hastalıkları, ortopedi, ameliyathane ve doğum bölümleri vardı.

Yaşlı adamın orada olmadığından emin olmak için merkezdeki bekleme odasının etrafına hızlıca göz atıp her bir bölümün bekleme alanlarını kontrol ettim. Çok az yaşlı insan vardı. Daha çok çocuklarıyla gelmiş anneler ve işten biraz erken ayrılmış gibi görünen insanlar vardı.

Buraya daha önce de gelmiştim. Gözüm, ölü bir balığın gözü gibi parlak kırmızı halde uyandığımda gelmiştim. Annem, "Göz nezlesi olmalı," demişti. "Gidip doktora gösterelim en iyisi." Anneme kendi başıma gidebileceğimi söylemiştim ama annem yine de benimle gelmişti. Okula gitmemiş ve sabahtan buraya gelmiştim. Bekleme odası yaşlı insanlar ve hamile kadınlarla doluydu.

Beklerken doktorun odasından gelen tiz sesi duymuştuk. "Ama sana dün ilaç verdim! Nasıl biter! Bana gerçeği söyle! Dün verdiğim ilaç nasıl bugün bitti?!" Kısık sesle söylenmiş bir yanıt geldi ve doktor yine başladı: "Döktün mü? Nasıl döktün? Nedir bu? Bilerek mi yaptın? Bilerek ha!" Doktorun ses tonu beni zıplatmıştı. Sanki bir polis dedektifi bir tanığı çapraz sorguya tutmuştu. Hastanın benim gibi bir çocuk olduğundan emindim ama kapı açıldığında buruş buruş bir yaşlı adam çıktı. Cüzdanını plastik çantasında taşıyordu, yüzü kızarmıştı ve bluzu pantolonundan yarım metre ötedeydi. Benimle göz göze gelince uysal biçimde gülümsedi. O yaşlı adamın yüzünü asla unutmayacağım.

Sonra sıra benimdi. Doktor anneme gülümseyip, "Göz nezlesi olmuş. Ailenin geri kalanından ayrı bir havlu ve lavabo kullanmasına dikkat edin. İyileşecektir. Harika bir ilaç yazacağım. Beş güne kadar geçer." Eve dönerken annem, "Şansımıza iyi doktora denk geldik," dedi. Doktorun bağırdığı adamı düşününce midemde bir tür sancı hissettim.

Bir siren sesiyle kendime geldim. Yaşlı adam olabiliirdi! Bekleme odasından koşarak girişe gittim ancak sedye çoktan binaya taşınıyordu.

"Merdivenlerden düştüğünü söylediler." Hastane elbisesi içinde orta yaşlı bir kadın bir ziyaretçi ile konuşuyordu. Ayaklarım beni ona doğru götürüp önünde durdu. ■

Sesim kalınlaşmış halde, "Affedersiniz," dedim. ■

"Evet?" Gözlerinin etrafındaki deri korkunç bir bitkinin tohumları gibi şişmişti.

"Ambulansla az önce gelen kişi yaşlı bir adam mıydı?"

"Hayır. Yaşlı bir kadın."

O kadar rahatlamıştım ki kadına teşekkür etmeyi bile unuttum.

Buluşma yerimize döndüğümde Kawabe ve Yamashita çoktan beni bekliyorlardı. ■

"Haber var mı?" Kawabe'nin bacakları yine sallanıyordu. Başımı salladığımda Kawabe gözlerini kısip "Elimizden kurtuldu demek," dedi. ■

"Yapma. Dedektiflik programı değil bu."

Oradan sonra aksi halde hiç gitmeyeceğimiz hama, süpermarkete ve maket ev sergisine gittik. Yaşlı adamın evine bir kez daha bakmaya karar verdiğimizde tamamiyla karanlık olmuştı ve çok yürümekten dolayı ayaklarımız çok ağrıyordu. Lambalar açılmıştı.

Yamashita bitkin halde yere çömelirken, “İşe bakın. Eve gelmiş,” dedi. Kawabe ve ben de onun yanına çöküp sırtımızı duvara yaslayarak boşluğa baktık.

“Neden onu bulmak için kendimizi heba ettik?”

“Evet. Ne kadar salağız,” dedi Kawabe ve sonrasında hafiften güldü. Güneş çoktan batmış olmasına rağmen bir karga hâlâ gıkliyordu. Uzaktaki otoyolun uğultusu huzurlu bir nehir sesi gibi duyuluyordu. Uykum geliyordu.

Yamashita aniden kızgınca bağırdı. “Of, hayır!”

“Gene ne oldu?”

“Kurs, kursu unuttuk!”

Daha önce kursu hiç unutmamıştık. Ayağa fırladık. Yamashita, Kawabe’nin Kawabe de eğilip benim saatime bakarken ben de Yamashita’nın saatine baktım ve üçümüz de başlarımızı vurduk.

“Kurs yarım saat içinde bitecek. Ne yapalım?”

Kawabe, “Gitmeyelim,” dedi.

Yamashita gergin halde, “Öyle mi diyorsun?” dedi.

Ben, “Yine de gidelim,” dedim.

Kawabe, “İyilik timsali Kiyama,” dedi.

Yamashita'nın suratında hem hayal kırıklığı hem de rahatlama vardı.

İyilik timsali diye adlandırılmış olmaktan kızgınlık duyarak, "Ben gidiyorum," dedim.

"Ciddi misin?"

"Beni duydun."

Yürümeye başladık. Yamashita, sürekli, "Hadi ama bu saatten sonra gitmenin anlamı yok. Kursu gitmeyelim," diye yakınan Kawabe'yi yatıştırmaya çalışıyordu.

Okulun ilk döneminin son cumartesi günü Yamashita her zamanki gibi dükkâna yardım etmeliydi. Bu nedenle akşam gözetlemesini Kawabe ve ben üstlendik. Maalesef ki bir önceki gün geç gidince kurs ailelerimize haber vermişti ve annesi kendisine vurduğu için Kawabe kederliydi. Benim annem ise sadece içip yemek yerken beni izledi. Sadece bu kez her zamankinden daha çok içmişti. Ancak hiçbir şey demedi.

Kawabe olabildiğince yükseğe uzanırken ve ben de başım o kadar çok ortada olmasın diye eğilirken ikimiz sessizce yaşlı adamın evine bakıyorduk. Son zamanlarda fazla büyüyor gibiydim. Bunu o zaman fark etmiştim çünkü duvara yapışık halde çok vakit geçiriyorduk. Bazen şortumdan gözüken hantal bacaklarımın ve daha da hantal olan kollarımın gö-

rüntüsü beni üzüyordu. Okuldaki bazı kızların bana fasulye sırığı demesine şaşmamalıydı. Yüzüm bile uzamış gözüküyordu, özellikle de burnum. Hiç bu kadar büyük burnum olmamıştı.

Arkamızdan biri kısık sesle, “Hey,” diye seslendi. Yamashita’ydı. Bütün yolu koşmuş olmalıydı. Terden sırılsıklam olmuştu.

“Ne var ne yok?”

“İşten kaytarmamalısın,” diye Kawabe ona öğüt verdi.

Yamashita gazete kâğıdına sarılmış bir paketi uzatarak, “Alın,” dedi.

“Nedir bu?”

Yamashita, utanmış gururla gülümseyerek paketi açtı. Dilimlenmiş çiğ balık, saşimiydi. “Güzel gözüküyor değil mi?”

Yamashita elinde koyu yeşil yaprakların ve saydam kırmızı Japon turbu dilimlerinin üzerine dizilmiş çiğ tonbalığı dilimlenmiş, mürekkepbalığı ve denizkestanesi tabağı ile duruyordu. Ben balığı pek sevmezdim ama tabaktakiler güzel duruyordu.

“Bir yere mi götürüyorsun?” diye sordum. ■

“Aşırdım bunu.”

“Neden?”

Yamashita huzursuzlanmıştı.

“Bu balıkla ne yapacaksın?” diye de üsteledim.

“Yaşlı adama veririz diye düşünmüştüm.”

Kawabe ani bir ilgiyle Yamashita’ya dönüp, “Ya-

mashita harikasin!" dedi. "Sadece zeki değilsin, sen bir dâhisin."

"Gerçekten mi? Ben mi?" dedi Yamashita utanarak.

"Elbette. Böyle giderse yaşlı adam hiç ölmeyebilir," dedi Kawabe ciddi ciddi.

"Nasıl?"

Kawabe gözünü ayırmadan balığa bakıyordu. "Gerçi zehirlenmiş gibi durmuyor," dedi.

Yamashita, saşimi tabağını arkasına götürerek, "Kawabe, bunun şakası olmaz," dedi.

Kawabe derhal yanıt verdi: "Senin sorunun nedir? Zehir koymadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Yaşlı adam için hoş bir sürpriz olur diye düşündüm."

Düşünün bir, yaşlı adam onu gözetlediğimizden beri bir kere bile saşimi yememişti. Sadece ucuzluk pazarından alınmış hazır ve konserve yiyecekler yiyordu.

Kawabe, "Aklını mı kaçırdın? Her gün onu gözetleme zahmetine neden katlandığımızı düşünüyorsun?" deyip gözünü Yamashita'ya dikti. Siyah gözleri, bir raptiye çivisi çiftinin sivri uçları gibi keskindi.

"Evet, biliyorum ama..."

"O zaman ona sağlıklı şeyler yedirmenin anlamı nedir salak!"

Yamashita, saşimi tabağını sıkıca tutarak ayaklarına baktı. "Ama. İyi bir şey yemek o kadar da fark

yaratmaz. Yakında gerçekten ölecekse bir şey olmaz.”

Kawabe sessizce düşündü ve sonra dilini kızgınca hareket ettirdi. Aniden, “Nasıl vereceksin?” diye sordu.

“Kapıya koyup kapıya vururum. Sonra da saklanırım,” dedi Yamashita kendinden emin şekilde. Bunu bir süredir düşündüğü belliydi.

Kawabe, “O zaman neden gidip yapmıyorsun?” dedi.

Yamashita tereddütle bana baktı. “Kendi başıma mı?”

“Elbette. Bu senin fikrindi,” diye tersledi Kawabe. Yamashita hâlâ bana bakıyordu.

“Kendin yaparsan daha sessiz olmaz mı?” dedim.

Yamashita çaresiz gözüküyordu.

“Bence güzel bir fikir,” dedim.

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Yamashita gözlerini kapıya dikti. Daha sonra bana baktı ve ben başımla onayladıktan sonra duvardaki aralıktan yavaşça geçip kapının önüne tabağı bıraktı. Bize geri baktı. Kawabe ve ben devam etmesi için deliler gibi kollarımızı sallıyorduk. Bize başını sallayıp üst dudağını kaşıyıp öne doğru iki adım attıktan sonra nefesini tutarak kapıya gürültülü şekilde vurdu.

“Dikkat et! Geliyor,” diye fısıldadık.

Yakınlardaki bir arabanın gölgesinde saklanarak

-

yuvarlandık. Kapı açıldı ve yaşlı adam dışarı baktı, eğildi, doğruldu ve kapıyı kapattı. Bakmak için geri döndüğümüzde tabak gitmişti.

Yamashita tereddütle, "Sizce yiyecek mi?" diye sordu. "Belki de zehirlendiğini düşünecektir."

Kawabe, "Elbette yiyecek. Öyle birine benziyor," dedi.

"Ayrıca tabak çok lezzetli gözüküyordu," dedim.

Bunun üzerine Yamashita yere çöktü. "Ooh," diyerek iç geçirdi. "Kalp krizi geçireceğimi sandım."

4

Yaz tatilinin ilk günüydü. Bu, artık kursa akşamları değil de sabahları gideceğimiz anlamına geliyordu. Okula gittiğimiz saatten bile daha erken gitmek durumunda olduğumuz için hayli homurdanmalar oluyordu. Güne bir radyo programına uyarak egzersiz yaparak başlıyor ve sonra çalışmaya başlıyorduk.

Otobüs durağına giden yol yaşlı adamın evinin oradan geçiyordu. Okul ters tarafta kaldığı için yaşlı adamın evini daha önce gündüz hiç görmemiştim.

Televizyonu açık değildi. Dökülen saçını daha önce hiç görmemiştim. Muhtemelen hâlâ uyuyordu. Yaşlıların erken kalktığını söyleyen eski Japon atasözü belli ki doğru değildi.

Bir grup serçe mis kokulu zeytin ağacına tünemiş, neşeyle şakıyordu. Sabah güneşinin eğik ışınları, bir kedinin evin önündeki çöp torbasından çıkardığı

boş kutuyu yaladığı dağınık bahçeye vuruyordu. Çok da kötü bir görüntü değildi.

Yaşlı adam muhtemelen sürekli geç yatıyor ve çöplerin toplanmasını kaçırıyor diye düşündüm. Evin önüne gidip bahçede dağınık duran çöp torbalarını toplamaya başladım. Pazartesiydi, haftanın çöp toplanan üç gününden biriydi. Tüm yapmam gereken çöp torbalarını on metre ötedeki çöp toplama alanına götürmektir. Bir torbayı kaldırdığımda sokak kedisi sesli şekilde karşı çıktı. Poşetlerden mide bulandırıcı, ekşi bir koku yayılıyordu. Kusacak gibi oldum ama kendimi tuttum. Kediye, “Hişt! Sessiz ol!” dedim. Soru: Çöp neden bu kadar iğrenç kokar? Cevap: Çünkü değişiyordur. Bu düşünce ilgimi çekti. Muz, somon balığı ve konserve sardalye balığı gibi o kadar lezzetli şeyler sonunda iğrenç bir kokuya neden olarak çürümeye başlıyordu. Eğer kendi suyunda pişen etin lezzetli kokusu bir nevi değişimi işaret ediyorsa, mayalanmış şarabın tatlı kokusu ve çürüyen yiyeceklerin kokusu için de aynı şey geçerlidir. Ancak bu değişiklikleri “güzel kokular” ya da “kötü kokular” olarak deneyimliyorum. İyi ve kötü değişiklikler olup olmadığını merak ediyordum. Bacaklarımın ve kollarımın böylesine ani büyümesi kötü değişiklik olmalıydı.

Çöpü iyice kokladım. Neredeyse kusuyordum ve gözlerim yaşlarla doldu. O an arkamda sesler duydum.

“Kiyama, ne yaptığını sanıyorsun?” Kawabe ve

Yamashita'ydılar. Kafalarını duvardaki aralıktan uzatmışlardı.

"Çöpü çıkaracaktım."

"Çöpü mü?" Yamashita'nın gözleri büyük ve yuvarlaklı.

"Neden salak?" dedi Kawabe. "Gel buraya, çık oradan."

"Yardım edin. Kendi başıma yapamam."

"Aklını mı kaçırdın?"

"Bence yaşlı adam hâlâ uyuyor."

"Neden onun çöpünü çıkaralım ki?"

"Onu gözetlerken kokuyor çünkü. Kendin söylemiştin."

"Ama..."

"Neyse. Sadece gel de yardım et, tamam mı?"

İkisi de isteksizce bahçeye girdi. Kawabe kendisine sürtünmeye çalışan sokak kedinin kuyruğuna bastı ve kedi cıyakladı.

Yamashita, "Ayyy!" diye bağırdı.

Ben hemencecik, "Yamashita sessiz ol" dedim ve çöp torbalarını gergin halde duvarın kenarında duran ikiliye vermeye başladım.

Kawabe, "Öf! İğrenç kokuyor!" dedi suratını tik-sintiyle buruşturarak.

"Gazeteler bile çürümüş. İğrenç!" dedi Yamashita eline bir çöp poşeti daha alarak.

"Neyse zararı olmaz. Nihayetinde onu gözetliyoruz." Kawabe bu fikre alışmış gibiydi.

Kapı sert bir çarpmayla açıldığında, "Tamam. Hadi bunları çöp toplama alanına götürelim," diyor-
dum. Arkamı dönünce alnımı kapıya çarptım.

"Söyleyin neyin peşindesiniz?"

▪ Bir an her şey karardı ve ne olduğunu anlamaya-
rak aptalca bakakaldım.

"Size ne yapıyorsunuz dedim!" Üzerinde sadece daralmış atlet ve külot olan yaşlı adam tam karşımda duruyordu. Yüzünü daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Yüzü bakla tanesi gibiydi gözleri de iki kara nokta gibi. Gözleri sert sesine tezat oluşturarak sinirli şekilde ileri geri oynuyordu. Dişleri sarıydı ya da belki de kahverengi ve iki alt dişi, ön dörtlü dişle-
rinin yanında biri ve üstteki köpek dişi yoktu. Siyahla karışık beyaz sakalı, parlak kel kafasıyla tam bir zıtlık içinde yüzünü çevreliyordu. Gözümü ayırmadan konuşmadan ona baktım. Gözlerimiz karşılaştı ve ürktüm.

Nihayet, "Çöp..." diyebildim.

"Çöp mü?" Yaşlı adam bizlere dikkatlice baktı. Kawabe ve Yamashita çöp torbaları ellerinde donmuş halde bekliyordu.

"Çöpü çıkarmanın iyi bir fikir olduğunu düşün-
müştük."

"Son zamanlarda çokça etrafta geziniyorsunuz değil mi?"

Şaşırmıştım. "Hayır... Sadece..." Ne! Kötü oldu bu. Neden son kelimeyi de ekledim ki? Sonuçta, "Ne za-

man öleceğinizi görmek için sizi gözetliyoruz,” diye-
mezdim.

“Sadece çöpünüzü çıkarmak istedim,” diyebilirdim
sonunda.

“Yalancı!” Sonra sanki kendi kendine söyler gibi,
“Sizden gözlerimi bir an bile ayırmıyorum,” dedi.

Bu kötüydü. Çünkü en azından o gün sadece çöpü
çıkarmayı düşünüyorduk. Bunu anlamasını istedim
ama aynı zamanda o kadar da masum değildik. Bu
nedenle en iyisi sessiz kalmak olacaktı. Aklımı kulla-
nabildiğim için sessiz kaldım. Maalesef bu dünyada
aklını kullanamayanlar da vardır.

“Yanlış bir şey yaptığımızı mı söylemek istiyorsu-
nuz?” Bunu diyen Kawabe’ydi.

Yamashita onu uyararak, “Bırak şunu Kawabe,”
dedi.

Yaşlı adam burnundan soluyarak kapıyı kapattı.

“Dur, bizi çalmakla ya da başka bir şeyle mi suç-
luyorsun?”

Omzundan tutarak, “Kawabe! Yeter artık,” dedim.
Tehlikeli bir haldeydi.

Yaşlı adam kapıyı açtı. “Bu nasıl bir davranış şek-
li? İzinsiz bahçeme girerek hem ne yapıyordunuz?”

Yamashita araya girerek, “Üzgünüz. Biz...” dedi
ama yaşlı adam onu dikkate almadı ve Kawabe’ye
baktı.

“Böyle oğulları olduğu için babalarınıza acıyo-
rum!”

Artık dönüşü yoktu! Eğer babasından bahseder-seniz Kawabe hakikatten kızardı. Uyarı sistemi olan sallanması çoktan başlamıştı.

“Benim babam..... babam itfaiyeciydi. Birini yangından kurtarmaya çalışırken öldü! Kahramandı!”

Yaşlı adam kapıyı çarptı.

“Hey, dur! Dinleyemez misin? Buraya gel.” Kawabe kapıya bağıırıyordu. Artık onu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yoktu. “Kahretsin! Dinle seni aptal yaşlı bunak! Seni gözetliyoruz, duydun mu? Yakında öleceğın için seni gözetliyoruz. Nasıl öldüğünü görmek için burada olacağım!”

Çılğınlar gibi çırpınan Kawabe’yi Yamashita ile birlikte tuttum ve yola çıkardım. Aniden sakinleştı ve yürümeye başladı. Çöpü yaşlı adamın evinde bırakmıştık.

Kursta konuşmadık. Matematik sınavı esnasında odanın etrafına baktım. Yamashita önümdeki sırada eğilmişti. Kalemı neredeyse hareket etmiyordu. Yanında oturan Kawabe kaleminin ucunu kırıp duruyordu. Kâğıt üzerinde kalemlerin pıtırtıları, belli belirsiz nefes sesleri ve klimanın sesi odayı dolduruyordu. Sanki sınıf bir havuzun dibine batmış gibiydi.

Sıramın arkasında dikkatli adımların durduğunu duyuyordum. Öğretmen cevap kâğıdıma bakmak için eğiliyordu. Hızlıca sınav kâğıdını kendime doğru çektim.

Yaşlı adamı düşünüyordum. Kawabe'yi muhakak ki duymuş olmalıydı. Ona o kadar yakın dururken gördüğüm gözlerini unutamazdım. Gözleri şüphe doluydu ve hatta belki de biraz zalimdi ama bana küçükken sahip olduğumuz köpek Chiro'yu hatırlattı.

Çok yaşlı bir köpekti. O kadar yaşlıydı ki yürüyüşe gitmeyi sevmiyordu ve sadece arkasına bulaşmış dışkı parçaları içinde bahçede yatmayı seviyordu. Ben doğmadan önce sadece annem ve babam varken köpeği nehre götürüp kıyısında koşmasına izin verirlermiş. Onun çişini tutamayacak kadar heyecanlanarak rüzgârda tüyleri kabarmış halde koştuğunu düşünmek zordu. Gözüme kirli battaniye gibi gözükürdü ve ona gösterdiğim tek ilgi kuyruğunu çekmektir. O da ne zaman yanına yaklaşısam nefretle benden uzaklaşırdı. Bir akşam annem yanıma gelip bir veterinerin geleceğini ve sabah erkenden köpeğe bir aşı yapacağını söyledi. Chiro ben uyanmadan ölmüş olacaktı.

O gece köpeğin yanında oturdum. Benden kaçacak kadar gücü yoktu, sadece büyük siyah gözleriyle bana baktı. Kaygılı duruyordu. Nasıl hissettiğini anlayabiliyordum çünkü ben de tedirgindim. Çok önemli bir şeyin beni arkada bırakacağına dair açıklanamaz bir his vardı içimde ve annem nihayet beni yatağa götürdüğünde gözyaşlarına boğuldum.

Sonraki gün köpek bir karton kutuydaydı. Babam içine bakmamamı söyledi. Neden bakmak için ısrar etmemiştim? Köpek, kutunun içine sıkışmış halde gö-

müldü. Şimdi bile Chiro'nun gözlerinin nasıl baktığını hatırladığımda önemli bir şeye bakmayı unuttuğuma dair aynı hissi duyarım içimde.

Kurs gündüz bitmişti ve bizler sessizce poğaçalarımızı yiyerek otobüs durağında bekliyorduk. Yamashita ilk kez ölü büyükannesinden bahsederken de aynı durakta oturmuştuk.

Yamashita sanki o duruma artık katlanamıyormuş gibi, "Hadi bugün havuza gidelim," dedi. Yaz tatili boyunca okulun havuzunda yüzebiliyorduk ve bugün tatilin ilk günüydü.

"Güzel fikir," diyerek katıldım.

"Ne dersin Kawabe?"

Kawabe mekânîk hareketlerle poğaçasını ağzına tıkiyordu. Poğaçasını sonunda yuttuğunda kasvetli biçimde, "Ben gelmiyorum," dedi.

Yamashita huzursuzlanarak, "Neden bu gözetleme işini bırakmıyorsun?" diye sordu. "Zaten o yaşlı adam yakında ölecekmiş gibi durmuyor."

Kawabe sinirli şekilde yere bakıyordu. Yamashita ile birbirimize baktık. Kawabe'nin saşiminin içinē zehir koyma fikrini hatırlayınca tedirgin oldum.

Kawabe, ikinci poğaçayı ağzına tıktı ve ayağa kalktı. Seçeneğimiz yoktu. Onu takip etmeye razı olduk. Kendi başına kaldığında ne yapabileceğini çok iyi biliyorduk.

■

Dışarısı sıcaktan kaynamasına rağmen sundurmanın etrafındaki cam kapılar sıkıca kapatılmıştı. Bir şeyler tıngırdadı ve pencere açıldı. Ancak yaşlı adam orada olduğumuzu fark eder etmez pencereyi kapattı. Sonraki gün pencere yine açıldı ve tam da yaşlı adamın dışarı çıkacağını düşünürken bütün gücüyle bize doğru bir kova su fırlattı. Su bizi ıskalayıp duvara çarptı.

Kawabe gülerek, “Çok kötü,” dedi.

Markete kadar yaşlı adamın peşine takıldık, gerçi “takılmak” kelimesi doğru olmayabilir. Kawabe, yaşlı adamın arkasına bakarak dümdüz yürüyordu. Saklanmaya bile çalışmıyordu. Yaşlı adam bazen aniden durup arkasına bakınca bizler olduğumuz yerde kalıyorduk.

Yamashita kıkırdayarak, “Tıpkı elim sende oynamak gibi,” dedi ama Kawabe ona bakınca Yamashita sustu.

Yaşlı adamın son zamanlarda neden bu kadar çok yemek yediğini merak ediyordum. Artık her gün alışverişe gidiyordu. Üstelik sadece ucuzluk pazarına gitmiyordu. Manavdan taze yeşillikler ve balık dükkânından şaşımi alıyordu.

Yamashita, “Ona verdiğim şaşımi hakikatten lezzetli olmalı,” dedi. “Ama madem şaşımi alacak neden bizim dükkândan almıyor?”

Kawabe diliyle ses çıkardı. "Bence zehirlemeliy-
din. Salak yaşlı adam!"

Bir akşam bölgedeki alışveriş merkezinde onu bir kez daha gözden kaybettik. Önceki gibi dağıldık. Kawabe karşıma çıktığında kalabalık caddeye doğru koşuyordum.

Kawabe, "Onu gördün mü?" diye sordu. Kafamı salladığımda Kawabe yanımdaki basamağa çöktü.

"Muhtemelen eve gidecek, bu yüzden biz de eve gidebiliriz," dedim.

Kawabe bir şey demedi. Hava gerçekten bunalıcıydı. Yağmur yağacak gibiydi ve yaşlı adam büyük olasılıkla eve gidecekti. Kawabe düşüncelerimi böldüğünde yanında şemsiye olmadığından emin diye düşünüyordum.

Kawabe, "Babam," dedi.

"Evet?"

"Ölmemiş."

Kawabe'ye baktım. Doğrudan alışveriş caddesine akın eden insanlara bakıyordu.

"Çocukları var, benden başka. Bu çocukların da bir annesi var. Benim annem değil," dedi ve sonra fı-sıldadı "Öl." Bunu akşam yemeği için alışveriş yapan kadınlara mı, yaşlı adama mı, babasına mı, diğer çocuklara mı yoksa diğer anneye mi söylediğini anlamadım. "Özür dilerim yalan söyledim."

“Sorun değil.”     r dilemesini asla beklemiyordum.

Yamashita bize el sallayarak, “Kiyama! Burada, burada,” dedi.

Yaşılı adam postanenin önünde ydi. Posta kutusuna yaslanmış etrafa bakıyordu.

Yamashita dikkatlice izleyerek, “Sizce birini mi arıyor?” diye sordu.

“Kimi sizce?” Kawabe yaşılı adama doğru yürümeye başladı ama aniden durdu.

Kimse gelmiyordu. Yaşılı adam bir kez daha etrafına bakınca bakışları benim üzerimde durdu. Sonra da hızlıca yürümeye başladı.

Yamashita, Kawabe’yi yakalamaya çalışarak, “Bizi beklediğini düşünmüyorsun değil mi?” dedi.

“Elbette hayır.”

Elbette hayır. Elbette hayır, ama... Yamashita bana bakıyordu. Omuz silktim. Kim bilir? ■

Sonraki gün acımasız güneşin altında duvarın yanında her zamanki yerlerimizi alarak işe koyduk. Beynimiz sıcaıtan pişmişti ama yaşılı adam hâlâ pencerede görünmemişti. Televizyon da açık değildi. Sabah erkenden alışverişe gittiğini düşünerek biraz daha bekledik. Bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ gelmemişti.

Yamashita endişeyle, “Belki de evin içinde yığıl-

mıştır," dedi.

"Henüz erken. Dün gayet sağlıklı görünüyordu," dedim.

"Büyükannem de böyle olmuştu. Ölmeden önceki gün enerjik halde yemek yaptığını söylüyorlardı."

Bir saat daha geçti ama evden en ufak bir ses gelmiyordu. Kawabe dudaklarını sıkıca birleştirip pencereye baktı. Daha sonra bakışlarını yavaşça kapıya ve yine pencereye götürdü. Bir süredir sallanıyordu. "Kendine hâkim ol!" dedim ama sesim titriyordu.

Ağustosböceklerinin sesi çok yüksekti. Muhtemelen hoş kokulu zeytin ağacının içindeydiler. Arkamızdan bir araba geçti. Sonra yine ağustosböceklerinin sesi duyuldu.

Kawabe kısık sesle, "Biliyor musun, çok çabuk kızıp istemediğim şeyleri söylüyorum," dedi.

Ona bunu dert etmemesini söylemek isterdim ancak kelimeler boğazıma takılmıştı. Üzülmemesinin imkânsız olduğunu biliyordum.

"Küçüklüğümden beri görmemde sorun var. Bu yüzden böyle asabiyim."

"Kötü görmenin asabi olmakla ne alakası var?" diye sordum.

Kawabe'nin yüzü buruştu, "Keşke özür dileyeydim," dedi.

Yamashita korkarak, "Belki de kapıyı çalmalıyız," dedi. O an pencere tıkırdadı ve yarım metre kadar açıldı. Nefeslerimizi tutup bakakaldık. Yaşlı adamın

hafiften titreyen zayıf lekeli elleri gözüktü. Tıpkı, me-
zardan çıkan bir zombinin eli gibiydi.

Yamashita hâlâ ayakucunda ayakta durarak, “Ne yapmalıyız? Ölüyor olmalı,” diye tereddütle söyledi.

“Ne demek ne yapmalıyız?” diye derhal yanıt ver-
dim.

“Ne yapmalıyız? Ne yapmalıyız?”

Kawabe’nin vücudu gerginleşti, gözleri açıldı ve
boğazından tuhaf guruldama sesi geldi.

Sertçe, “Kawabe,” dedim. Neye bakmam gerekti-
ğini bilmiyordum. O yaşlı zombi eline mi yoksa ağzın-
dan köpükler gelecekmiş gibi duran Kawabe’ye mi?
Tavuk gibi başımı bir görüntüden diğerine çevirdim.

Yaşlı adamın elinin titremesi aniden durdu. Daha
sonra işaret ve ortaparmaklarını kaldırıp doğrudan
bizi hedef alarak zafer işareti yaptı.

“Yaşlı salak bunak! Bizimle dalga geçebileceğini
sanıyor!” Kawabe’den neredeyse buhar çıktığını gö-
rebilirdiniz, o kadar çok kızmıştı.

“Bizimle dalga geçiyor!” Ben de kızmıştım. O yaş-
lı adam hakikaten beni kaygılandırmıştı.

Yamashita hem kızgın hem de kahrkaha atacak-
mış gibi durarak, “Bence bizimle oyun oynuyor,” dedi.

Kawabe, burnuna kadar inmiş gözlüklerini bile
düzeltmeden yürüyüp gitti. Yamashita ve ben ona ye-
tişmek için koştuk.

Kawabe aniden durup topukları üzerinde döne-
rek, “Bu kesinlikle bir savaş ilanı. Yaşlı adamı gözet-

lemekten asla vazgeçmeyeceğim, beni duydunuz mu? Sizin ne diyeceğinizi umursamıyorum çocuklar. Kendi başıma yapmak zorunda olsam bile yapacağım.”

“Bana uyar,” dedim. “Eğer yaşlı adam böyle olmasını istiyorsa o zaman böyle yapalım.” O âna kadar duyduğum bütün suçluluk hissi kaybolmuştu. Eğer savaş istiyorsa o zaman savaşırdık.

Yamashita, “Cesaretliymiş,” diye yorumda bulundu. Doğruydı. Onu öldürmeye çalışsak bile sırf inatından ölmezdi.

5

Yaşlı adam bahçeyi temizliyordu. Eski gazete ve çöp ile doldurulmuş bütün torbaları, sandaletin tekini topladı ve bunları evin önüne yığıdı. Güneş kel kafasına vuruyordu.

Havalar şimdiden çok sıcaktı. Kurs öğretmeni her gün, “Bu yaz, okul başarınızı ya da yenilginizi belirleyecek. Dayanmak zorundasınız.” Gazeteler, insanlarla dolup taşan kumsal fotoğrafları, arabada unutulduğu için ölen çocuklar ve fazla klima kullanmaktan hasta olmamanın yolları hakkında haberlerle dolup taşıyordu. Sanki aynı gün defalarca yineleniyordu. Zalim yaz güneşinin altında her şey büzülüp gidiyordu. Belki de aradığımız şey yorucu, tekrar eden günlerden bir kaçış yoluydu.

Duvarın yanındaki yerlerimiz aldık ve kendimizi gizlemeye bile çalışmadan yaşlı adamı izledik. Gizlen-

mek aptalca gözüküyordu ve bana gelince ise başım duvardan gözükmessin diye sürekli dizlerimi kırarak durmak oldukça yorucuydu. Deliler gibi büyüyordum. Jack ve *Fasulye Sırtığı*'ndaki gibi yukarı, daha da yukarı doğru çıkan sarmaşık, fasulye sırtığı gibi hissediyordum.

Yaşlı adam artık bize su atmıyordu. Ortadan kaybolmamızı da söylemiyordu. Zorlukla homurdanarak ya da kendi kendine konuşarak etrafta dolanıyordu. "Öf! Ne zor iş." Ancak, eğer gerçekten yalnız olsa kendi kendine konuşmazdı diye de düşünüyordum.

Yamashita gözleri duvarın üstünden bakarak, "Hayli kararlı, öyle değil mi?" dedi. Uzunlukta Kawabe'ye yetişmişti ve böyle giderse duvarın üstünden kolaylıkla bakabilecekti. "Önceden sanki yaşayan bir ceset gibi oturup televizyon izliyordu. Aklına kim girdi?"

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Mesela dün akşam deniz mahsulleri kızartması yapmıştı. Kızartmanın lezzetli kokusu duvara kadar gelmiş ve midelerimizin guruldamasına neden olmuştu.

Kawabe, "Bizimle alay ediyor," dedi. "Kendisini izlediğimizi biliyor ve bu da ona enerji veriyor. Alçak!"

Birisinin sizi izlediğini bildiğinizde bunun daha fazla çabalamanızı sağladığı bilinen bir gerçektir. Ne zaman yalnız olsam çok fazla çalışmam. Ancak anem yemek yaparken yemek masasında çalıştığım da gerçekten çalışmama odaklanabiliyordum. Ne var ki

babam kızıp, “Mutfakta çalışılmaz!” dediği ve annem çok içtiği için son günlerde kurs yokken bile vaktimin çoğunu kendi odamda geçiriyordum. Annemi içerken görmek hoşuma gitmiyordu. Sanki başka bir yere gitmiş gibi oluyordu ve bu da beni tedirgin ediyordu.

“Sizler ne yapıyorsunuz?”

Arkamızı döndüğümüzde Sugita ve Matsushita’yı gördük. Bu sadece bela demekti.

“Sizler sürekli bu evin etrafındasınız öyle değil mi?”

“Hayır, öyle değil.”

“Bizi kandıramazsınız. Burada ne yapıyorsunuz? Neden hiç havuza gelmiyorsunuz?”

“Sizi ilgilendirmez.”

Sugita, sivri çenesini biraz öne doğru ittirerek, “Öyle mi?” dedi. Sugita, Yamashita’ya döndü. “Hey şişko. Bak annem sizin dükkândan balık alıyor.”

Yamashita, sivrisinek vızıltısı kadar tiz bir sesle, “Eee? Ne olmuş?” dedi.

Sagita, “Ya anneme ‘Yamashita’nın başkalarının evlerini izlediğini biliyor musun?’ desem nasıl olur?” dedi tehditkâr bir tavırla. Yamashita’nın rengi soldu.

“Evet işte, dikizci seni! İğrençsin!”

Matsushita tekrar ederek, “İğrençsin,” dedi.

Sugita, “Özel hayatın ihlali,” dedi.

Matsushita yine tekrar ederek, “Evet, ihlal,” dedi.

“Polis yakalayacak sizi!”

“Yakalayacaklar.” Matsushita çok aptaldı.

Sugita sesinin alçaltarak, "Sizin bir soygun ya da başka bir şey planladığınızı sanmıyorum," dedi.

Kawabe homurdanarak, "Ne dedin?" diye sordu.

"Kawabe hadi gidelim." Yamashita, Kawabe'nin kolunu yakaladı. Duvardan olabildiğince uzaklaştım.

"Sadece yaşlı adama üzüliyorduk o kadar," dedim. "Yalnız yaşıyor. Bazen ona yardım ediyoruz. Çöpünü falan çıkarıyoruz."

Sugita, "Yalancı!" diye eğlendi. Yaşlı adam da beni aynı şeyle suçlamıştı. Söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Ne yapıyorsunuz?" Duvarın öte tarafından yaşlı adamın sesini duydum. Omzumun üstünden bakınca bahçenin ortasında içi çamaşır dolu leğenle durduğunu gördüm.

"Bazı yeni yüzler görüyorum. Hadi bakalım içeri gelin. Şimdi bunları asma vakti."

Sanki beynim aniden durmuş gibi söyleyecek söz bulamıyordum. Sugita ve Matsushita bize şüpheyle bakıyordu. Sugita'nın alaycı bakışı sadece, "Beni ilgilendirmez," diyordu.

Ben umutsuzca, "Geliyoruz," diye bağırdım ve peşimde Yamashita ve Kawabe ile birlikte doğrudan bahçeye doğru yürüdüm. Sugita ve Matsushita gitti.

e

"Sen, sen uzunsun." Yaşlı adam, kutuları bağlamak için kullanılan türdeki sert sicimden yapılmış

kalın bir ipi bana verdi. "Bunu oradaki ağaca bağla."

Kokulu zeytin ağacının en alt dalına ayağımı koyup ipi etrafına doladım ve düğüm atmaya çalıştım. Denedim ama olmadı. İp elime batıyordu ve daha önce hiç bu kadar kalın bir şeyi bağlamamıştım.

Yaşlı adam, "Oldu mu?" diye sordu.

Elimden geldiğince ipi tuttum ve iki kez camadan düğümü attım. "Oldu!"

Yaşlı adam üstüne çıkmak için bir tabure çıkardı ve ipin ortasını oluğu destekleyen kalın metal kancanın etrafına bağladı. Daha sonra ipin diğer ucunu bana verip bunu, bahçenin diğer köşesinde duran eski çamaşır askısının kalan ucuna bağlamamı söyledi.

Yaşlı adam, ip ile uğraştığım tarafa doğru gelerek, "Sertçe çekmen lazım," dedi. Yaşlı adam derin bir nefes alarak ipi sertçe çekti. Benden biraz daha uzundu. Çıkık kemikli, lekeli elleri çok güçlü gözüküyordu ama ip mükemmel şekilde gergin ve sıkıydı. Bir kere sinde televizyonda balıkçıların teknelerinde ağlarını nasıl bağladıklarını görmüştüm. Aynı şey değildi ama yaşlı adamın o ipi çekişi bana onları hatırlattı.

İp artık bahçeye V şeklinde gerilmişti. Yaşlı adam çamaşır leğenini Yamashita'ya, Kawabe'ye de mandalları verdi. Yamashita'nın tuttuğu çamaşır leğeninden çamaşırları alıp ipe serdim ve Kawabe de mandalları taktı. Kawabe ipe yetiemediğinde mandalları ben taktım. Mandallar güneşte o kadar çok kalmışlar-

dı ki plastikleri soyulmuştu.

Kawabe, "Böyle olmaz. Kırışmasınlar diye çamaşırıları germen lazım," dedi. Astığım çamaşırıları düzelterek ustaca mandalladı. Hayli iyiydi.

Kawabe, işini bırakmadan, "Yüzlerini gördün mü? Sugita ve Matsushita'nın?" dedi.

"Elbette gördüm."

"Buraya gerçekten geldiğimizi görünce afalladılar."

"Evet."

"Komikti."

"Evet, gerçekten şaşırdılar."

Yaşlı adam sundurmada oturduğu yerden, "Hiç fena değil," dedi.

"Nasıl?" dedim.

"Sen değil. Gözlüklü çocuk. Derslerini bilmem ama çamaşır asmakta çok iyi."

Kawabe diliyle ses çıkardı ama gerçekten kızgın gözükmüyordu. "Çamaşır asmak evde benim işim," dedi bana gizlice. Muhtemelen annesi çalıştığı içindi. Kawabe'yi hiç çamaşır asarken hayal etmemiştim.

Üç havlu, yakalarının şekli bozulmuş dört atlet, iki tane uzun içlik ve beş tane de esneklikleri gitmiş külot, iki çift kalın tüylü çorap, bir el havlusu, iki çarşaf, bir çift keten pantolon, bir yastık kılıfı ve bir yorgan örtüsü.

Bitirdiğimizde yaşlı adam memnuniyetle, "Hepsi buydu. Sahip olduğum her şey yıkandı," dedi. Daha

önce yaşlı adamın çamaşır yıkadığını görmemiştik.

Çamaşır ipi göz seviyesine kadar inmişti ve yanında durduğum için serin, ıslak, sabun kokulu bir rüzgârın terli bedenimi kapladığını hissettim.

Kawabe, "Hadi gidelim. İşimiz bitti. Acele edin," dedi.

"Evet, haklısın," diye yanıtladım ama çitin diğer tarafında nöbet tutma düşüncesi canımı sıkıyordu.

Yaşlı adam evin içinden neşeyle seslenerek, "Hey, buraya!" diye seslendi. Tekrar sundurmaya çıkarak "Buraya!" diye seslendi. "Al bunu." Kawabe'ye ağzına kadar doldurulmuş bir alışveriş çantası verdi. Çantaya baktık. Ne olabilirdi? Bunu kabul etmek doğru muydu?

"Çöp. Ön kapının yanında bir yığın daha var."

"Hey, bunu yapamazsın!" diye homurdandı Kawabe ama Yamashita onu kolundan dürttü.

"Sugita yine geldi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, şimdi gördüm."

Seçeneğimiz yoktu. Poşeti ön kapıya kadar taşıdık. Orada çoktan bir yığın olmuştu.

Yamashita, "Nasıl bu kadar çok çöpü olabiliyor?" diye merak etti.

"Biriktiriyor," diye iç çektim.

"Evet, onun kadar yaşlılar. Çok fazla biriktirmiş."

Kawabe, gözleri parlak ve sert biçimde, "Bakın, şu yaşlı bunakla mecbur olduğunuzdan daha faz-

la konuşmayın. O bizim arkadaşımız değil anladınız mı?" dedi.

Yamashita mırıldanarak, "Evet biliyorum," dedi.

"Hayır, bilmiyorsun. Bunu sadece kendi amacımız için yapıyoruz onun için değil..."

Yaşlı adam aniden, "Yarın hangi gün?" diye sordu.

Kawabe derhal, "Cuma," diye yanıtladı ve sertçe kaşlarını çatı. Yamashita sırtıyordu.

Yaşlı adam, "Çöp günü," dedi. ■

■ Kawabe, "Ne olmuş?" diye bağırdı.

6

Sonraki sabah çöpü dışarı çıkardık. Kawabe sonuna kadar karşı çıktı ancak sonunda bunun yapılacağı doğru şey olduğuna ikna ettim. Hem Sugita'nın hem de yaşlı adamın bana yalancı demesi hâlâ beni huzursuz ediyordu. Yaşlı adamın evinin önündeki çöpü, telefon direğinin yanındaki çöp toplama alanına götürmek için beş kere gidip gelmemiz gerekti.

Kawabe sundurmaya göz atarak, "hâlâ uyuyor mu? Yüzsüz yaşlı herif," dedi. Pencereler sıkıca kapatılmıştı.

Kurs bittikten sonra duvarın yanında takıldık. Yamashita, eğer Sugita bizi yine orada görürse başının belaya gireceğini söylüyordu.

"Bu konuda ne yapacaksınız? Pes mi ediyorsunuz?" dedi kasvetli bir tonda.

"Fazla bir seçeneğimiz yok, değil mi?"

“Ben pes etmiyorum!” Kawabe tekrar duvardaki yerini aldı. “Ama siz bırakmak istiyorsunuz, bırakın.”

Yamashita, sanki ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturarak bana baktı. Ne yapmalıyız? Kawabe de gergindi. Duvarın üstünden bakarken bile caddeye göz atıyordu.

Sundurmada pencerenin açıldığını duyduğumuzda Yamashita, Kawabe’ye yalvararak, “Hadi bırakalım. Başımız belaya girebilir,” dedi.

Yaşlı adam yüksek bir sesle, “Orada o kadar çok çalı olunca sivrisineklerden pencereyi açamıyorum,” dedi.

Böylece otları yolmaya başladık. Şüphelendiğimiz üzere Sugita ve Matsushita yanımıza geldiler ama köle gibi çalışıp sivrisinekleri savuşturduğumuzu görünce gittiler.

Yaşlı adamın bahçesi terk edilmiş bir alan gibi otlar içinde kalmıştı. Çöpler de gidince otlar özellikle göründü. Başına bir el havlusu sarılı halde sundurmada oturan yaşlı adam, “Daha sert çekin. Kökleri çıkardığınızdan emin olun. Hadi! Çalışın!” diye yorumda bulundu.

Kawabe fısıldayarak ,“Neden kendin yapmıyorsun o zaman?” dedi.

Ancak yaşlı adam onu duydu ve, “Dizlerim kötü, eğilemiyorum,” diyerek bahane uydurdu.

Kawabe, yaşlı damın duyabilmesi için yüksek sesle ve belirgin şekilde, “Yaşlı bir adama göre gayet

iyi duyuyor,” dedi. Ama yaşlı adam bu kez duymamış gibi yaptı.

Yamashita, “Kesinlikle bizimle dalga geçiyor,” dedi.

Kawabe Yamashita’ya bakmadan, “Şikâyet etmeyin. İstedığımızı alacağız,” dedi. Ter içinde kalmıştı ve gözlükleri de burnuna kadar inmişti. Gözlüklerini ne kadar yukarı kaldırırsa kaldırsın yine kayıyorlardı. Yamashita, belki de şişman olduğundan çömelirken bile dengesini kaybediyordu. Bir otu ne zaman sertçe çekse arkası üstü düşüyordu. Ot yolmak için iyi bir yöntem değildi. Bana gelince ise ayaklarım ve parmaklarım beni öldürüyordu. Onları boş versem sırtım ağrıyordu.

“Kiyama! Selam.”

Otları temizlemeye başladığımızın üçüncü günüydü. Yakında bahçe temizlenmiş olacaktı. Adımı duyunca arkamı döndüğümde Tajima ile Sakai’yi gördüm. Bizim sınıftan olan bu iki kız duvarın orada duruyordu.

“Aaa, selam!”

Tatil başladığından beri onları ilk kez görüyordum. Biraz tedirgin hissettim. Sınıftaki en tatlı kızlardı. Erkekler kimin daha tatlı olduğu konusunda ikiye ayrılmıştı. Tajima her zaman bronz halde olurdu. Gözleri büyük ve neredeyse badem şeklindeydi. Bur-

nu düz ve küçük ağzı hafif sarkıktı. Sporda harikaydı. Evinde tenis kortu vardı ve en mutlu olduğu zamanın babasıyla tenis oynadığı zaman olduğunu söylüyordu. Sakai her zaman bir televizyon yıldızı gibi gülümserdi. Pembe yanakları vardı ve o kadar soluktu ki yüzündeki ayva tüyleri altın gibi parlardı. Şeftali perisine benzerdi. Ben Tajima hayranıyım, Yamashita Sakai hayranıydı, Kawabe ise hiçbirini tutmuyordu.

İkisinde de tenis racketleri vardı. Güneş siperlikleri ile daha büyük gösteriyorlardı. Tajima'nın evine tenis oynamaya gidiyor olmalıydılar.

"Yaşlı bir adama yardım ettiğinizi duyduk. Bu gerçekten harika," dedi Tajima.

Sakai bana bakıp gözlerini kırparak, "Annem size yardım etmemiz gerektiğini söylüyor," dedi. Tajima'yı daha çok beğensem de kızardım.

■ Kawabe araya girmeden önce, "Elbette, gelin," demeye hazırlanıyordum.

Kawabe, "Kusura bakmayın ama bu, bizim bitirmeye karar verdiği bir şey. Hepsini kendimiz bitireceğiz," dedi.

İki kız şaşırmış ve etkilenmiş halde birbirlerine bakıp ön kapıda birisini görünce şaşkınlığa uğradılar. Yaşlı adam elinde alışveriş çantasıyla duruyordu. Ne zaman dışarı çıkmıştı? Otları yolmakla o kadar meşguldük ki fark etmedik bile.

Tajima ve Sakai, karşılarında sanki ünlü biri varmış gibi heyecanlı ve paniklemiş halde yaşlı adama

baktı. Yaşlı adam bir elinde alışveriş çantası olduğu halde bol pantolonu ve sarkan bluzuyla tuhaf biçimde öylece duruyordu. İki kız, “Merhaba,” dediğinde kirli sakalla kaplanmış dudaklarını açıp “Merhaba,” diye mırıldandı. Bizimle konuşurken, “Hey, siz!” diye bağırmasından oldukça farklıydı.

Yamashita göz ucuyla bana bakarak, “Duydunuz mu?” diye fısıldadı. “Kızlara karşı kibar.”

“Hmm.”

Kızlar, “Kolay gelsin,” deyip gittiler.

“Onları kovmak zorunda değildin,” diye homurdandım.

Yamashita, “Evet, yardım etmeyi bile önerdiler,” dedi.

Kawabe, “Kuş kafalı,” diye tersledi. “Sizin suratınızı bile görmeye dayanamıyorum,” deyip dilini çıkardı.

İşe, yeni bir güçle koyulduk. Birbirimizle konuşarak zaman geçirmeyi bırakıp bahçenin yaşlı adamın bahçesi olduğunu, kursu, bu yazın önümüzdeki yıl ortaokul sınavlarına girmeden önceki son yazımız olduğunu, annelerimizi, babalarımızı ve her şeyi unutarak otları sırf orada oldukları için yolmaya başladık. Eve gittiğimizde yemek yiyip banyo yaparak bir şekilde ev ödevlerimizi bitirmeyi başarıp kendimizi yatağa atıyorduk. Rüya görmüyorduk ama kâbuslarımız da

artık yoktu.

Sonraki gece işi bitirdik. Artık sadece üçümüz, kokulu zeytin ağacı ve bahçenin çorak toprağının üstüne gerilmiş V şeklindeki çamaşır ipi vardı. Çöp yoktu. Ot yoktu. Çamaşırlar sundurmada yumuşak bir yığın halinde katlanmıştı. Yaşlı adam son günlerde çamaşırlarını çok fazla yıkıyor gibiydi.

Yamashita, "Yaptık!" diye haykırdı.

"Elbette yaptık!"

"Bahçe çok büyük gözüküyor."

"Farklı bir yer gibi, değil mi?"

"Evet, gerçekten de öyle."

Harika hissediyorduk.

Yaşlı adam bize karpuz getirdi. "Alın kesin," dedi. Bıçak ve kesme tahtası da çıkarılmıştı. Yeni kurumuş çamaşırların ve yanmakta olan sinek ilacının kokusundan etkilenmiş gibi sundurmada oturup kaldık.

Yaşlı adam parmaklarıyla karpuzla vurup, "Tam olmuş bu," dedi. Sadece karpuzun dışına vurarak nasıl bilebilirdi? Yamashita, yaşlı adamı taklit ederek Kawabe'nin kafasına vurdu.

"Of! Bu da neyin nesiydi?"

"Kontrol ediyordum."

Kawabe de Yamashita'nın kafasına vurmaya çalışarak, "Seni!" diye bağırdı. Yamashita kollarıyla kafasını korurken gülüyordu. Yamashita, "Dur! Beni ezeceksin" diye bağırırken Kawabe onun üstüne çıkmıştı.

Ben de, "Kes şunu Kawabe," deyince Kawabe benim kafama vurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yamashita daha da fazla gülüyordu, bu nedenle onun kafasına vurdum.

"Uff!"

"Ne tantana ama!" Yaşlı adam bitkin gözüküyordu. "Evinize gidin."

Kawabe, "Karpuzu yedikten sonra gideceğiz," dedi. Bir de yaşlı adamla konuşmamamızı o söylemişti bize!

Yaşlı adam, "Şımarıklar. Acele edin, yiyin o zaman," diye homurdandı.

Kawabe elini karpuzun üstünde gezdirdi. "Bu meyve değil mi? Devasa bir meyve. Bunu ilk gören kişi bence çok şaşırmıştır."

Yaşlı adam Kawabe'ye, "Karpuzu kes," dedi.

"Kesemem."

■

"Neden?"

"Daha önce hiç karpuz kesmedim."

"Hiç karpuz kesmedin mi?"

"Biz kesilmiş halde alıyoruz. Koca bir karpuzu nasıl yeriz ki?" diye yanıtladı Kawabe.

Yaşlı adam karpuzla bakarak, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Bütün bir karpuz alalı onun için de hayli zaman olsa gerekti.

Yamashita, "Neden denemiyorsun Kawabe?" deyip bıçağa bakıp ani bir haykırıyla bıçağı aldı. "Bir da-

kika," dedi. Gidecekmiş gibi ayaklandı ama sonra elindeki bıçağı fark edip dikkatlice sundurmaya bıraktı.

"Ne oldu?"

"Döneceğim. Beni bekleyin."

Yamashita'nın soluk soluğa gelmesi on dakikayı buldu. Elinde uzun, ince siyah taşa benzer bir şey vardı. Yaşlı adam bunu görünce gözleri hayranlıkla açıldı. Yamashita sırtıttı. Ne olduğunu anlamamıştım.

Yaşlı adam, "Mutfak lavabosu," dedi. Yamashita ayakkabılarını çıkarıp bıçağı aldı ve derhal eve girdi. Mutfak tezgâhının önündeki ışıktan vuran aydınlıkta onun gölgesini görebiliyordum. Taşa benzeyen şeyi ıslattı ve daha sonra kazıma ve sürtünme sesine benzer bir ses duydum. *Hışır-hışır, hışır-hışır.*

"Ne yapıyor?"

Yaşlı adam sandaletlerini çıkarıp içeri girdi. Kawabe ve ben de yaşlı adamın yaşam alanı olan küçük odaya kadar arkasından gittik.

Kotatsu yoktu. Görünür olan şeyler küçük katlanabilir bir masa, küçük bir çekmece sandığının üstüne koyulmuş televizyon ve dolaptı. Kalın hasır tatami kiliminin üzerine bırakılmış karabuğday samanı doldurulmuş küçük mavi bir yastık dışında oda derli topluydu. Herhangi bir süs eşyası yoktu. Hediyelik eşya, tozla kaplanmış yapay çiçekler ve hatta bira reklamı olan bir takvim bile yoktu. Çok boştu.

Odanın arkasındaki mutfak, nemli ağır bir kokuya sahipti. Eski bir evin kokusuydu. Serin döşeme

tahtaları ayak tabanlarıma batıyordu. Sağ tarafta ön kapı vardı, tuvalet ile banyo ise muhtemelen soldaydı. Tezgâhın üstünde asılı olan rafta iki kap vardı. Lavabo da tek bir çay fincanı duruyordu.

Yamashita bıçağın sağını sağ eliyle sıkıca kavradı. Sol elinin dört parmağı düzgün biçimde, taşın üstünde düzenli biçimde ileri geri sürttüğü bıçağın ağzındaydı. Dudakları sıkıca kapalıydı ve yüzü ciddi biçimde odaklanmıştı.

Kawabe hayranlıkla, “Bıçağı biliyor,” dedi.

Yaşlı adam, “Güzel de yapıyor,” dedi.

Yamashita bir dakika dinlenerek, “Ailemin balık dükkânı var. Babam benden daha iyi,” dedi.

Bıçağın ağzını hafifçe ayarlayarak yeniden bilemeye başladı. “Balığın tadı nasıl kestiğinize bağlı olarak değişir,” diye ekledi ve sonra sessizce işine devam etti. Sadece bileme sesini ve ağustosböceklerinin vızıltısını duyuyordum. Çok sessizdi.

Yaşlı adam, “Sen de balık dükkânında mı çalışacaksın?” diye sordu.

Yamashita gözlerini bir balığın sırtı gibi parlamaya başlayan bıçaktan ayırmadan, “Bilmiyorum,” dedi. Televizyonda kılıcını bileyen bir samuray gibiydi.

“Annem; babam gibi küçük bir balıkçı dükkânında tıkılıp kalırım diye üzülüyor. Kimsenin benimle evlenmek istemeyeceğini söylüyor, o yüzden çok çalışıp farklı bir şey yapmalıyım.” Bıçak durdu ve Yamashita bıçağı çevirip diğer tarafını bilemeye başladı. “Ben-

se babamın işini seviyorum.” Bunu söyledikten sonra başparmağını test ediyormuş gibi bıçağın sivri ucunda gezdirdi.

Kawabe, “Ohh! Dikkat et!” dedi.

“Merak etme.” Yamashita güldü. Daha önce onu hiç bu kadar kendinden emin görmemiştim.

“Hiç kendini kestini mi?” diye sordum.

Hiç önemli bir şey değilmiş gibi Yamashita, “Elbette,” dedi. “Ancak bıçağa dokunmaktan korkarsan asla bıçak kullanmayı öğrenemezsin.”

Yaşlı adam, “Aferin, güzel bir tavsiye,” dedi.

Yamashita utangaç ama gururlu bir ifadeyle, “Kesme tahtasının yanına gidemeyecek kadar elimi fena halde kesince babam söylemişti. Bıçak insanları öldürmek için de kullanılabilir, insanların iyileşmesi için onlara iyi yemekler yapmak için de. Babam, bu tamamıyla senin elinde der. Sardalye ve uskumrunun nasıl fileto kesileceğini şimdiden biliyorum,” dedi.

Hepimiz çok etkilenmiştik. Yamashita, “Tamamdır,” deyip sundurmaya yöneldi. Mutfağın serin rutubetinden yaz güneşinin, bahçeyi güneşten yapılmış kare bir kutu gibi göstererek bahçede parladığını görrebiliyordum.

Bıçak karpuzu yardı ve sanki bizi bekliyormuş gibi ikiye yarıldı.

Yaşlı adam, “Hımm... Olgun ve sulu,” dedi.

Kawabe, ilk karpuz kesme girişiminden zevk alıyormuş gibi bıçağa bakarak, “Çok güzel,” diye yorumda bulundu. Karpuz o kadar suluydu ki kırmızı kısmındaki siyah çekirdek alayı dışarı fırlayacak gibi duruyordu. Karpuzu ikiye kestik, yarımları da dörde böldük ve her bir parçayı da yine ikiye ayırdık. Sonra da yedik. Çok susadığımız için karpuz çok güzel geldi. Yaşlı adam kendi parçasını yine ikiye bölüp küçük ısırıklarla dikkatlice yedi.

Yaşlı adam bize, “İyi değil mi?” diye sordu.

“Hımmmm...”

Yamashita gözleri yarı kapalı halde, “Ah! İyi bir iş gününden sonra karpuz gibisi yoktur,” dedi.

Kawabe bluzunu çıkardı. “Karpuz suyu kokar,” dedi.

Yamashita ve ben de belimize kadar bluzlarımızı sıyırdık. Bu yaz henüz hiç yüzmemiştik ve karınlarımız bir kurbağanın karnı gibi beyazdı. Bluzlarımızın kollarının izlerini kollarımızda görebilirdiniz.

“Amele yanığı olmuşuz,” dedim ve yaşlı adam her zamanki kısa kahkahasıyla değil yüksek sesle güldü.

Kawabe, önce Yamashita’ya sonra da bir deri bir kemik olan bana bakarak, “Halinize bakın. Sizi bir araya koysam sonra da ikiye bölsem tam olursunuz,” dedi.

“Sağ ol ama senin eleştirilerine ihtiyacımız yok,” dedim.

Yamashita, “Evet doğru,” dedi.

Kawabe benim kadar zayıf değildi, ama cildi bir balığın cildi kadar şeffaftı ve gerçekten güçsüz gözüküyordu. Yamashita kısa bir süre önce onu geçtiğinden beri uzamamış gözüküyordu. Bluzu beline kadar sıyrılmış halde, zayıf burnuna inmiş gözlükleri çok ağır duruyordu.

“Neden gözlüklerini çıkarmıyorsun?” diye sordum.

Kawabe karpuzundan bir ısırık daha alarak, “Neden ki?” diye sordu. Yuvarlak sırtında kemikler açıkça gözüküyordu.

Biraz sinirli hissederek, “İşte öyle, bilmem,” dedim.

Kawabe aniden, “Yarın hangi gün?” diye sordu.

Yaşlı adam, “Çarşamba,” diye yanıtladı.

Kawabe, karpuzun kabuğunu parmakları arasında tutarak, “Çöp günü,” dedi.

Yamashita gökyüzüne bakarak, “Hayır ama, yağmur,” dedi.

Karanlık lekeler, tüm bahçeye yayılmış halde kurumuş beyaz toprakta belirdi. Ağır yağmur damlalarının sesi kulaklarımızı doldurdu. Nemli toprağın ve sineksavar kömürün kokusu keskin biçimde duyuldu.

“Sonbaharda bazı tohumlar ekmeliyiz.” Yaşlı adamın sesi sanki yağmuru yarıp da kulaklarıma ulaşıyordu. “Kadife çiçeği ya da benzer şeyler.”

“Neden sonbahara kadar bekliyoruz? Hemen yarın ekelim.” Aklına bir fikir girince Kawabe yapmadan

duramazdı.

"Amma sabırsızsın." Yaşlı adam yandan Kawabe'ye baktı.

Yamashita, "Sanıyorum yazın tohum ekilmez," dedi.

"Kimin umurunda ki? Çıkma zamanları gelinceye kadar toprağın altında bekleyebilirler."

"Evet, neden olmasın? Hadi yarın ekelim," dedim. Yamashita hâlâ ikna olmamış gibi duruyordu.

"Yamashita sence ne ekmeliyiz?" diye sordum.

"Hımm...."

Yaşlı adam araya girerek, "Noel gülü," dedi.

Kawabe lafa karışarak, "Nergis," dedi.

"Menekşe," dedim.

Yamashita da, "Kırmızı Japon turpu," dedi.

Kawabe tiksintiyle homurdanarak, "Japon turpu mu? Ne demek kırmızı Japon turpu?" dedi.

Yamashita kızgın şekilde, "Onların da çiçekleri var," dedi.

Yaşlı adam, "Doğru. Kolza tohumu çiçeği gibi beyaz çiçekleri vardır," dedi.

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"Akşam sefası," dedim.

"Yapışkanotu," dedi Kawabe.

Yamashita, "Yıldız çiçeği," dedi.

Yaşlı adam, "Köylü güzeli," dedi.

Dağ lalesi, menekşe, öksürük otu, şakayık, saksı güzeli, çan çiçeği...

Yaşlı adam daha önce hiç duymadığımız çiçekleri sıraladı. Onu dinlerken çiçeklerle dolu tarlalar hayal edip boş tarlaya düşen yağmuru izledik. Kulaklarımızı, yeni hayat köklenirken yeniden doğmayı bekleyen yeryüzünü sulayan göğün sesine vermiştik.

-

■

■

■

7

İKEDA TOHUM DÜKKÂNI, diye yazıyordu soluk tabelada. Kurs bittikten sonra doğrudan tren istasyonunun yanındaki iki bina arasında sıkışıp kalmış eski iki katlı ahşap binaya gittik. Sürgülü kapı açıktı ama içerisi çok karanlıktı.

Kawabe içeri göz atarak, “Belki de istasyonun yanındaki çiçekçiye gitmeliyiz,” dedi. Kawabe, yenilerde inşa edilmiş beyaz fayans kaplı yeni bir dükkândan bahsediyordu.

“Hayır olmaz,” diye karşı çıktım. “Burası konusunda uzman bir yer.” Daha önce buraya birinci sınıfta gündüz sefası tohumu almak için gelmiştim. Öğretmenin bir proje için verdiği tohumları kaybedince annem beni buraya getirmişti. Aldığımız tohumları ekmiş ve her gün onları sulamıştım. Asmalar, veranda direklerini dolanarak saksıya diktiğim bambu sırik-

■

■

larını geçmiş ve gidecek yer kalmayınca da göğ'e açılmış ince eller gibi uzanmışlar ve aniden kırılmışlardı. Birbiri ardına açan büyük çiçekleri vardı. Okulda gözlem günlüklerimizi karşılaştırırken benim bitkimin diğer bitkilerden daha fazla çiçeği olduğunu gördüm. Annemle birlikte taç yapraklardan renkli su yaptık ve hatırlayamadığım kadar beyaz mendil boyadık. Düşünün bir, annem o zamanlar içmiyordu..

Birden projenin parçası olarak çiçekler solarken tohumlarını toplamamız gerektiğini hatırladım. Düşürdüğüm tohumları bile tek tek toplayıp bir zarfa koymuştum. O parlak kara tohumlarda kırmızı, beyaz ve mor çiçekler saklıydı. O zarfı nereye koyduğumu merak ettim.

“Merhaba.”

Dükkânının içi serindi. Küçük dolaplarla doluydu. Yemek pişirme ve tütsü kokusuna ait eski küflü bir ev kokusu vardı.

“Evet, buyurun.” Koyu mavi bir perde evi dükkândan ayırıyordu. Tatami hasırının üstünden gelen ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu ve bir anlığına açılan perde odanın aydınlık ışıkla dolmasını sağlayarak açıldı. Aynı anda perdenin öte yanından rüzgâr çanlarının sesi de geldi.

Ufak tefek bir kadın görüldü. Yarım kollu leylak rengi bluzundan sarkan küçük kolları sanki tereddüt ediyormuş gibi bükülmüştü. Küçük eller. Küçük ağız. Küçük yuvarlak gözler. Beyaz saçları başının arkasın-

da topuz olacak şekilde toplanmıştı. Benden kısaydı. Zarif ayaklarında ince sandaletler ve bileğine kadar gelen çoraplar vardı. Küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu.

"Tohum almak istiyoruz."

"Elbette, ne tohumu istiyorsunuz?"

"Yılın bu zamanında ekilecek tohum var mı?"

Kawabe, "Bugün ekeceğiz," diye ekledi.

Kadın bir dakika düşünerek, "Ağustos oldu zaten. Noel gülü olsaydı güzel olurdu," dedi.

Yamashita, "Aaa, yaşlı adam da dün noel gülünden bahsetmişti," diyerek haykırdı.

"Doğru!"

"Bize biraz noel gülü tohumu verin."

Yaşlı kadın acıyarak, "Noel gülü yazın ekilir, ama burada hiç yok çünkü insanlar genellikle tohumdan yetiştirmezler," dedi.

Yaşlı kadın kendi kendine, "Bu vakitte ekilecek bir şey," diyerek yavaşça ve dikkatlice çekmecelerin birini açıp diğerini kapıyordu. Her bir çekmece bir kütüphane dosyasındaki kitap kartları sıraları gibi düzenli sıralanmış küçük tohum paketleri ile doluydu. Her bir çekmecedeki suyu ve ışığı bekleyen bir bahçe uyuyordu. Az daha küçük gündüz sefası zarfımın ortaya çıkmasını umacaktım.

Yaşlı kadın ufak adımlarla ilerleyip bize doğru döndü. "Saksıya mı ekeceksiniz?" diye sordu. Geçen gelişimde ona rastlayıp rastlamadığımı merak ettim.

“Bahçeye ekeceğiz.”

“Çiçek tarhına o zaman.”

Kawabe, “Hayır, tüm bahçeye serpeceğiz. Aynı anda,” dedi.

Yaşlı kadın gülümseyerek, “Anlıyorum,” dedi.

Yaşlı kadın bir kez daha düzenli şekilde çekmecelere yöneldi. Çekmecelerin birinden bir paket alıp resmi bir şekilde bana dönerek, “Bu işinize yaracaktır,” dedi. Kibarca paketi elime koydu. Kozmos çiçeği paketi idi. Talimatlarda “haziran ortasına kadar ekin” diye yazıyordu.

“Eğer şimdi ekerseniz çok uzamazlar ama çiçek açarlar. Eğer tüm bahçeye serperseniz eminim güzelce büyüyeceklerdir, çünkü kozmos sadece açık alanlarda büyür.” Yaşlı kadın ayrıca yılın bu zamanında gübre kullanmamıza gerek olmadığını tohumları öylece serpebileceğimizi söyledi.

“Ne kadar istersiniz?”

“Hımm...”

■ “Eğer bütün bahçeye serpecekseniz on ya da yirmi pakete ihtiyacınız olacaktır.” Yaşlı kadın gerçekten serpme fikrini sevmiştir.

Yamashita, “Ne kadarlar?” diye sordu. O zamana kadar parayı düşünmemiştim.

“Paketi yüz yen.”

Yaşlı kadından uzaklaşıp kendi aramızda konuştuk. “Sizde ne kadar var?”

Kawabe, “Dört yüz,” dedi.

Yamashita, "Üç yüz elli. Öğle yemeği param," dedi. Bende üç yüz vardı. Toplamda 1050 yen paramız vardı.

"Tamam. Bununla alabildiğimiz kadar alalım."

Yamashita, "Öğle yemeği ne olacak?" diye sordu.

"Yeme."

"Nasıl?"

Kawabe, "Bir öğün yemezsen ölmezsin," deyince Yamashita sessizleşti.

Arkamızı döndüğümüzde yaşlı kadın çoktan ustaca paketleri bir kâğıt torbaya dolduruyordu.

Perdenin arkasından bir ses, "büyükanne" diye seslendi ve lise yaşlarında bir kız kafasını uzattı.

"Aaa, müşterilerin varmış." Kızın uzun saçları arkadan bağlanmıştı ve hafif sivri çenesi ile yuvarlak alını tıpkı yaşlı kadınıninki gibiydi.

"Elly, yardım edebilir misin?"

"Elbette." Büyükannesine çekmecelerdeki kozmos tohumlarını toplayıp torbaya koymada yardım ederken kızın beyaz bluzu sanki karanlık dükkânda savruluyordu.

"Tohumları bütün bahçeye serpeceklermiş."

"O zaman kozmos tohumu mükemmel olur. Çok bakım da gerektirmiyorlar." Kız Kawabe'ye bakıp gülümsedi. "Bahçeniz olduğu için şanslısınız."

Kawabe aniden ayaklarına bakarak, "Bahçe yaşlı adamın," dedi. "Ben apartmanda yaşıyorum." Sesi nerdeyse kısılmıştı. Yine sallanıyordu. Omzundan

tuttum.

Kız bir anlığına Kawabe'ye baktı ve kibarca, "Anlıyorum," dedi. Kız hızlıca çalışarak sessizleşti.

"Alın bakalım." Paket dolmuştu.

"Ama..."

"Sorun yok. Hepsini alın. Bunlar bahardan kalma tohumlar," dedi yaşlı kadın. "Ayrıca bu dükkân yakından kapanacak." Yaşlı kadın gülümsedi. Hüzünlü bir gülüştü ve sonrasında, "Henüz böyle gençken bahçe yapmanız harika." Kibarca eğildi.

"Büyükbabanız çok mutlu olacak." Kız da başını onaylayarak salladı.

Yaşlı kadın ödeme yapmak zorunda olmadığı-mızı söyledi ama biz yine de tüm paramızı tezgâha bıraktık ve paketi alıp, "Teşekkürler," dedik. O andan tohumları ekene kadar Kawabe paketi dikkatlice kucakladı ve kendisine seslenilse dahi tek kelime etmedi.

Bütün paketleri açtık ve kucak dolusu tohumumuz olduğunu gördük. Uzun, kuru, ince tohumlar. Bir avuç alıp eğildik ve tohumları serpmekten ziyade dikkatlice yere ektik.

Yaşlı adam şaşkınlıkla, "Bu kadar çok mu?" diye sordu. "Nasıl oldu böyle?"

"Tohum dükkânını soyduk," diye yanıt verdim.

Yaşlı adam homurdanarak, "Sanki silahlı soygun yapabilirsiniz de," dedi. Bizi hırsızlıkla ilk suçlayan kendisiydi. Galiba bunu unutmuştu.

■ Yaşlı adam, “Kozmos çiçeği ekmek için bunca çaba tuhaf geldi,” diye yorumda bulundu. “Bizim memlekette bunlar yabani otlar gibi her yerde biterdi.”

“Memlekette mi?”

“Hokkaido.”

“Öyle mi?”

“Evet, o zamanlar sizin yaşlarınızdaydım.” Yaşlı adam gözlerini kapattı. Ben de kapattım. Kozmos çiçeği tarlasında esen rüzgârın hışırdayan sesini duyabiliyordum. Yaşlı adamın çocukken neye benzediğini merak ediyordum. O zamanlar da saçları dökülüyor olamazdı. Muhtemelen zayıf ve esmerdi. Bunu hayal etmeye çalıştım. Ama ne kadar çok denersem deneyim tarlanın ortasında gördüğüm bendim. ■

Yamashita, “Kozmos çiçeklerinin anlamını biliyor musun?” diye sordu. ■

“Hayır.”

“Bilmem ne... sevgili.”

“Ne demek ‘bilmem ne’?”

“Paketin arkasında yazıyor. Bilmem ne sevgili.”

Sundurmada her birinin kabında kozmos çiçekleri olan elliden fazla tohum paketi vardı. Sanki kozmos çiçekleri çoktan sundurmada açmıştı. Paketlerden birini alıp arkasına baktım. Japonca adı: akizakura, daishungiku. Ailesi: kasımpatı. Anavatanı Meksika. Anlamı: pirüpak sevgili.

Yamashita, “Ne yazıyor?” diye sordu. Ancak söy-

lememem gereken bir sözmüş gibi geldi.

“Gördün mü Kiyama sen de okuyamıyorsun.”

“Okuyabiliyorum.”

“O zaman ne yazıyor?”

Kızmış halde yüksek sesle, “Pirüpak,” dedim. “Yamashita ‘pirüpak’ kelimesini bile okuyamıyor musun?”

Yamashita doğruldu ve bana doğru geldi. “Ne demek?”

Dil derslerinin bu kadar kötü olmasına şaşmamak gerekirdi. “‘Kirli değil’ anlamında.”

“Kirli değil mi?”

“Henüz kötü bir şey yapmamış gibi,” diye mırıldandım.

Yamashita ilgisiz şekilde, “Nasıl kötü bir şey merak ettim. Okuldan kaçmak ya da gece yarısı yemek yemek gibi mi?” dedi.

“Bilmiyorum.”

“Yoksa karneni ailene göstermemek gibi mi? Yalan söylemek de güzel değil.”

Yaşlı adam kıkırdadı.

Kawabe kızgınca, “Zırvalamayı bırakın da çalışın,” dedi.

Yamashita, “Ne oldu Kawabe?” diye sordu. “Dükkândan beri hiç konuşmadın.”

“Rahat bırak onu.” Ona Kawabe’nin dükkândaki kızı düşündüğünü söylemedim. Doğru olmazdı.

Yaşlı adam evden eski bir hortum getirdi. Ağzı

iple bağlanmıştı. “Hişt” diyerek başını sırtı bize dönük Kawabe’ye çevirdi. Yamashita hınzır bir kıkırdamayı bastırarak ayakkabılarını çıkardı ve hortumun bağlandığı musluğu açmak için mutfığa gitti.

“Tamam,” diye fısıldadı. Ben de dikkatlice nişan aldım. Aniden su fırladı.

Kawabe derhal bize doğru dönerek, “Hey! Don-
dum!” diye bağırdı. “Kesin şunu!”

Sudan kaçmaya çalışarak bahçede kaçındı. Yeni ekili tohumlara basmasını diye hortumu ayarlıyordum. Dans ediyor gibi gözükiyordu. Yamashita, ben ve yaşlı adam gülmekten ölmüşük.

“Ay ne güzel!” Duvarın diğer yanında konuşan kızları duymuştuk. Bunlar Tajima ve Sakai idi. Kawabe şaşkınlıkla durunca su doğrudan kalçasına gitti.

Tajima, “Gökkuşığı. Çok hoş,” dedi.

“Aaa, doğru söylüyor.” Hortumun açısını biraz de-
ğiştirerek sundurmada küçük bir gökkuşığı görebiliyorduk. Güneş ışığının yedi rengi. Bu renkler genellikle görünmez ama şimdi akan azıcık bir suda ortaya çıkmışlardı. Işığın her zaman orada olmasına rağmen renkler gizleniyordu. Dünyada bunun gibi milyonlarca şey olmalıydı. Varlar ama saklı oldukları için onları göremiyoruz. Bazısı kendisini birtakım ufak değişiklikler nedeniyle ortaya çıkarırken diğerleri bilim insanlarının ya da araştırmacıların uzun ve meşakkatli araştırmaları sonucunda keşfediliyordu. Keşfetmemi bekleyen şimdi saklı bir şey olup olmadığını merak

■

ediyordum.

O anda hortumun ucuna bağlanmış hortum ucu aniden çıktı. Su, tohumları ektiğimiz yerde ufak bir delik açarak fışkırdı.

■

“Ah!” Yaşlı adam hortumu derhal benden aldı ve suyun akışını kontrol etmek için hortumun ucunu sıkmaya başladı. Su, put gibi duran Kawabe’nin doğrudan suratına vurarak dümdüz fışkırıyordu.

Kawabe tükürür gibi konuşarak, “Bırrrrr.” diye ses çıkardı. Kızların kahkahası havada kavga eden kuşlar gibi yükseldi.

Yaşlı adam kahkahasını bastırarak, “Hay aksi! Kusura bakma. İyi misin?” diye sordu. Yamashita’nın akli aniden başına geldi ve musluğu kapatmaya koştu.

■

Yatakta yatarken nefesimi sayardım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı... on dört, on beş, on altı, on yedi... Otuzdan sonra uyumaya başladım. Uyku etrafımı sarıp beni altına alırdı ama bazen eski bir ayakkabı gibi suyun yüzeyine çıkıp en baştan saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört....

Uzun bir zaman önce bir kişinin hayatı boyunca altı yüz milyon ila sekiz yüz milyon kere arasında nefes aldığını okumuştum ve bütün gün boyunca nefesimi saymaktan kendimi alıkoyamamıştım. Sanırım ikinci sınıftaydım. Ancak sayarken nefes alamıyor-

dum. Havasızlık dayanılmaz hale gelince öksürerek patlayıveriyordum ve saymaya yeniden başlıyordum. Derslerde ve hatta yemek yerken bile sayıyordum. O kadar çok derin nefes alıp öksürüyordum ki annem kızıp, “Öksürüp durma,” derdi. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Geceleri yatağımda ağlayıp bağıryordum: “Nefes alamıyorum! Nasıl nefes alınacağını unuttum! Ölüyorum! Anne!” Annem ilk olarak ya başucuma oturur ya da içmem için sıcak süt getirirdi. Bu beni bir süre yatıştırırdı ama annem gider gitmez yine aynı korku beni esir alırdı. “Nefes alamıyorum! Öleceğim!” ■

Artık annemi çağırmaya gerek yoktu, ancak yine de yatmadan önce nefeslerimi sayıyordum. Doğduğumdan beri kaç kere nefes aldım? Eğer seksen yılda sekiz yüz milyon kere nefes alıyorsak o zaman on iki yaşında yüz yirmi milyon kere nefes almış olmam gerekir. Ciğerlerimden yüz yirmi milyon küçük hava kabarcığı geçti. Bu daha ne kadar sürecek? Bir gün sanki aniden kesilmiş gibi duracak. Beş, sekiz, dokuz milyoncu kerede belki de sadece üç yüz milyonuncu kerede. ■ Sonra peki nereye gideceğim? Belki de gidilecek bir yer yoktur.

Nefes almayı durdurmaya çalışıyordum. Yüzümü yastığa gömüp sayıyordum. Bir, iki, üç... on üç, on dört, on beş, on altı... otuz, otuz bir, otuz iki, otuz üç, otuz dört... Gözlerimi sıkıca kapatıyordum. Sarı ışıklar sarı çiçek tarlasına dönüşerek karanlıkta titriyor-

du. Sanki tarlaya bakan bir kuşmuşum gibi vücudum süzölmeye başladı. Hayır tarla değil bu, yangın. Sarı çiçekler bir yangın denizine dönüşerek daha yüksek çıkkan ve etrafımı saran küçük alevler oluyorlar. Orada birisi duruyor. Ayakları alevler içinde kalmış ve bana el sallıyorlar. Kim ki o? Ama orada bitiyor. Daha fazla dayanamıyorum ve bütün bedenim nefes almaya çalışıyor.

Çok, çok önce ben küçükken amcam ölümün nefes almamak olduğunu söylemişti. Uzun bir zaman buna inandım. Ancak şimdi doğru olmadığını biliyordum. Yaşamak nefes almaktan daha fazlasıdır. O yüzden ölmek de daha fazlası olmalı.

e

Bir sonraki gün yaşlı adamın evini tamir etmeye başladık. Dış kaplamayı duvara çiviledik ve kırık camı tamir etmesi için tamirci çağırdık. Fazla güneşten çatlamış pencere çerçevesini zımparaladık ve hırdavatçıdan aldığımız boya ile boyadık. Yamashita, ailesinin dükkânından ahşap somonbalığı kasası getirip parçalara ayırdı ve suntaları dış pencere kasasındaki delikleri kapatmak için kullandı.

Yaşlı adam bize eğeyi nasıl kullanacağımızı, boyayı nasıl açacağımızı, nasıl boyayacağımızı ve testereyle nasıl keseceğimizi gösterdi. Parmaklarımıza çekiçle vurduk, boyayı devirdik ve yamuk bir kesik yaptığımızda tahtalardan testereyi çıkarmaya çalış-

tık.

Sugita ve Matsushita her zamanki gibi bizi gözetlemeye geldi.

Merdivenin tepesinden, "Hey! Şu boya kutusunu bana uzatabilir misin? Aşağıda bırakmışım," diye seslendim.

Kawabe, yeni boyanmış pencereyi çerçeveye oturtmakla meşguldü ve Yamashita da kalın parmakları arasına bir iğne almış pencere telindeki yırtığı dikeyordu. Fırçamı Matsushita'ya salladım.

Matsushita, ne yapması gerektiğini merak ederek Sugita'ya baktı. Sugita, bej rengi boya kutusuna göz attı ve şüpheli şekilde bana baktı. "Top oynayalım mı?"

"Ne?"

"Geliyor musun gelmiyor musun?"

Sonra hatırladım. Yaz tatili başladığından beri ilk futbol egzersizi o gün başlıyordu. "Unuttum."

Sugita ısrar ederek, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu. Keşke beni yalnız bıraksaydı.

"Bugün burada çok işimiz var. Koça gelmeyeceğimi söyle."

Matsushita'nın gözleri açıldı.

Sugita çenesiyle Kawabe ve Yamashita'ya işaret ederek, "Ya bunlar?" diye sordu.

Kawabe ve Yamashita duyabilsin diye bağırarak, "Hey! Bugün futbol egzersizi var. Gidecek misiniz?" dedim.

“Hayatta olmaz. Bu işi yarım bırakamam.” Futbol-
da iyi olmasına rağmen Kawabe’nin gitmeye niyeti
yoktu.

Yamashita sesinde hiç pişmanlık tınısı olmadan,
“Üzgünüm, unutmuşum. Annem bir şey demedi,”
dedi.

Sagita’ya, “Sanırım bu kadar. Acele et, bir de şu
boya kutusunu bana uzatabilir misin?” dedim. Ben-
den uzaklaştı ve arkasında Matsushita olacak şekilde
koşmaya başladı. Korkaklar. Gerçekten korkaktılar.

“Al.” Yaşlı adam bana boya kutusunu uzattı. Ah-
şap çiti bej rengine boyamaya başladım. Sırtım yaşlı
adama dönüktü ama beni izlediğini biliyordum. Yaşlı
adam bakmadığımızı düşündüğü sıralarda genellikle
bizi izlerdi. Bir seferinde *Korkuluk* adında bir kitabı
sundurmada unutmuştum. Bizim yaşlarımızda bir
İngiliz çocuğunun gerçekten korkutucu hikâyesiydi.
Yaşlı adam kitabı, kimin olduğunu sorma ihtiyacı bile
duymadan bana teslim etmişti.

Başlangıçta biz yaşlı adamı izliyorduk ama şimdi
o bizi izliyordu. Ancak onun bakışları içerken ya da
yemeğini yerken beni izleyen annemin bakışların-
dan farklıydı.

Boya biraz düzensiz olmuş gibiydi ama ev ye-
niden doğmuştu sanki. Hoş kokulu zeytin ağacının
gölgesinde oturarak tek tek işlerimizin sonuçlarını

inceledik. Bej renkli çit, yeşil pencere çerçeveleri ve kapı. Ek kapı bile yeşil e boyanmıştı. Buradan bakınca küflü mavi çatı o kadar kötü gözüküyordu. Artık evi gören herhangi bir yabancı gelip kapıyı çalmak isteyecekti.

Yamashita, “Kozmos çiçekleri de açınca tıpkı *Küçük Ev* dizisindeki gibi olacak,” dedi. Bütün bahçede kozmos çiçekleri, yeniden başlarını göstermeye başlamış otlar arasında açmaya başlamıştı. Otları yolmayı önerdim ama yaşlı adam henüz vaktinin gelmediğini söyleyerek reddetti.

Kollarını kavuşturup düşüncelere daldı. “Aynı evmiş gibi gelmiyor,” dedi.

Kawabe, “Şaka mı yapıyorsun? Önceden burada birisi varmış gibi bile durmuyordu,” dedi. Yaşlı adam ona yandan baktı ama Kawabe fark etmedi bile. Şeritler halinde kuruyan boyaya gururla bakmakla meşguldü.

Yaşlı adam değişmiş eve bakarak, “Evet,” dedi. “Haklısın. Buraya bakmayalı uzun zaman olmuş.”

“Değdi ama değil mi?” diye sordum.

“Evet, değdi.” Sanki bu ihtiyar yaşında bunu ilk kez fark etmiş gibi anlayışlı şekilde başını salladı.

Kawabe, “Hiç evlendin mi?” diye sordu.

Yaşlı adam sanki başkasıyla konuşuyormuş gibi, “Evet,” dedi.

“Ona ne oldu? Öldü mü?”

“Hayır.”

"Ayrıldınız mı?"

"Evet, sanırım böyle denebilir."

"Neden?"

"Unuttum."

"Tekrar evlenmedin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

Yaşlı adam pek ilgili gözükmeyerek, "Bilmem," dedi.

"Adı neydi?"

"Unuttum."

"Çocuğunuz var mıydı?"

"Hayır."

"Bu tuhaf."

"Neden tuhaf olsun ki?"

"Babam iki kere evlendi ve iki evliliğinde de çocukları oldu."

Yaşlı adam biraz iç çekerek, "Yani ne olmuş? Ben-
ce sorun yok," dedi.

Kawabe bir şey hakkında düşünerek, "Sorun var,"
deyip sessizleşti. "Belki senin çocukların olsaydı ba-
bam yeniden evlenmezdi."

"Saçmalama."

"Böyle olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Babanın iki kere evlenmesi neden benim suçum
olsun ki?"

"Senin suçun değil, ama belki dünya öyle kurul-
muştur."

“Anlamadım.”

Kawabe, “Ben de anlamadım,” dedi sinirlice. “Hiç bir şey anlamıyorum, bu yüzden bir yerlerde gizli bir kural olabilir.” Kawabe bir süre sustu. Sonra aniden kafasını kaldırıp yüksek sesle ve hızlıca konuşmaya başladı. “Mesela A’nın bir elması B’nin iki elması varsa toplamda kaç elma vardır? Üç. Çok güzel ama bu, o kadar basit değil. Anlamadığım şey de bu. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Babamı ikiye bölemem ve şimdi evde babam olmamasına rağmen ve senin kendi başına yaşamana rağmen sen benim baba olamazsın. Çünkü bizler elma değiliz. Ancak her şeyi iyileştirmek için bir yol olmalı ve ben de bunu arıyorum. İnsanlar önemli doğa kanunlarını keşfettiler öyle değil mi? Dünyanın çevresinde atmosfer olduğu, kuşların kanatları olduğu ve gökyüzünde uçabileceği gibi gerçekler. Böylece uçaklar icat edilebildi değil mi? O zaman söylesene, eğer ses hızından daha hızlı hareket eden uçaklar varsa neden benim babam yok? Annem neden pazar günleri alışverişe gittiğinde tedirgin gözüküyor? Neden sürekli bana bir gün babamı bu yaptığına pişman etmemi söylemek zorunda?”

Kawabe sağanak gibi yağın sözlerine ara verip sadece, “Hadi eve gidelim,” dedi.

Yaşlı adam yeni yeni açmaya başlamış kozmos çiçeklerine dikkat etmeden bahçede yürüyüp eve girdi ve bir bıçak ile karpuz getirdi. Karpuzu dörde kesip, “Alın, gitmeden önce yiyin,” dedi.

Kawabe sanki tuhaf hissediyormuş gibi ayaklarına bakıp, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Hadi."

Kawabe yedi. İlk önce tedirgin şekilde ısırды, sonra bütün yüzünü devasa karpuzla gömdü. Sanki bilinmeyen bir düşmana saldırıyormuş gibi hepimiz güneşte olgunlaşmış tatlı taze karpuzla gömüldük.

8

Yaşlı adam artık çöpünü biriktirmiyor, erken kalkıp çöpü telefon direğinin oradaki çöp toplama yerine kendisi götürüyordu. Sokakta bizimle karşılaştığında içtenlikle bizi selamlıyordu. Biz de mırıldanarak “Günaydın,” diyorduk. Kurs bittiğinde çitin üzerinden bahçeye bakıyorduk. En uzun kozmos çiçekleri bile yapraklarıyla beraber on santim kadardı. Tohum dükkânındaki yaşlı kadın çok uzamayacaklarına dair bizi uyarmış olsa da hâlâ cılız görünüyorlardı.

İçimizden biri sürekli, “Gerçekten açtılar mı sen-ce? Umarım büyürler,” diyordu.

Bir diğeri, “Evet, umarım öyle olur,” diye onaylıyordu.

Bazen pencere açık olurdu. Belki de yaşlı adam tahtami odasında rüzgârın eseceği odada ütü yapıyordu. Artık eskisi gibi çok televizyon izlemiyordu.

Çiçekleri kontrol ettikten sonra her birimiz kendi evine gidiyor ya da hep birlikte okulun yüzme havuzuna gidiyorduk. Kawabe artık yaşlı adamı gözetlememizi istemiyordu. Yaşlı adam alışverişe gidip, kendisine yemek yapıyor, düzgün yemek yiyor, temizlik yapıyor ve çamaşırlarını yıkıyordu. Bizim yapabileceğimiz çok bir şey yok gibi duruyordu.

Kawabe bir süre havuzun kenarında oturarak, "Ders çalışmam lazım," dedi. Güneşin sıcaklığı sırtımızı ısıtıyor ve sanki ağlayacakmışım gibi burnumu acıtıyordu.

"Son sınavda gerçekten batırdım. Annem delirdi. Beni eve almadı."

"Gerçekten mi?"

Kawabe morali bozuk şekilde havuza baktı. Yamashita mıymıntı şeklinde sırtüstü yüzüyordu. Neredeyse tamamıyla suyun içinde kalmıştı.

"O kadar uzun süre dışarıda kaldım ki yan dairede yaşayan kadın gece yarısı geldi ve annem sonunda beni içeri aldı."

Benim de yaz sınavlarım iyi geçmemişti. Kurs anneme telefon bile etmişti.

Annem ters ters bakarak, "Her gün ne yapıyordun?" diye sormuştu.

"Ne demek istiyorsun?" Annemin yüzünde hâlâ aynı bakış vardı. Bir kez kötü notlar aldım diye bana öyle kötü kötü bakmasının gereği yoktu. Bana hiç güvenmiyordu. "Daha çok çalışacağım..."

“Seni hiçbir arkadaşının gitmediği kursa yazdırmalıydım,” dedi annem sanki beni hiç duymamış gibi.

“Onunla alakası yok,” deyip odama geçtim. Ders çalışmaya başladım ama odaklanamıyordum.

Kawabe havuzun etrafına bakınıyordu. “Hey! Yamashita nerede?”

Belki de çıkmıştır, diye düşündüm. Ancak suda olmayan bir tek ikimizdik. “Nerede acaba?” dedim.

“Bak! Orada!” Kawabe havuzun diğer ucunu işaret ediyordu.

“Ne?”

Aniden tiz düdük sesi duyuldu ve öğretmen havuza atladı. Beden eğitimi öğretmenimiz Bayan Kondo idi atlayan. Mavi yeşil çizgili mayosunu suda görebiliyordum. Öğretmen daha sonra havuzun dibinden pörsük ve ağır bir şey çıkardı.

Yamashita!

Herkes havuzun kenarında toplandı. Yamashita gözleri kapalı halde hareketsiz yatıyordu. Yüzü ve bedeni soluktu.

Birisi, “Ölmüş mü?” diye sordu. Öğretmen yanıt vermedi, Yamashita’nın göğsüne sertçe bastırdı. Sonra tekrar bastırdı. Saçları bonesinden çıkmış, solgun alına ve burun köprüsüne yapışmıştı. Yamashita hareket etmiyordu.

Öğretmen yanaklarına vurarak, “Yamashita! Yamashita!” diye bağırdı.

Sugita arkamda, “Olamaz ölecek,” dedi.

Sesimin tizliğine ben bile şaşırarak, “Kes sesini!” diye bağırdım. Kawabe çenesini oynatıyor ve sallanıyordu.

Öğretmen Yamashita’nın burnunu parmaklarıyla sıkıştırdı ve dudaklarını onun ağzına koyarak üfledi. Beş kez, altı kez, yedi kez... Herkes hareketsizdi.

Yamashita’nın bıçağı bilerkenki ellerini hatırladım. Gülerken küçük gözleri kaybolacakmış gibi olurken yüzünün halini. Her zaman sıranın sonunda koşup ter içinde kalışını. Önlüğünü giyip balık dükkânına gelen müşterileri karşıladığı sesini. İlk kez ölmenin bütün bunların gözümün önünden silineceği anlamına da geleceğini fark ettim. Ölüm, onu bir daha hiç görmemek demekti. Bir daha hiç mi? Bir daha hiç Yamashita’yı göremeyecek miydim? Dünya hiçbir şey olmamış gibi, sanki hâlâ yazmış ve ben canlıymışım gibi mi devam edecekti? Bu düşünce beni ürküttü.

“Yamashita, seni salak şişko! Kendine gel,” diye bağırdım.

Yamashita’nın yanaklarında hafif bir kırmızılık belirdi, göz kapakları titredi ve Yamashita yavaşça gözlerini açtı.

“Ne... Neyiniz var sizin?” diye sordu.

Yamashita revirde dinlenirken onu bekleyip sonra evine bıraktık. Öğretmen annesini aramayı önerdi ama Yamashita böyle bir şey yapmamasında ısrar etti.

Demiryolu hattının üstündeki yaya köprüsünün ortasında durup altımızdan geçen trenlere dalgın dalgın baktık. Kawabe'nin atlamayı düşündüğü köprüydü. ■

Kawabe kaşlarını çatıp Yamashita'ya bakarak, "Ne şanslısın! Bayan Kondo seni öptü," dedi. Yamashita kıpırdanıp durdu. Bayan Kondo güzeldi. Uzun kirpikleri, parlak, berrak gözleri ve biçimli ağzı vardı. Film yıldızı gibiydi.

"Evet, seni şanslı şeytan," dedim.

Kawabe, "Nasıldı peki?" diye sordu.

"Nerden bileyim? Bilincim yerinde değildi unuttunuz mu?" diye Yamashita çıkıştı.

Kawabe yüzünü Yamashita'ya yaklaştırarak, "Onu sormuyorum aptal. Bilincin yerinde olmadığında diyorum. Senin öleceğini düşündük," dedi.

Yamashita tamamiyla şaşırılmış gözüktü.

"Ölecek gibi olmak nasıl bir şey?"

Yamashita bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ve sonra ağzını kapatıp düşüncelere daldı.

Bir süre sonra, "Bacağıma kramp girdiğini hatırlıyorum," dedi. "Ama ondan sonrası yok."

"Yani hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

"Hıhı." ■

"Canın yanıyor gibi bir şey de mi yok?"

"Hayır. Hiçbir şey." Yamashita af diler gibi gözük-tü. "Ama bir rüya gördüm."

Kawabe ve ben istekli bir şekilde eğilerek, "Nasıl bir rüya?" diye sorduk.

“Okyanustaydım. Bir dilbalığının sırtındaydım. Bir grup sardalye gümüş gibi parlayarak yanımda yüzüyordu. Güzeldi.” Yuvarlak çenesini kaldırıp yukarı baktı.

Belki de öteki dünya denizin derinliklerindedir. Bilinmeyen dibin daha da derininde. ■

“Dilbalığı konuşabiliyordu. Balık ‘Deniz prensesi hasta. İyileşmek için dilbalığı saşimi yemesi gerek. Sen büyük kahraman benden saşimi yapabilirsin öyle değil mi?’ dedi.”

“Sonra ne oldu?”

“Konuşan bir balığı kesebileceğimi düşünmemiştim. Üstelik henüz dilbalığından saşimi yapmayı bilmiyorum. Bu yüzden geri gitmem gerektiğini söyledim. Başka bir zaman geleceğimi söyledim. Sonra da...”

“Sonra da?”

“Uyandım.”

“Hımmm.”

Yamashita dilbalığından saşimi yapmakta ustalaştığında bu rüyayı hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim.

Kawabe kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Geri geldiğin için şanslısın,” dedi.

Yamashita, “Evet,” deyip ürperdi. Köprünün altından bir tren kükreyerek geçti.

“Belki de ölmek çok kolaydır. Öyle değil mi?” diye bana sordu Kawabe. “Araba çarpınca ölebilirsin ya da

bir inşaatın yanından geçerken kafana bir şey çarpabilir. Havuzda boğulabilirsin.”

Ben de, “Ya da düşüp kafanı yarabilirsin,” dedim. “Belki de bir çete savaşının serseri kurşunuyla vurulursun.”

Yamashita, “Ya da balonbalığı yerken zehirlenebilirsin,” dedi.

Kawabe vurgulayarak, “Bir daha balonbalığı yemeyeceğim,” dedi. “Ama biliyor musunuz muhtemelen hayatta olmamız daha çarpıcı.”

Fen dersinde bir kelebeğin yumurtalarını bırakışını gösteren bir sahne geldi aklıma. Böcekler yüzlerce yumurta bırakıyordu. Ancak bazen bir tanesi bile kelebek olamayabiliyordu. Neredeyse hepsi diğer böcekler tarafından yeniliyordu ya da yiyecek yeteri kadar yaprak bulamamaları, kötü havalar gibi nedenlerden ölüyorlardı. Sanki ölmek için doğuyorlardı.

Ben, “Bence ölmek o kadar da tuhaf değil. Sonuçta herkes ölüyor,” dedim ve Kawabe de başını sallayarak onayladı.

“Ancak yine de ölmekten korkuyorum. Sen korkmuyor musun?”

“Korkuyorum.”

“Bu tuhaf aslında. Madem herkes ölüyorsa ölüm neden bu kadar korkunç? Galiba ölünceye kadar bilmediğimiz için.”

Yamashita yavaşça, “Biliyorsun işte, henüz dilbalığından saşimi yapamıyorum. Nasıl yapılacağını

bilmeden de ölmek istemiyorum. Bunu öğrenemedi-
den önce ölümü düşünürsem korkarım. Ancak saşımı
yapmayı öğrendiğimde bile ölmeye hazır olup olma-
yacağımı bilmiyorum,” dedi.

Ölmeye hazır oluncaya kadar herhangi bir şeyde
ustalaşabilecek miydim? Tamamıyla ustalaşacak ol-
masam bile buna benzer bir şey bulmak isterim. Çün-
kü eğer bulmazsam o zaman neden yaşıyorum ki?

Ağustosun ikinci haftasında şehirde tayfun çıktı.
Rüzgâr, caddelerde hızlıca eserek küçük ve önemsiz
kasabamızın üstünde uğulduyordu. Rüzgârın muaz-
zam sesi ne zaman nefes almak için sussa yağmur
pencerelerimizi dövüyordu.

Otobüsler çalışmıyordu, bu nedenle kurs iptal
edildi. Yüzümü oturma odasının penceresine yapış-
tırıp devasa bir canavarın yuttuğu dışarıdaki dünyayı
izliyordum. Caddeler öğlenleri bile canavarın kar-
nında koyu griye boyanıyordu. Görünürde tek canlı
yoktu. Ufak bir işaret, görünmez bir yamaçta giden
motorlu kızak gibi havada kayboluyordu.

“Anne.”

Annem koltukta uyukluyordu.

“Anne!” Çok solgun gözüküyordu. Sanki çok yor-
gundu. Belki de omuzlarına gelen saçları yüzünün
yarısını saklayıp yüzüne düştüğü için böyle görünü-
yordu. Geçen akşam annemin bağırsına uyanmıştım.

Dinledim ve odamın yanındaki yatak odasında babamın boğuk bir fısıltıyla anneme bir şeyler dediğini duydum. Bundan sonra annemin sesini bir daha duymadım.

Kulağımı annemin ağzına yaklaştırdım. Bir, iki, üç, dört... Onun sıcak soluğunu kulağımda hissediyordum. Annemim vücudunu dolaşan küçük bir rüzgâr kulağıma değiyor ve beynimde titriyordu.

Oda çok sessizdi. Alüminyum sürme pencereler sıkıca kapatılmıştı ve klima havayı soğutmuştu. Böyle bir odada hiç sorun yokmuş gibi dünyanın sonuna kadar uyuyabilirdiniz. Bir tabutun içi de böyle olmalıydı. Yukarıdaki telaşlı dünyanın uzak seslerini dinleyerek soğuk toprağın altında yatan ölüler...

Annemi uyandırmamak için yavaşça kalkıp dış kapıyı açtım. Fırtına beni zapt etti ve sanki rüzgâr beni alıp götürecekmış gibi koştum.

Tam o anda şunu düşünüyordum: Yaşlı adamın bahçesi gölete dönmüştür. Sadece otlar kalmıştır. Kozmos çiçekleri suda dümdüz halde yatmıştır. Bir daha asla iyileşemeyebilirler.

Yağmur gözlerime vuruyordu ve bir süre bahçeye gözlerimi kısarak baktım. Şemsiye getirmemiştim. Olsaydı bile işe yaramazdı.

"Ne yapıyorsun? İçeri girsene!" Ön kapı gıcırdayarak açılınca yaşlı adamın yüzünün yarısını görebil-

liyordum. Kapaıyı rüzgâra karşı zorluyordu. Dişlerini gıcırdatıyordu. "Acele et!"

İçerikoştuımvekapıarkamdan kapandı. Rüzgârın uğultusu azalmıştı. Yaşlı adamın verdiği havluyla saçlarımı kurutarak girişte durmuşken gözüme iki çift tanıdık ayakkabı takıldı.

Yamashita, tatami odasından başını uzatarak, "Merhaba!" dedi.

Kawabe hızlıca mutfaktan çıktı. "Çoraplarını çıkar!" diye emretti.

Çoraplarımı çıkarıp bluzumu ve şortumu havluyla kuruladım. Havlu ıslanıp ağırlaştı. İçeri girdim.

"Gel. Bana ver şunları." Kawabe, havluyu ve çoraplarımı alıp derhal banyo teknesine götürdü.

"İkinci kattaki evimizin penceresinden bakıyordum ve birinin ters yüz olmuş şemsiyeyle yürüdüğünü gördüm. Kawabe'den başkası değildi." Yamashita, bir eliyle burnunda hayali gözlüklerini tutarak rüzgârla boğuşan Kawabe'nin taklidini yapıyordu. "Kozmos çiçeklerine bakacağını söyledi ben de geldim. Ya sen?"

"Ben de," dedim. Benden önce gelmelerine biraz kızmıştım.

Kawabe geri geldiğinde, "Çoraplarını yıkadım," dedi. Sanki mekânın sahibiymiş gibi oturdu.

Yaşlı adam bana, "Otursana," dedi. Pencere kenarındaki her zamanki yerinde son derece rahatlamış halde oturuyordu. Biraz tuhaf hissederek bir köşede

oturdum.

“Ne yapıyordunuz?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” İki birbiri baktı.

“Hiçbir şey mi? Siz ikiniz yok musunuz?” Yaşlı adamın keyfi yerindeydi.

“Ne yapıyordunuz o zaman?” diye sordum. Kawabe ve Yamashita süklüm püklüm sırttı.

“Boşverir. Bana anlatmak istemiyorsunuz madem.” Pislikler! Beni dışarıda bırakmaya çalışıyorlardı.

“İddiaya girmiştik. Sen gelecek misin diye?” dedi Yamashita.

“Ben mi?”

“Evet.”

“Hepsi bu mu?” Hepsi bu muydu?

“Şey, hayır. En azından bizim için değil.” Kawabe ve Yamashita surat asıyordu.

“Kim kazandı o zaman?”

Yaşlı adam kendisini işaret etti. “Pekâlâ. Siz ikinizin bana bir masaj borcu var.”

Yamashita yaşlı adamın omuzlarına, Kawabe de sol ayağına masaj yaptı. Ben de yaşlı adamın sağ ayağına masaj yapmaya başladım.

“Ben de yapmak zorunda mıyım? Kaybeden sizsiniz.”

Kawabe, “Şikâyet etme. Kaybetmemizin nedeni sensin,” diye tersledi.

“Saçma bu.”

Yamashita yaşı adamın sırtına oturdu ve omuzlarını kısa ve şişman parmaklarıyla sıkarken homurdandı. "Gayet iyiyim değil mi?"

Yaşı adam, "Ahhh!" diye inildedi. Gözleri kapalı halde midesi üstüne uzanmış ve suratını da buruşturmuştu.

"Sıklıkla babamın omuzlarına masaj yaparım. Buna alışkınım."

"Ahhh."

"Babamın omuzları senin zayıf omuzlarının üç katı kadar."

"Ahhh."

"İyi oluyor mu?"

"Ahhhhh."

"Söylemekten çekinme."

"A... acıtıyor!"

Yamashita yaşı adamın omuzlarını bırakıp, "Daha önce söyleseydin ya!" dedi.

Yaşı adamın soluğu kesilmişti.

Paçalarını dizlerine kadar sıyırdım. Baldırları çok inceydi. Pörsümüş derisi ve eti elimde sanki sert kemikle bir alakaları yokmuş gibi hareket ediyordu. Babamın bacakları sert kıllarla kaplıydı ancak yaşı adamın bacakları yağlı kâğıt gibi dümdüzdü. Dokunduğumda ise sarkık ve gevşekti. Çok tuhaftı.

Yaşı adam hâlâ uzanmış haldeyken, "Hey, sağ bacak," dedi.

"Kim ben mi?"

“İddiaya girerim daha önce hiç masaj yapmadın, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Anlamıştım.”

Daha neler! O zaman kadar çok dikkatli davranmıştım ancak şimdi deliye dönmüştüm ve gerçekten sert sıkıyordum.

“Bu kadar ciddiye alma... Daha çok böyle. Sen, televizyonu aç.”

Biraz küstah davranıyordu. Ayağa kalkıp televizyonu açtım ve bacaklarına masaj yapmaya devam ettim.

Haberlerde uzak bir ülkede savaş çıktığı söyleniyordu. Havalanmaya hazır savaş uçaklarının dizildiği bir havaalanının görüntüsü ekranda belirliyordu. Kasklı pilotlar kokpitlere geçiyordu. Uçaklar makine karmaşası içinde kanatlarını ağır ağır açan büyük kuşlara benziyor ve insanlar yerde bayraklar taşıyordu. Pilotlar gururla el sallıyordu. Tıpkı film gibiydi.

“Hiç savaşa katıldın mı?” diye sordum.

Başı, kıvrılmış kollarının altında televizyon seyreden yaşlı adam hızlıca bana baktı. Sonra yine televizyona baktı.

“Evet.”

“Uçakla uçtun mu?”

“Hayır.”

“Ne yaptın?”

Yaşlı adam gözlerini televizyondan çevirmeden,

“Savaştı işte,” dedi. Ekranda harabeye dönmüş bir kasaba vardı.

“Anlatsana. Bize savaşı anlat. Ne yaptın?” Kawabe’nin elleri masaja devam ediyordu ancak gözleri parlıyordu.

“Ormanda dolaştım.”

“Sadece yürüdün mü?” Kawabe hayal kırıklığına uğramıştı. “Hadi, anlat. Daha fazlasını anlat.”

Yaşlı adam tek kelime etmeden oturdu ve televizyonu pat diye kapattı. Yağmurun sesi aniden daha fazla duyuldu. Bir rüzgâr çanı bir yerlerde dışarıda bırakılmıştı ve deliler gibi çınılıyordu.

Kawabe kendine hâkim olamıyormuş gibi ileri geri sallanarak, “Hadi ama!” dedi.

Yaşlı adam hareket etmeden, “Unuttum,” dedi.

Kawabe, “Bu hiç adil değil,” diye karşı çıktı.

“Beni yalnız bırakamaz mısınız?”

“Anlatsana. Savaş nasıl bir şey? Bilmek istiyoruz,” dedim.

Yaşlı adam bir süre düşündü. “Korkunç bir hikâye,” dedi ve tekrar sessizliğe büründü. Bacak bacak üstüne atarak oturunca sağ dizi titremeye başlamıştı. Bize göz ucuyla baktı ve sonra gözlerini kapadı.

Gerçekten çok korkunçtu.

Yaşlı adamın taburu ön saflardan çekilmiş ve gizlice ormana girmiş. Bir başka deyişle bunu hak etmiş-

ler. Başta yirmi beş kişiymişler ama azar azar sayıları on sekize düşmüş. Güneş çarpmasından, açlıktan ve susuzluktan ölmüşler ya da hasta hissettiklerinde arkada bırakılmışlar. Ara sıra bu şekilde arkada bırakılan bir başka tabur üyesiyle karşılaşılıyorlarmış. Hâlâ nefes alsalar bile gözlerinde ve ağızlarında kurtlar oluyormuş. Kimse onlara yardım etmeyi denemiyormuş. Nihayetinde hepsi ölecekmış. Yaşlı adamın bölüğündekiler açlıklarını dindirmek için acı bir ot çiğniyor ve vurulmaktan korktukları için de yürümeye devam ediyorlarmış. Yaşlı adam bize böyle anlattı.

Akşam olduğunda eğilmiş, yapışkan ağaç köklerinin üstünde tavuklar gibi siniyor ve uyumaya çalışıyorlarmış. Bazısı o kadar yorgun oluyormuş ki ölü mü diri mi oldukları bile umurunda olmuyormuş. Sadece uzanıp uyumak istiyorlarmış. Bu nedenle deniz kenarına gitmişler ve gittikleri gibi düşman kurşunuyla karşılanmışlar...

Yamashita, "Kurtulduğunuz için şanslısınız," dedi.

Yaşlı adam yine sessizleşti. Sanki bir yabancıymış gibi boş gözlerle Yamashita'ya baktı.

Yaşlı adam, "Daha sonra bir gün küçük bir köy bulduk. İçinde çatıları örülmüş otlarla kaplı birkaç kulübe olan küçük bir köy. O kadar rahatlamıştım ki. Artık günlerce yetecek kadar yeterli yiyeceğimiz ve temiz suyumuz vardı. O köyü bulmasaydık sanırım hepimiz ölürdük."

Rüzgâr yön değiştirmiş olmalıydı çünkü yağmur deliler gibi cama vuruyordu. Sanki uzaklardan gelmiş bir yaratık gibi, “Beni içeri alın,” diye bağıırıyordu.

“Ancak yapmamız gereken bir şey vardı.”

Sessizce oturup yaşlı adamın devam etmesini bekledik.

“Köyde sadece kadınlar, çocuklar ve yaşlılar vardı. Hepsini öldürdük. Kadınları, çocukları ve yaşlıları.”

Düşünmeden, “Neden?” diye sordum.

“Yaşamalarına izin verseydik düşmana orada olduğumuzu söyleyebilirlerdi. Sonra da öldürülebilir-dik.”

Kawabe, “Ta-ta-ta-taaa. Makineli tüfekte mi yoksa başka bir şeyle mi?” diye sordu. Kawabe yine sallanıyordu.

Yaşlı adam açıkça, “Evet,” dedi.

“Birini öldürmek nasıl bir şey?” Kawabe’nin gözleri parlıyordu. Yamashita, onu susturmaya çalışarak dürttü.

“Bir kadın kaçtı. Onu kovaladım. Açlıktan zayıf düşmüştüm ve bacaklarıma kramp giriyordu. Koşarken zorlukla nefes alabiliyordum. Gençti ve tavşan gibi kaçıyordu. Arkasında at kuyruğu yaptığı saçı zıplıyordu ve her adımda bacaklarındaki kaslar hareket ediyordu. Gözlerimi bacaklarına diktim ve hayatım için onu ormanda kovaladım. Kafamın içinde sanki çan varmış gibi zonkluyordu ama kimi ya da neden

kovaladığımı artık bilmeden onu kovaladım ve silahıyla vurdu. Un çuvalı gibi yere düştü.”

Kimse konuşmadı. Bir çanın çaldığını duyuyormuşum gibi hissettim. Belki de rüzgârın uğultusuydu.

“Kurşun, kadının arkasından girdi göğsünün diğer tarafından çıktı. Yakınına gittim. Yüzüstü uzandı-
ğından dikkatlice onu çevirdim. O zaman fark ettim.” Yaşlı adam bir anlığına durdu. “Çocuğu vardı.”

Yamashita kısık sesle, “Hamileydi mi demek istiyorsun?” dedi. Yaşlı adam kafasını salladı.

“Avuç içimle şiş karnına dokundum ve patlayacak gibi gerilmiş düz cildinin altında bir şey hareket etti. Annesi ölmüş olmasına rağmen.”

Yaşlı adam yere bakıyordu. Yüzünü göremiyordum.

“Köye dönüp arkadaşlarımla yemek yedim. Bu şekilde hayatta kaldım.”

Hikâyesini bitirip kısık sesle, “Savaştı işte,” dedi. Kawabe hâlâ hafifçe sallanıyordu. Yamashita şifonyerin üstündeki bir alete gözlerini dikmiş ağzı yarı açık halde oturuyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Yaşlı adam televizyon sehпасının çekmecesinden bir sigara çıkardı ve sivrisinek kovar kömür tepsisinden bir kibrit alarak sigarasını yaktı. Yaşlı adamı sigara içerken ilk kez görüyordum. Biraz çekti ve sonra sigaranın yanmış ucuna bakıp tepside söndürdü.

“İddiaya girerim bu hikâyeyi daha önce duyma-

mışsınızdır.”

“Hayır,” diye mırıldandım ama bu odadaki havayı daha da kötöleştirdi.

Kawabe aniden, “Neden bunun hakkında konuşmadın?” dedi. “Senin için böyle bir şeyi konuşman daha iyi. Bundan eminim.”

Yaşlı adam biraz şaşırmıştı. “Anlıyorum,” deyip pencereden dışarı baktı. Yağmur biraz azalmıştı ama hızlı damlalar halinde düşmeye devam ediyordu ve tam da uyumadan önceki bir bebek gibi hıçkırıyordu.

9

Kawabe, "Yaşlı adam bu yüzden karısından ayrılmış olmalı," dedi.

Kawabe dillendirinceye kadar Yamashita ya da benim aklıma gelmemişti bu. Yaşlı adam Güney Denizi'nde bir adada bir kadını öldürmüştü. Karnında çocuğu olan bir kadını. Bu anıdan uzaklaşmak için yaşlı adam her şeyden, evinden, karısından, kendi mutluluğundan kaçmıştı.

Yamashita, "Ancak aynı şeyi yapan birçok insan olmalı," dedi. Bir anlığına durup ekledi. "Ya o kadın hayalet olduysa? Kollarında bebekle yaşlı adama dadanmıştır."

Kawabe, Yamashita'ya bakıp, "Kes şunu," dedi.

"Savaş kokuşmuş bir şeydir," dedim. Kawabe yere bakıp başıyla onayladı.

Tayfun olduğu gün yaşlı adam çok fazla konuştu.

Sanki her şeyi bir çantaya sokuşturmuş da şimdi de tereddütlü bir şekilde bize gösteriyormuş gibi konuşmaya devam etti. Belki de bunu yapan sicim gibi yağan yağmur ve rüzgârdı.

Yaşlı adam savaştan döndükten sonra evine gitmemiş. Neden ayrıldığını açıklamak için karısıyla iletişime geçmeden izini kaybettirmiş. Yaşadığını ve ordudan atıldığını bile söylememiş. Karısının adı Yayoi'miş. Şimdi muhtemelen evlenmeden önceki soyadını kullanıyordur. Yaşlı adam, "Hoş bir isim değil mi?" diye sormuştu.

"Kibar ve iyiydi, zaten muhtemelen biri onunla evlenmiştir." Daha sonra yaşlı adam yere uzanıp uyudu. Belki de uyurmuş gibi yapıyordu. Ayırt edemedik.

"Düşünüyordum da." Kawabe yolun ortasında durup okul çantasını karıştırmaya başladı. "Al. Şuna bir bak," deyip bana katlanmış beyaz bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıdı açtım. Öğretmenin o gün geri verdiği kelime testiydi. Yüz üzerinden yirmi beş. Durumun ciddiyetini anlayarak, "Ooo!" dedim. "Çok kötü gerçekten." Kawabe şaşırmış gözüküyordu. Ardından kâğıda hızlıca bakıp geri aldı.

"O değil! Bu. İşte burada."

İkinci kâğıtta Kawabe'nin tuhaf elyazısıyla yazılmış beş isim ve telefon numaraları vardı. Kâğıttaki herkesin soyadı Koko idi.

"Bunlara baktım, dün."

Tayfun olduğu günden beri yine yaşlı ada-

mın evinde toplanmaya başlamıştık. Ancak şimdi Kawabe'nin dün gelmediğini hatırladım. Kurs bittiğinde yapacak işi olduğunu söyleyip fırında bile durmadan aceleyle eve gitmişti.

"Tokyo merkezdeki numaraları bulmak için telefon şirketine gitmem gerekti. Sonuçta yaşlı adam onun merkezden geldiğini söylemişti."

"Bütün bunlar ne için?"

"Onları arayacağız." Kawabe'nin sesinin tonu yükseldi.

Yamashita, "Ancak burada Yayoi diye bir isim yok," dedi.

Kawabe dik durup ders veriyormuş gibi afra taffayla konuştu. "Oğlum telefon şirketi sadece evin reisinin adını yazıyor. Belki Yayoi bu evlerde yaşıyordur, belki de yaşamıyordur. Ancak onun nerede olduğuna dair ipucunu arayarak öğrenebiliriz. Sonuçta Koko çok yaygın bir ad," dedi.

Kawabe'nin evin reisiyle neyi kastettiğini anlamam beş saniyemi aldı. Tiz sesiyle sanki teknik bir kelime söylemiş gibiydi.

"Anladım... Aferin Kawabe!" Yamashita küçük gözlerini hızlıca kırıp Kawabe'ye hayranlıkla baktı.

Kawabe, "Önce hangi telefon rehberini kullanacağıma karar veremedim. Çok kafa karıştırıcıydı," dedi gururla. Püf! Küçük bir gösteriş.

"Eğer kadın Tokyo dışında yaşıyorsa bunun pek bir yararı olmaz," dedim. Bir sebepten ona haddini

bildirmek istiyordum.

“Ne olmuş? Yeniden bakarız. Telefon şirketinin bütün ülkenin numaralarını listelediği rehberleri var.” Şu küçük velet özgüvenden patlıyordu.

“Ya evlenmişse? Soyadı değişmiş olmalı.”

“Hımm... şey...”

“Hem bazı insanlar rehberde bile yer almıyor.”

Kawabe sessizleşti. Sonra aniden patladı. “İşte bu yüzden en azından ipucumuz olur dedim, değil mi? Belki akrabasını buluruz,” diye kızgınlıkla bağırdı. “Neyse, arayacağız. Bizim eve gelin!”

Kawabe’nin evinde telefonun etrafına çökmüş halde oturmuş ve birbirimize bakıyorduk. “Tamam. Hadi bakalım,” dedi Kawabe. Yamashita ve ben de kafamızı salladık. Kafamızı sallamıştık ama kimse ahizeyi kaldırmak için hareket etmiyordu. Sessizlik.

Kawabe yine, “Tamam, hadi yapalım,” dedi. Yamashita ve ben kafa salladık. Sessizlik.

Aniden telefon çaldı. Üçümüz fırladık. Telefonu Kawabe açtı. Annesiydi arayan.

“Tamam. Bu akşam geç geliyorsun... Peki... Tamam, biliyorum... Tamam, sorun olmaz. Evet, yemeğimi yerim... Tamam. Hoşça kal.”

Kawabe telefonu kapatıp rahat bir nefes aldı ve bana dönerek, “Sen ara,” dedi.

“Ne diyorsun sen? Senin telefonun!”

“Ne olmuş?. Bu tür şeylerde sen daha iyisin.” Kawabe sıvışmakta ustaydı. Yamashita’yı dürttüm.

“Ben mi? Tanımadığım birini mi arayacağım? Kesin batırırım.”

Ben de kesin batırırdım, ama yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ahizeyi aldım. Bir sebepten bu tür şeyleri yapmak hep bana kalıyordu.

İlk telefon numarasına cevap veren olmadı.

“Cevap yok,” deyip telefonu kapattım.

“Neden o kadar rahatladın? Sonraki numarayı ara.”

“Sonraki numarayı sen ara Kawabe.”

“Hayır, sen ara.”

Tekrar ahizeyi aldım. Telefon çalar çalmaz bir adam telefonu açtı.

“Merhaba?” Adamın sesi kızgın geliyordu.

“Şey... Merhaba?”

“Merhaba?”

“Bay Koko ile mi görüşüyorum?”

“Evet.” Adamın sesi daha da kızgın geliyordu.

“Biz Bayan Yayoi Koko’yu arıyorduk....”

“Ne?” Adam gerçekten de kızmıştı. Kapatmak istedim.

“Orada Bayan Yayoi Koko adında biri yaşıyor mu?”

“Yayoi mi?”

“Yaşlı bir kadın. Onu arıyorduk.”

“Burada öyle biri yok.” Telefon kapandı.

“Adam burada yaşamadığını söylüyor.”

Yamashita listeden o adın üstünü çizdi. “Sıradaki

bu," dedi.

"Yine mi ben arıyorum?"

"Elbette. Son sefer ki gibi ara." Yamashita omzuma vurdu.

Bu kez bir kadın cevap verdi. Annem yaşlarında olduğunu düşündüm.

"Yayoi Koko mu? Benim akrabam olmalı."

"Gerçekten mi?" Bir elimle ahizeyi tutarken diğerini zafer kazanmışçasına havaya kaldırarak zafer hareketi yaptım. Kawabe ve Yamashita kafalarını birbirine yaklaştırdı.

"Ben onu arıyordum."

"Hakikatten mi? Neden?"

"Şey... Büyükbabam onunla görüşmek istiyor."

"Büyükbaban mı?"

"E... evet."

"Neden?"

"Nasıl?"

"Büyükbaban neden Yayoi Koko ile görüşmek istiyor?"

"Hımm..."

Kadın aniden fısıldayarak konuştu: "Bir sır bu, değil mi?" Bunu şimdi mahvedemezdim. ■

"Şey, büyükbabam ondan özür dilemek istiyor. Ölmek üzere. Hatta yarın bile ölebilir." Nihayetinde bir yalancıydım.

"Öyle mi? Çok kötü." Kadın yavaşça nefes verdi. Sigara içiyor olmalıydı. "Özür dilemek istiyor mu de-

din? Onu bırakıp gittiğini mi demek istiyorsun?"

"Ha... hayır, öyle değil." Kadın sanki komik bir şey varmış gibi güldü.

Kızdım. "Onu telefona verebilir misiniz acaba?"

"Kimi?"

"Yayoi Koko'yu."

"Ama o burada yaşamıyor." Kadının sesi hayli şaşırılmış geldi. "Ben tek başıma yaşıyorum."

"O zaman o nerede peki?"

"Bilmem."

"Ama akrabanız olduğunu söylediniz."

"Ben sadece bir şekilde akraba olduğumuzu söyledim, Koko çok yaygın bir ad çünkü. Üzgünüm ama Yayoi Koko adında hiç yaşlı kadın tanımıyorum."

Hayal kırıklığıyla iç çektim.

Kadın, "Beni herhangi bir zaman arayabilirsiniz gerçi," deyip telefonu kapattı.

Üçüncü numarada bir telesekreter çıktı. Kovboy müziği eşliğinde bir adamın fısıltılı sesi şöyle diyordu: "Bir süreliğine yokum. Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum ama ben yoldayken mutluluğunuz için dua ediyor olacağım." Berbat.

Dördüncü denemede telefona küçük bir kız çıktı.

"Merhaba. Evde kimse yok," dedi yüksek sesle. Bazı kelimelere henüz dili dönmüyordu.

"Annen evde yok mu?"

"Annem işte."

Belki daha sonra aramalıyım, diye düşündüm.

“Gen bugün oyun oynayamıyor çünkü öksürüyor. Burada büyükannemle beraberim.”

“Büyükannem orada mı?” diye sordum şaşkınlık içinde.

“Büyükanne sağır. Telefona yanıt veremez. Kim arıyordu?” diye ekledi küçük kız telefonda nasıl konuşulması gerektiğini birden hatırlamış gibi.

“Ben büyükannenin bir arkadaşıyım.” Gerçekten bir yalancıydım.

Çok tuhafmış gibi küçük kız tekrar etti. “Büyükannenin arkadaşı mı? Büyükannenin arkadaşları mı var?”

“Büyükannenin adını biliyor musun? Yayoi değil mi? Ya-yo-i.” Heyecanımı saklamaya çalışarak her bir heceyi dikkatle söyledim.

Küçük kız sertçe, “Hayır, değil,” diye yanıt verdi. “Büyükannenin adı Hanae. Ha-na-e.”

Hayal kırıklığına uğradım ve Kawabe ile Yamashita’ya başarısızlığın işaretini verdim.

“Gerçekten büyükannenin arkadaşı mısınız?”

Hatam için özür dileyip kapatmak üzereyken küçük kız, “Sen büyükanne Yayoi’nin arkadaşı mısınız?” dedi.

“Ne?”

“Büyükanne Yayoi burada değil.”

“Ama büyükannenin adı Hanae değil mi?” Aklım karışmıştı.

“Büyükanne Yayoi, büyükanne Hanae’den çok

daha yaşlı. Büyükanne Hanae, babamın annesi. Büyükanne Yayoi ise annemin annesi. Gerçekten yaşlı, bu yüzden burada yaşamıyor.”

Aklım daha da karıştı. “Nerede peki? Yani Büyükanne Yayoi nerede?”

“Buradaydı. Ama şimdi orası ağabeyimin odası. Ağabeyim çalışmak zorunda. Ben de sessiz olmalıyım.”

“Büyükanne Yayoi’nin önceden sizinle mi yaşadığını söylüyorsun?”

“Benim adım Mayu.”

“Peki Mayu, büyükanne Yayoi önceden sizinle yaşıyordu öyle mi?”

Küçük kız cevap vermedi. Yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm.

Kız tedirgin biçimde, “Önceden yaşıyordu mu?”

“Büyükanne Yayoi sizin evde kaldı mı?” Hayatımda ilk kez tatlı dille birini kandırmaya çalışıyordum.

“Hııı...”

“Şimdi nerede?”

“To-ju-Ba-kım-Evinde,” dedi dinç bir biçimde. “Annem orasının çok güzel bir yer olduğunu söylüyor.”

Bakımevi küçük bir hastane gibiydi. Yaşlı erkek ve kadınlar satranç oynayıp, televizyon seyrediyor ve beyaz, klimalı kutu gibi odalarda havai dansı ediyor-

du. Herkes çok sessizdi. Havai gitar müziği ve televizyon reklamları curcunası ile çevrelenmiş halde yaşlı insanlar hiç ses çıkarmıyor sadece fısıltıyla konuşup sessizce yürüyordu. Sanki suda hareket ediyor gibiydiler. Tüm bunların ortasında soluk pembe üniforma giymiş hemşireye benzeyen biri, ayakkabılarının lastik tabanı yerde gıcırdayarak bize doğru yürüdü.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu. Üniversite öğrencisine benziyordu. Saçları tam kulaklarının altına gelecek şekilde düzgünce kesilmişti.

“Bayan Yayoi Koko burada mı?” diye sordum.

Duyuru panosuna bakarak, “Bugün onun kimseyle randevusu yok,” dedi. “Ziyarete mi geldiniz?”

Ben kafamı sallarken kadın, “Burası çok uzak. Ne kadar kibarsınız,” dedi. Uzaktı. Buraya gelmek için iki saat trene bindikten sonra bir de otobüse binmemiz gerekmişti.

Kadın hayranlıkla, “Onca yolu Bayan Koko’yu ziyaret etmek için mi geldiniz?” diye sordu. “Torunları mısınız?”

Kawabe ve Yamashita beni dürttü.

“Ben, dünürü Hanae’nin torunuyum.” Görünüşe göre yalan söylemeden edemiyordum.

Kadın topukları üzerinde dönerek, “Buradan,” dedi ve koridorun aşağısına gitti. Ayakkabıları yine gıcırdayordu.

“Şey...”

“Evet?” kadın bana baktı.

“Nerede olduğunu söylerseniz kendimiz gidebiliriz.” Yayoi Koko ile buluşunca gerçek ortaya çıkacaktı. Ancak genç kadın, “Sorun değil, beni takip edin,” dedi ve yürümeye devam etti. Seçeneğimiz kalmamıştı.

Uzun bir koridordu. Pencereden çiftlik tarlalarını ve ortadaki benzin istasyonunu görebiliyorduk. Sayısız elektrik kablosu nefeslerini tutuyormuş gibi sıcak yaz parıltısında hareketsiz duruyordu.

“Bayan Koko ziyaretçileriniz var.” Genç kadın koridorun en sonundaki kapıyı açtı. Kapı girişinde birbirimize sokularak ufak görünmeye çalışıyorduk.

Genç kadın, “Dünürünüzün torunu. Beraber yaşıyordunuz, hatırladınız mı? Arkadaşlarıyla gelmiş. Çok hoş değil mi?” deyip omzumu sıvazladı. Daha sonra, “İçeri gir,” diyerek beni içeri soktu.

Ufak tefek, zayıf bir kadın yatakta oturuyordu. Gülümsüyordu.

“Uzun zamandır görmüyorsun, değişmiş olmalı. Hatırladın mı?”

“Evet, evet.” Yaşlı kadın gülümsüyordu.

Genç kadın, “Tamam o zaman, siz keyfinize bakın,” dedi. Genç kadın maharetli şekilde yastıkları kabartıp bizi oturttukten sonra odadan çıktı. Çok meşgul görünüyordu. Odada kalınca sanki koltuğun yastıklarıymışız gibi hissettik.

Yaşlı kadın yavaşça bir kolunu uzattı, yatağın yanındaki çekmecedeki kâğıdın içine sarılmış üç şeker alarak bize verdi. Şekerleri alıp geri oturdum. Bir şe-

keri Kawabe'ye diğeriini Yamashita'ya verdim.

Yaşlı kadın, "Holde çay var," dedi.

"Ben susamadım," dedim. Aslında boğazım kurumuştı. ■

Yaşlı kadın gülümsemeye devam etti. Benim Mayu'nun ağabeyi olduğuma gerçekten inanıp inanmadığını merak ettim. Teni çok açık renkti. Yüzü çok kırışıkta ama küçük yuvarlak gözleri çok hoş gözüküyordu.

Şeker kâğıdı elimde ıslanır gibi oldu. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Kawabe koltuktan kalkarak, "Gidip biraz çay alacağım," dedi.

Yamashita, "Ben de," diyerek aceleyle onun ardından gitti. Her zaman böyle olur. Ben hep bir şeyler için arkada kalırım.

"Şey."

"Evet?" Yaşlı kadın kibarca başını sallayıp gözlerini bana dikti. Sabahlığındaki küçük çiçek desenleri sabah rüzgârında bir an dalgalanır gibi oldu.

Ben, "Büyükanne Yayoi," diye başladım.

"Evet?"

"Şey, iyi misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim." Beyaz saçları topuz yapılmış halde başını salladı. Sessizlik oldu.

Kızı hiç görmememe rağmen, "Mayu çok iyi," dedim. Umutsuzca sohbeti devam ettirmeye çalışıyordum.

“Evet.”

“Mayu çok iyi,” diye tekrarladım.

“Gerçekten mi? Çok güzel. Bu yıl çok sıcak. Biz yaşlılar için zor oluyor.” Mayu ile ilgilenmiş gibi de-
ğildi.

Metanetime korudum. “Sizinle çok uzun zaman önce olmuş bir şey hakkında konuşmak istiyorum.”

“Tabii, tabii. Konuşun.” Mutlulukla başını salladı.

“Bir zamanlar, çok uzun zaman önce savaşa gitmiş bir adam varmış. Bir karısı varmış ama savaş bittikten sonra evine dönmemiş. Onu unutmamış ama. Hâlâ tek başına yaşıyor,” dedim tek solukta.

Yaşlı kadın gözlerini nazikçe kapatarak, “Savaş bittikten sonra bile çok şeyler oldu,” dedi. “Eminim böyle şeyler de olmuştur.”

Bir elinin arkasını ovdu. O koyu, boğumlu eller bu ufak tefek, açık tenli kadına yakışmıyordu. Ellerine bakarak başını eğdi.

“Bu adam savaş sırasında korkunç bir şey yaşamış. O kadar kötüymüş ki eve gidememiş...” söyleyecek kelime bulamadım. Ne yapmalıydım? “Sizce o adam kötü birisi midir?”

“Bence öyle midir?” diye yavaşça sordu. Temkinli bakıyordu. Hiç gelmemeliydim, diye düşündüm. Düşündüğümüz tek şey onu bulmaktı. Kadının bundan hoşlanmayacağını farkında olmamız gerekirdi.

Ancak kadının endişesi gitmedi ve başını doğrultup bana baktı.

“Eğer onun karısı olsaydım onu suçlar mıydım diye mi merak ediyorsun?”

“Evet.”

Bir süre düşündü. Sanki soru hoşuna gitmişti.

“Eminim ki onu suçlamazdım. Yararı olmazdı. Ayrıca başıma gelen kötü şeyleri hep unuturum.” Tekrar gülümsüyordu. “Savaş normal değil. Birini kolaylıkla bu şekilde değiştirebilir.”

“Onu buraya getirebilir miyim? Eğer gelmek istediğini söylerse?”

“Kimi?”

Ona yaşlı adamın adını söyledim. Sessizleşip düşündü. Belki de onunla karşılaşmak istemiyordu.

Sonunda, “Biliyorsun, hafızam bugünlerde o kadar iyi değil. Kim demiştin?” diyerek tereddütle gülümsedi.

Yaşlı adamın onun kocası olduğunu söylediğimde bunun çok komik bir şey olduğunu düşünüp kaha kaha attı ve, “Kocam uzun zaman önce öldü,” dedi.

Bakımevinden çıktığımızda, “Bunamış olmalı,” dedim. Güneş batmak üzereydi. Serin bir rüzgâr esti. Sonbaharın ilk alameti diye düşündüm.

Yamashita, “Belki de yanlış kişiydi,” dedi. Kafamı salladım.

“Mayu’nun büyükannesiydi değil mi? Ama Mayu hakkında konuştuğumda gerçekten anlamış gibi dur-

muyordu.”

Kawabe, “Ama,” deyip sesini alçaltarak, “yaşlı adamla karşılaşmamak için hatırlamıyormuş gibi yapmış da olabilir,” dedi.

“HmMMM...” Bir an düşündüm. “Her iki durumda da yaşlı adamın onunla görüşmemesi daha iyi değil mi?”

Kawabe isteksizce, “Evet, bence de,” dedi.

“Hey!” Yamashita aniden durdu. “Bakın!”

Arkaya baktık. Bej renkli bina batan güneşin ışınlarıyla kıpkırmızı olmuştu. Pencerelelerin birinden birisi el sallıyordu. Pencere camı, bir akşam melteminin dalgalandırdığı göletin yüzeyi gibi duruyordu.

“Belki de hemşiredir.”

“Hayır, değildi.” El sallayan yaşlı kadındı.

Bütün gücümüzle geri el salladık. Yaşlı kadın, bir dirseği bükülmüş halde yavaşça ve dikkatlice ölçülü hareketlerle el sallıyordu. Yüzünü göremiyordum ama gülümsediğinden emindim.

Kelimelerin anlatamayacağı kadar yalnız bir manzaraydı. Akşam ışığına bulanmış tarlaların ortasında kutu gibi küçük bina tek başına duruyordu. O kutu, daha iyi anlamak istediğim bir şeyle doluydu ama daha da uzağa sürüklenir gibiydi. Asla durdurmadığımız zaman gibi.

Yaşlı kadın el sallamayı bırakıp pencereden bize baktı.

“Yine geleceğim,” diye seslendim. Ancak beni du-

yamayacağını biliyordum. Pencereden uzaklaşıp kayboldu.

“Hadi tekrar gelelim,” dedim.

Batan güneş içlerine işlerken Yamashita ve Kawabe de, “Evet, yine gelelim,” diyerek bana katıldı.

■

10

Şiddetli tayfuna rağmen kozmos çiçeklerimiz hayatta kaldı. Pörsük ve bükülmüş kökleri bir kez daha yukarı doğru uzandı. Daha fazla yaprakları vardı ve çok daha yeşil gözüküyorlardı.

“Pes etmediler değil mi?” diye sordu Kawabe hayranlıkla.

Yaşlı adamın evi toplanma yeriymiş gibi her gün kurstan sonra orada buluştuk. Kozmos çiçeklerini kontrol edip ödevlerimizi yaptık. Yaşlı adam bizi karşılamak için herhangi bir şey yapmıyordu ama bizi görünce keyfi de kaçmıyordu. Biz fark etmeden yerde, ütülenmiş sert beyaz pamuklu kılıflarıyla içleri kullanmaktan kabarmış dört minder oluyordu.

“Bu kadar aptalken bunca çalışmakla ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Bu kadar aptal olduğumuz için zaten çalışmak

zorundayız!" ■

Yaşlı adam ve Kawabe arasında sık sık bu tür atışmalar olurdu. Ancak konu tarihe ya da yazı yazmaya geldiğinde bize çok şey öğretiyordu. Yaşlı adam sayesinde Yamashita yazı yazmada daha iyiye gidiyordu.

Bir gün bize Japon tarihindeki bir olayı kendi açısından anlattı. Büyük savaşçı Yoshitsune Minamoto'nun son bir savaşı kaybettikten sonra intihar ettiği varsayılıyordu. Yaşlı adama göre bu büyük savaşçı Asya'yı geçip Hokkaido'ya kaçmış ve Moğol İmparatoru Cengiz Han olarak ortalığı kasıp kavurmuştu. O akşam eve dönerken diğerlerine aklıma takılan bir şeyi anlattım.

"Bakımevindeki yaşlı kadını hatırlıyor musunuz?"

"Yayoi Koko'yu mu?"

"Size de birini anımsatmıyor mu?"

Kawabe ve Yamashita şaşırmış halde birbirlerine baktı.

■ "Kimi?"

"Bilmiyor musunuz?"

Yamashita bana baktı. "Aaa!"

"Gördün mü?"

"Evet, benziyorlar."

"Kim?!" Kawabe hâlâ anlamamıştı.

"Tohum dükkânındaki kadın."

"O yaşlı kadın mı?"

"Birbirlerine mi benzemiyorlar mı sence?"

“Evet, benziyorlar.”

Yaşlı adama, Yayoi Koko’yu bakımevinde gördüğümüzü anlatmadık.

“Ne dersiniz? Tohum dükkânındaki kadından bize iyilik yapmasını istesek mi?”

“Ne iyiliği?”

Onlara aklımdakini anlattım.

Tohum dükkânındaki kadını alıp yaşlı adama onu Yayoi Koko olarak tanıttığımızda hayalet görmüş gibi oldu. Kadını kozmos çiçeklerinin nasıl büyüdüğünü göstermek istediğimizi söyleyerek getirmiştik. Daha sonra yaşlı adamın evine doğru giderken ondan Yayoi Koko gibi davranmasını istedik. Elbette ona nedenini açıkladık. Yaşlı adamın onca yıldan sonra onunla görüşüp konuşmak istiyor olması gerektiğini anlattık.

“Bence çok mutlu olacak,” dedim.

Yaşlı kadın, “Merak ediyorum da,” deyip biraz düşündü. “Gerçekten benim Yayoi Koko olduğuma inanacağını düşünüyor musunuz?”

“Hiç sorun yok. Aynen ona benziyorsunuz. Ufak tefek ve açık tenlisiniz. Alnınız da yuvarlak.”

Yaşlı kadın elini alnına koyup bazı kırışıklıkları düzeltti. “Çocuklar bunu iyice düşündünüz mü?”

“Evet.”

“Tamam o zaman. Madem iyice düşündünüz. Ona söylemem gereken tek şey onun hakkında kötü dü-

şünmediğim öyle değil mi?”

Yamashita, “Aynen öyle,” diyerek yanıtladı.

Ve işte yaşlı adam elinde çamaşır sepeti bahçenin ortasında donup kalmıştı. Yaşlı kadın rahat değilmiş gibi eğilerek selam verdi. Yaşlı adamın henüz asılmış uzun iç çamaşırı rüzgârda dalgalanıyordu.

Yamashita sundurmadan seslenerek, “Neden buraya oturmuyorsunuz?” diye sordu. İki bardak soğuk arpa çayı koydu.

Yaşlı adam Yamashita’ya bakmadı bile. Sundurmaya doğru kaşlarını çatarak gitti ve aniden arkasını dönüp yaşlı kadını oturması için davet etti. Daha sonra elinde hâlâ çamaşır sepeti olduğu halde yakılmış sivrisineksavar kömürünün üstüne küt diye oturdu.

“Ahh!”

Yaşlı kadın kıkır kıkır güldü. Yaşlı adamın kaşları daha da çok çatıldı. Yamashita’ya gitmemiz gerektiği yönünde el salladım. Yabancıların olmaması gereken bir andı.

Sonraki gün kursun ardından öğle yemeği için yanımızda biraz ekmek götürerek her zamanki gibi yaşlı adamın evine gittik. Yaşlı adam ütü yapıyordu. Tek kelime etmedi. Odaya yaz sicağı, temiz kıyafet ve buhar kokusu dolmuştu.

Yaşlı adam beyaz yastık kılıflarının üstüne buhar püskürtüp ütüü bastırıyordu. Sertçe bastırarak her

bir kırıksıklığı düzeltiyor, ütüü ütü masasının kenarına koyup kılıfı ittirip yeniden buhar püskürtüyordu. Ütüü tutan elinde mavi damarlar belirmişti. Ütü yapmak için fazla sıcak olduğunu düşünüyorduk. Neden ütüü sonraya bırakmıyor da şimdi öğle yemeği yemiyorduk? Eğer evde yiyecek bir şey yoksa biz gidip alışveriş yapabilirdik ya da belki de yumurta kıztırmamızı isteyebilirdi. Ama bizi görmezden geldi.

Kawabe daha fazla dayanamadı. “Nasıldı? Yani, dün?”

Yaşlı adam ütüünün fişini çekip kolalanmış kılıfı sertçe içi dışarı çıkmaya başlamış yırtık bir yastığın üstüne koydu. Hiçbir şey demedi. Birbirimize baktık.

Yamashita utana sıkıla, “Onunla görüşmek istemiyor muydun?” diye sordu. Yaşlı adam yine yanıt vermeyince Yamashita, böylesi çılgın bir fikir düşünmenin benim suçum olduğunu söylemek istercesine suçlayan gözlerle bana baktı.

Biraz sinirlenerek, “Bize kızdın mı?” dedim. Yaşlı adam, yeni ütülenmiş kılıfları içinde yeni gibi duran dört yastığı bir araya topladı ve beni tepeden tırnağa süzdü.

“Gitmeden önce sizi azarlamamı istedi.”

“Hemen anladın mı?”

“Elbette.”

“Bu yüzden mi kızgınsın?”

Dirseğini yastıkların üzerine koyup yaslandı. “Ona yalan söylediniz. Buna sahtekârlık denir, bili-

yorsunuz değil mi?”

Kawabe karşı çıktı. “Sahtekârlık değildi!” Her zaman böyle kolaylıkla patlardı.

“Aptallar sizi!”

Yerimden zıpladım. Yaşlı adamın ilk kez böyle konuştuğunu duyuyordum.

“Kötü bir niyetimiz yoktu,” dedim.

“Konu bu değil.”

“Konu ne o zaman?” Kawabe hâlâ karşı çıkıyordu.

“Bir insanın hayatıyla oynayamazsınız.”

Yaşlı adamın böylesine kırılgan bir tonda konuştuğunu duyunca berbat hissettim. Çirkin, aptal ya da sıkıcı olduğumun söylenmesinden daha beter bir şeydi.

“İyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm,” dedim.

“Çok benziyorlar.”

Uzun bir sessizlik oldu. Neyin ters gittiğini görmek için aniden başımı kaldırdım. Yaşlı adam bana bakıyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

Batırdığımı o an anladım.

“Ne demek ‘benziyorlar’?”

Kawabe de bana bakıyordu. “Kiyama salaksın.”

Yamashita, biz bittik dercesine kafasını salladı.

“Yayoi Koko ile tanıştık,” dedim. Başka şansım yoktu.

“Onu buldunuz mu?”

“Evet.”

Ona hikâyeyi en baştan anlattım. İnsanları nasıl

telefonla aradığımızı. Bakımevini. Yayı Koko'nun bakımevine gitmeden önce ağabeyi ve oğlunun ailesiyle yaşadığını.

"İyi miydi peki?" sadece kel kafasının tepesini görbiliyordum.

"Evet."

"Bir şey söyledi mi?"

Ben yanıt vermeyince yaşlı adam yüzünü kaldırıp sabit şekilde bana baktı.

"Unutuyor."

"Anladım."

"Bunamış. Kocasının uzun zaman önce öldüğünü düşünüyor."

Yaşlı adam hafiften güldü. "Sanırım haklı. Zaten bu durum ölmek kadar iyi."

"Ama bu durum farklı."

Ağustosböceklerinin uğultusu etrafımızı bir ses girdap gibi sardı. Kulaklarım, kendi sesimin sanki başkası konuşuyormuşçasına çok uzaktan geliyor-muş gibi duyulmasına neden olan milyonlarca böceğin birbirine karışan sesiyle doluydu.

"Kocasının bir kahraman olduğunu sanıyor. Bir kahraman. Kocasının düşmanın ortasına sırtında bir bomba taşıdığını anlattı. Sanki kendi gözleriyle görmüş gibi tüm detayları anlattı. Çok gerçekçiydi. Yalan olduğuna inanamazdın."

Kawabe, "Buna yalan söylemek denmez," dedi.

"Hayır, haklısın. Bu, yalan değil," dedi yaşlı adam.

Hâlâ yere bakıyordu. "O yer, çok uzakta mı?"

"Biraz uzak."

Ancak daha sonra yaşlı adam bana sırtını döndü ve, "Keşke kendi işinize baksaydınız," diye homurdandı.

"Kimse var mı?" dedi naif, titreyen bir ses. Sundurmadan bakınca tohum dükkânındaki kadının ön kapının yanında durduğunu gördüm. Kadın sundurmaya doğru yürüyerek bahçeye girdiğinde, "Aaa, çocuklar siz de buradasınız," dedi. Bugün kimono giymişti ve elinde beyaz küçük bir şemsiye vardı. Güneş ışığı beyaz şemsiyenin tepesine vuruyor ve şemsiyeyi gökyüzünden kesilmiş bir parça gibi gösteriyordu. Sanki bir başka dünyaya giriş kapısıydı.

Kadın şemsiyeyi kapatıp kibarca eğildi ve, "Dün sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. Daha sonra bize bakıp, "İyi bir iş çıkaramadığımı için üzgünüm," dedi.

Üçümüz de kısık seslerle özür diledik.

Kadın, "Hayır, hayır. Özür dilemesi gereken benim," deyip karşı çıktı ve yine eğildi.

Yaşlı adam sundurmaya çıktı. "Size verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı çok üzgünüm," diye mırıldanıp kadına kılıfı yeni ütülenmiş yastıklardan birini verdi.

Kadın, soluk pembe bir beze sarılmış paketi bırakarak oturdu. Bezi açınca kırmızı böğürtlenlerle dolu bir kevgir gördük.

"Böğürtlen! Oooo!"

Kadın, "Köydeki akrabalarım gönderdi. Az var ama," diyerek gülümsedi.

Böğürtlenleri yıkamam söylendikten sonra mutfakta durdum ve bir kâseye biraz su koydum. Biraz tuz ekleyip böğürtlenleri tek tek kibarca yıkadım. Meyve yıkarken tuz kullanmayı bana yaşlı adam öğretmişti. Her biri kırmızının bir farklı tonu olan böğürtlenler küçük kırmızı yakut parçaları gibiydi. Böğürtlenleri dikkatlice durulayıp sundurmaya götürdüm.

"Hımmm, tatlı!"

"Hımmm, ekşi!"

Biz aynı anda, "Hımmmm, güzel!" dedik.

Yaşlı adam ağzına bir böğürtlen atarak, "Ayılar bunlara bayılır," dedi. Normale dönmüş gibiydi.

"Ayılar mı?"

"Ayılar, böğürtlenleri sever. Nerede güzel böğürtlen yeri görsen orada ayı vardır. Ayıların bulunduğu yerde de böğürtlen olur."

Kırmızı böğürtlenler ağızımda tatlı ve ekşi bir tat bıraktı. Balta girmemiş bir ormanda yaprakların üstündeki çiği toplasanız sanırım tadı böyle olurdu.

Yaşlı kadın, "Yabani üzümleri de," dedi.

Yaşlı adam, ayı olmayı sorun etmeyecekmiş gibi memnun bir halde, "Doğru, yabani üzümler de var" dedi.

"Dut da var."

"Öyle." Yaşlı adamın çok fazla kedi nanesi yemiş bir kedi gibi gözleri sulandı.

“Ya da adi porsuk.”

Yaşlı adam keyifli biçimde iç çekti ve sessizleşti.

“Ancak onlar gittikçe küçülüyor ve onları bulabileceğiniz çok daha az yer var.” Yaşlı kadın her bir böğürtleni sanki nektar emiyormuş gibi yedi, küçük ağzı küçük bir kuşun ağzı gibi açılıyordu.

Yaşlı adam, “Nerelisin?” diye sordu.

“Hokkaido. Aibetsu.”

“Gerçekten mi? Ben de Tomalıyım.”

Yaşlı kadın şaşırmış halde, “Güzel, güzel,” dedi. “Komşuyuz.” Kadın gülümsüyordu. Kadın gülümse-
diğinde tıpkı Yayoi Koko’ya benziyordu. “Dün görüş-
tüğümüzde komşu olabileceğimize dair bir his vardı
içimde.”

“Hımm...”

“Hokkaydo’dan olan insanlar biraz farklıdır, öyle
değil mi?”

Yaşlı adama anlayışlı şekilde kafasını salladı. “Hokkaido kadınları çalışkandır, tıpkı annem gibi,”
dedi.

Kawabe, “Doğru ya,” deyip doğruldu. “Senin de
bir annen vardı.” Tuhaf biçimde etkilenmişti.

“Elbette vardı.”

Yaşlı kadın, “Evet, Hokkaidolu kadınlar çalışkan-
dır. Enerji doludurlar,” deyip katıldı ve sonrasında bi-
raz utanmış halde gülümsedi.

İkisi uzunca bir süre konuştu. Kayak ayakkabısı
olarak lastik ayakkabı kullanıp okula nasıl kayarak

gittiklerinden, yaşı adamın tren yolu mühendisi olarak çalışmasından, yabancı üzüm toplanabilecek gizli bir yerden, kurutulmuş ringabalığı yumurtası turşusundan, yazın nehirde yüzmekten ve nehrin sularının o zamanlar nasıl soğuk olduğundan, Ashibari hâpishanesinden kaçan bir tutsağın yaşı kadının gözleri önünde yakalanmasından, bütün ailenin koca günü sardalyeleri kurutmak için asmakla geçirişinden, soya sosuna bulanmış acı yeşil biberli pilavdan ve bunun ne kadar lezzetli olduğundan, yaşı kadının taze yumuşak ringabalığından nefret edişinden, gece dağlarda gezen bir tilki sesinin ne kadar yalnız olduğundan, yazın nasıl bütün çiçeklerin açtığından, kışın ormanda odun arabalarını çeken atlardan çıkan inanılmaz buhardan, odun kömürü ısıtıcılarını temizlemeye ayrılmış günden, donmuş süte şeker serpip yediklerinden, karları yığıp üstünden atladıklarından ve ne kadar uzağa atlayacaklarını görmek için yarıştıklarından... konuştu. Konuştukça konuştu, hikâyeler ardı arkasına geldi.

İki kişinin içinde bunca şeyin birikmesine şaşırmıştım. Belki de yaşlanmak eğlencelidir. Yaşlandıkça daha çok anın oluyordu. Üstelik, o anların sahibi göçüp gitse de belki anılar havada süzülerek, yağmurda eriyerek ve toprağa karışarak kendi başlarına yollarına devam ediyordu. Belki de bu hikâyeler birçok yerden geçtikten sonra başka birinin kalgine giriyordu. Belki de bir yeri ilk kez görmemize rağmen daha önce

orada bulunduğumuzu hissetmemizin nedeni başka kişilerin anılarının karışmasıdır.

İkisi de sessizce oturup bahçeye baktı. Yıllarca karı koca olarak beraber yaşamış gibiydiler. Serin bir meltem esti. Sanki hepimiz güneş ışığında ve orman rüzgârında yıkanmış tatlı-ekşi olgun bir böğürtlenin küçücük tanesinin içindeydik.

11

Annem bir marul parçasına uzandıktan sonra yine içmeye başladı. Harikulade bir hamburger ve parlayan havuçlar gerçek olamayacak kadar güzel gözüküyordu. Ancak bir sebepten tatları yoktu.

Yemek çubuklarını bırakarak, “Neden yemiyorsun?” diye sordum. Annem her zamanki gibi dalgın halde beni izliyordu.

“Canım hiç hamburger istemiyor.” Sanki sıkılmış gibi bir parça kraker ısırdı. Kraker, kuru ve çıtırdayan bir ses çıkardı ve annem üzerine bir yudum şarap içti. Her gün sadece bu kadar yiyordu ama yine de kilo almıştı. Gözkapakları şişmiş gözüküyor ve sanki ağır şeyler taşıyormuş gibi ağır ağır etrafta dolaşıyordu.

Masadan kalkıp mutfaktaki buzdolabının kapağını açtım. Dolabın sebze bölümünde biraz solmuş marul, küflenmiş kabak ve üç tane sapsarı sulu gibi

duran armut vardı.

“Armut mu aldın?”

Annem tezgâhın diğer ucundan, “Hımmmm,” diye cevap verdi.

“Neden yemiyorsun o zaman?”

“Canım istemiyor.”

Musluğun altından bir bıçak aldığımda annem mutfığa gelip bıçağı ve armudu benden almaya çalıştı.

“Sorun değil anne,” dedim ve hızlıca armudu soy-maya başladım. Beyaz, sulu kısım ortaya çıkarken sarı kabuk şeridi de armuttan ayrılıyordu.

“Çok iyisin.” Annem hayretle ellerime bakıyordu.

Yaşlı adamın evinde çok fazla armut soymuştum. Yaşlı adam bana, “Sağ parmağını sıkıca bıçağın üstünde tut,” demişti. Dediğini yapınca bıçağı yavaşça ileriye doğru hareket ettirebilmişim. Uzunca vakit harcayarak ilk kez bir armudu kendi başıma soyduğumda geriye çarpık çurpuk bir armut kalmıştı. Yaşlı adam o armudu (Yamashita’nın dediği gibi üstü silme parmak izlerimle doluydu) sanki hayatında yediği en iyi şeymiş gibi yemişti.

Şimdi ise düz, yuvarlak armut ellerimi ıslatarak yavaşça elimde belirliyordu. Armut tamamıyla soyulduğunda anneme verdim.

“Çok tath.” Bir damla armut suyu annemin bileğinden dirseğine doğru ilerledi. Sonra bir başka damla daha geldi. Gece mutfakta durmuş, annemi o armu-

du yemekle meşgul halde görünce içimden nedense ağlamak geldi. Bıçağı aldım ve yavaşça bir başka armudu daha soydum.

Ben fark etmeden annem hepsini yemişti. Hem o gece daha fazla içmedi.

Yaşlı adamla birlikte trene bindik. İlk kez onunla bir yere gidiyorduk.

“Nereye gittiğimizi merak ediyorum.”

“Bilmiyorum.”

Yaşlı adamın bir elinde büyük alışveriş torbası vardı ve diğeriyle de tutunma direğini tutuyordu. Tren istasyonuna giderken yaşlı adam sırtı dimdik halde kısa kısa adımlar attı ve biz arkasından, “Nereye gidiyoruz? Ne yapıyorsun?” diye dırdır ederken sadece güldü.

Bütün öğleden sonrasında bir çeşit iple yuvarlak siyah topları birbirine bağlamakla meşguldü. Toplara dokunmaya çalıştığımızda sadece, “Dokunmayın,” demişti. Daha sonra, “Akşama yine gelin,” diye eklemişti. Kawabe ve ben annelerimize Yamashita'lara ders çalışmaya gittiğimizi, Yamashita da annesine bizde ders çalışacağını söyledi.

Köprüyü geçtikten sonra üçüncü durakta tren-den indik.

Kawabe, “Belki de nehre gidiyoruzdur,” dedi. “Bir seferinde buraya kurbağa yavrusu toplamaya gel-

miştim. Avuç iim kadar büyük bir kurbağa yavrusu vardı. Babam onun boğa kurbağasına dnŖeeęini söylemişti.”

Kawabe arkasına baktı. Karanlık nehir kenarı düzlüğün diğer tarafındaydı. Daha sonra merdivenlerden indik. Kawabe dalgın şekilde bir alışveriş merkezi reklamına bakakaldı. “Bu istasyon şimdi çok daha temiz,” diye yorumda bulundu.

Yamashita sabırsızlıkla yaşlı adama, “Hey, nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Bize neden bir şey söylemiyorsun?”

Kawabe’nin tahmin ettiği üzere nehre gidiyorduk. Yaşlı adam bizi rıhtımın orada bekletirken alışveriş çantasını alıp nehrin yanındaki imenlerle kaplı dar araziye indi. Uzun bir süre geri gelmedi.

Yamashita ve Kawabe ne var ne yok diye bakmaya gitti. Ben de canım sıkkın halde nehir kenarına oturdum. Bir yıldız üstümde parlarken soluk ışığını yayıyordu. Yaz tatilinin son on günüydü. Ben burada ne yapıyordum?

“Aaa!” Bir kadının çığlığının ardından bir erkek kükreyen sesiyle, “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi. Seslerin geldiği yöne bakarak aniden doğruldu. Nehir kenarındaki yola karanlıkta bir araba park etti. Bir adam birisinin yakasını tutmuş halde arabanın önünde duruyordu. Bu Yamashita’ydı. Kawabe de onun yanında sabit bir şekilde duruyordu.

Ben soluk soluğa gelince adam, “Ne? Bir tane

daha mı?" dedi. Adam siyah beyaz zebra çizgili gömlek giymişti ve saçları çok kısa kesilmişti. Gölgesi yüzünü onu şeytani gösteriyordu.

"Küçük sıçanlar. Araba mı gözetliyordunuz?"

"Hayır, gözetlemiyorduk. Yanlışınız var!" Kawabe bir balmumu heykeli gibi hareketsiz duruyordu ve sonra aniden sallanmaya başladı.

"Kes sesini! Siz zaten ne yapıyordunuz burada?"

Kawabe'nin sallanması aniden durdu ve kaskatı kesildi.

Etrafıma bakınca yaklaşık beş metre aşağıya park etmiş arabaları gördüm. Ancak kimse dışarı çıkmadı. Arabaların içleri oynayan çiftlerle dolu olmalıydı. İçrenç. "Biz, şey..." diye tereddütte başladım.

"Ne?" Gömlekli Yamashita'nın yakasını daha da sıkıca büzerken gözlerini bana dikti.

Yamashita, "Ahhh!" diye inledi.

Bir kadın arabadan çıktı. Kıyafetleri kırış kırış olmuştu. Parmaklarıyla saçını düzeltirken, "Neden uzatıyorsun?" dedi.

"Kes sesini!"

Kadın gözlerini devirip arabaya yaslandı. Hiçbir şey demedi.

"Büyükbabamızla geldik." Başka seçenek yok gibiydi bu nedenle konuşmaya devam ettim.

"O nerede o zaman? Şunu artık halledelim."

Başımız beladaydı sanki. Ayrıca tuvalete gitmem gerekiyordu. Yaşlı adam ne yapıyordu? Gidip de bizi

burada bırakan oydu.

Kadın gökyüzüne bakıp ağzını açarak, "Aaa," dedi.

"Ne?" Gömlekli de yukarı baktı. Sonrasında nehir kenarında canlı bir ses yankılandı. *Pat! Pat!* Havai fişekler!

Ardı ardına atıldılar. Kasabada yapılan havai fişek festivallerindeki gibi karmaşık bir gösteri değildi belki ama yine de gökyüzünde açan kırmızı, yeşil ve sarı kasımpatılar gibi büyüleyiciydi. Ayrıca havai fişekleri festivalde kalabalıkla seyretmekten daha güzeldi.

Kadın hayranlıkla, "Ne kadar hoş!" dedi. İnsanlar diğer arabalardan inmeye başlamışlardı.

Kawabe, "Yaşlı adam bu!" dedi. "Havai fişek yapabildiğini bilmiyordum."

"İmkânsız."

"Ama öyle olmalı. O siyah toplar. Barutla doluydular. Televizyonda görmüştüm."

Gömlekli gözleri şaşkınlıktan açılmış halde, "Bunları büyükbabanın yaptığını mı söylemek istiyorsun?" diyerek bize sordu.

Kawabe kasılarak, "Aynen," dedi.

Adam, "Çok iyiymiş," diye yorumda bulundu ve sonrasında derhal Yamashita'nın yakasını, "Ay! Unutmuşum, kusura bakma," diyerek bıraktı.

Havai fişekler altı atışla gökyüzüne atıldı. Karanlık gökyüzünde bir çiçek açıldı ve bu çiçek su damlaları gibi yavaşça düşerken bir başka çiçek açıldı. İkinci

ci çiçek de karanlığa karışırken bir yeni çiçek açıldı. Gösterinin her adımını seyrettim. Hiçbir ânını kaçırmak istemiyordum, tek bir saniyesini bile.

Yamashita gözlerini gökyüzüne dikmiş halde, "Bunu görmemizi istedi," dedi. "Elbette bize göstermek isteyecektir. Sonuçta harika!" ■

Kawabe, "Babam havai fişek uzmanıydı," diye başladı.

Gömlekli, "İşte yaz bu. Gerçekten ya," dedi ve kadın da katıldığıını belirterek, "Hımmm," diyerek başını salladı.

Havai fişekler sonunda kayboldu ve karanlık gökyüzüne bakarak aniden gelen sessizliğin içinde uzunca bir an durduk. Ardından Kawabe nehir kenarından aşağı koşmaya başladı. "Koşsanıza!"

Yaşlı adam, nehrin yanındaki karanlık çim yol boyunca bize doğru yavaşça yürürken ona doğru koştuk.

Gömlekli; yaşlı adama bira ısmarlamakta ve hepimizi bir okonomiyaki restoranına götürmekte ısrar etti. Restoran bira içen yetişkinlerle doluydu. Yamashita ve ben biraz gergindik ve, "Hadi eve gidelim," dedik. Ancak Kawabe, "Buraya annemle gelmiştim," dedi ve hiç tereddüt etmeden oturdu. Masalar yemek pişirmek için gömme sıcak saclar ile o kadar sıra dışıydı ki biz de oturduk. ■

Gömlekli, "Ne isterseniz ısmarlayın," dedi. Keyifliydi.

“Pekâlâ o zaman ben bir zencefilli bir de kalamarlı hamur alacağım. Biraz da portakal suyu.” Kawabe’nin hiç tereddüdü yoktu.

Yaşlı adam, gömlekli ve kadın bira içtiler. İlk kez yaşlı adamın evden uzakta başka yetişkinlerle konuştuğunu görüyordum. Yaşlı adamın biraz aksi ve düşmanca davranmasını umduğumdan eğlendiğini görmek biraz şaşırtıcıydı. Yaşlı adam gençken nasıl havai fişek fabrikasında ve savaş sonrasında araba tamir dükkânı ve fidanlık gibi birçok farklı işte çalıştığından bahsediyordu.

Kawabe’nin talimatlarına göre okonomiyakiyi pişirdik. Her bir servis kendi küçük tabağında geldi. Doğanmış kabak ve başka şeylerle dolu sulu hamura önce yumurtayı karıştırdık. Sonrasında masanın ortasına koyulmuş kızgın saca hamuru koyduk. Üzerine balık pulları serptik ve diğer tarafının pişmesi için çevirdik. Pişince üzerine sos ve toz haline getirilmiş yosunu koyup üç yetişkine servis ettik. Yemek yerken yetişkinlerin konuşmasını dinleyerek kendimize de pişirdik ve sonra biraz daha yaptık. Bizi hayli meşgul etti.

“Savaş falan sizin için epey zor zamanlar olmuş olmalı,” dedi gömlekli.

Yaşlı adam, “Siz ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Oyun salonu işletiyorum. Benim değil sadece işlettiğim için para alıyorum,” deyip, biz çocukların önünde kumardan bahsettiğinden dolayı biraz utan-

miş halde gülümsedi. "Son zamanlarda tuhaf müşterilerim var. Banka memuru gibi giyinip kabadayı gibi konuşuyorlar. Beni deli ediyorlar."

Kawabe ağzını yiyeceklerle doldurarak, "Öyle mi? Görünüşe göre işiniz zor," diye yorumda bulundu.

"Öyle. İstasyonun hemen karşısındaki salon. Neden gelip biraz oynamıyorsunuz?"

Meyve suyunu içip memnuniyet bildiren uzun bir oh çekerek Kawabe, "Büyüyünce geleceğim," dedi.

Yamashita ağzı domuz eti dolu halde, "Ben de balık dükkânı işletiyorum," dedi. "Babam gibi."

Gömlekli yüksek sesli, "Çok etkileyici," dedi.

Kawabe, "Ben havai fişek yapacağım. Şimdi karar verdim," dedi ve yaşlı adam içten bir kahkaha attı. "Haha-ha!" Yaşlı adam o kadar yüksek sesle güldü ki gömlekli az kalsın elindeki bira bardağını düşürüyordu.

"Sen peki?"

Ne mi olmak istiyordum? "Henüz bilmiyorum," diye yanıtladım.

"Ne yaptığınızın önemi yok. Sadece iyi yapın," dedi gömlekli ve sonra hüzünlü bir kahkaha ile, "Bunun hakkında konuşmayayım," diye ekledi. Kadın da güldü.

Gömlekli gözleri içmekten biraz bulanmış halde, "Siz sağlam çocuklarsınız. Daha erkenden fark etmedim kusura bakmayın," diye devam etti. "Ancak," deyip yanındaki kadını dürterek, "Onu gözetliyor ola-

bileceğinizi düşününce aklım başımdan gitti.”

Yamashita kıpkırmızı kesilerek, “Sorun değil,” dedi.

Gömlekli ağır başlı şekilde kafasını salladı ve, “Ama o çok güzel gözüküyor öyle değil mi? Çekici. Hadi onlara bir bakış at.” Gömlekli kadının bluzunu çekiştirdi.

“Kes şunu!” Kadın kızgın gözüküyordu ama sesi neşeliydi. Üçümüz gözümüzü yere diktik.

Yaşlı adam, “Eğer senin için bu kadar önemliyse neden onunla evlenmiyorsun?” dedi.

“Onunla mı?” Gömleklinin sesi heyecandan tiz şekilde çıkmıştı. Sanki afallamış gibi kadına işaret etti. Kadın hayli kızgın şekilde ona yan bir bakış attı. Gömlekli, “Bu kötü bir fikir olmayabilir,” dedi ve, “Bira,” diye bağırdı. Kadın büyük gözlerini biraz kırıp yere baktı. Çok hoştu.

Gömlekli bardağından bir yudum alarak, “Yaşlı adam, evlendiğimizde bize büyük bir havai fişek gösterisi hazırlamak zorunda olacaksın,” dedi.

Yaşlı adam da birasını yudumlayarak, “Öyle olsun!” dedi. “Anlaştık.” Bu akşam morali çok iyiydi.

Kawabe meyve suyu bardağını havaya kaldırarak, “Şerefe!” diye bağırdı.

12

Futbol kampı ağustosun son haftasında başlıyordu. Her yıl koçun adadaki evine gidip dört günü futbol oynayıp okyanusta yüzerek geçiriyorduk.

Dördüncü, beşinci, altıncı sınıflar ve koç da dahil olmak üzere toplamda yirmi yedi kişiydik. Tren istasyonunda buluşmak için herkesin erken kalkması gerekiyordu. İstasyona gittiğimde sırt çantalarıyla ortalıkta koşan beşinci sınıflar ile annelerinden ayrılmak istemedikleri için ağlayan dördüncü sınıfların çoktan ortalığı ayağa kaldırdığını gördüm. Kawabe de, "Sıra ya girin!" diye bağırarak bu curcunaya katkıda bulundu.

Adaya gitmek için hızlı trene ve vapura bindik. Daha sonra ise otobüse binip otele doğru yöneldik. Yolun beyaz şeridi yalçın bir uçurum ile okyanusun köpüren dalgalarını bağlıyordu. Ufkun yakınındaki su

kıyıya yaklaştıkça dalgalara dönüşerek kabarıp bize doğru geliyordu. Dalgalar üst üste kıyıya çarpıyordu. Sanki devasa bir yaratık nefes alıp veriyordu. Yeryüzünün doğduğundan beri kaç kere nefes alıp verdiğini ve dalgaların daha ne kadar denizden geleceğini merak ettim.

Ufuk, sanki bizi daha yakına çağırıyormuş gibi büyük bir yay çiziyor ancak sürekli bizden uzaklaşıyordu. Ne kadar uzağa gidersek gidelim ufku yakalamamızın yolu yoktu. Yerimde oturdum. Otobüs artık sessizdi. O kadar erken kalkıldığı için herkes uyuşmuştu. Bölge halkından birkaç yolcu çoktan inmişlerdi ve beşikteymişiz gibi bizi sallayan otobüste bir tek biz kalmıştık. Sonsuza kadar otobüste kalıp ufku kovalamayı istedim.

Koç, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Benim yanımda oturuyordu. Koçluk yapmadığında resim yapmayı öğretiyordu. Geniş omuzları, kütük gibi yuvarlak kalçaları ve gür sakalı vardı. Tıpkı büyük bir ayağa benziyordu. Pencereden dışarı bakmak için eğilince burnuma portakal kokusu geldi.

"Mezarlık."

"Ne?" Koç bana baktı.

"Çok fazla mezarlık var, öyle değil mi? Denizin bu kadar yakınında. Deniz mezarları alıp götürmüyor mu?"

Okyanusun üzerinde yükselen bazı kayalıkların tepesi mezar taşları ile doluydu. Bazı mezar taşları

kırılmışken diğerleri yepyenydi. Geçen sene buraya geldiğimde neden fark etmemiştim?

Koç, “Güzel bir yer,” dedi. “Denize bakabilirsin. Ölünce ben de böyle bir yere gömülmeyi isterim.”

“Çok fazlalar değil mi?”

“Hı hı.” Koç kafasını sallayıp bir süre camdan dışarı baktı. “Bu adada neredeyse yaşayan insan yok. Benim gibi gençler hep gitti. Sadece mezar taşlarının sayısı artıyor.”

“Hımmm...” Aklımda “Mezarlık Adası” kelimeleri dolaşıyordu. Ancak bu yer hiç de korkutucu değildi. Otobüs geniş bir dönemeçten döndü ve deniz sanki ısıırıyormuş gibi kıyıya vurdu. İşte! Daha fazla mezar taşı.

“Sanki adayı koruyor gibiler,” dedim. “Yani mezarlardaki insanlar demek istedim.”

“Evet, ne demek istediğini anlayabiliyorum.”

Deniz ve insanların yaşadığı kara arasındaki ölüm uykusu. Deniz rüzgârını içine çekerek sonsuza kadar sessizce.

“Altıncı sınıftasın. Bu sene son senen.”

“Evet.”

Koç gözlerini kapattı. Dalgaların sesleri, bir tepyi tırmanan otobüsün motoruna karışarak alçalıp yükseliyordu.

Otobüs yoluna devam etti. Tek bir pervane, kanatlarındaki tozu silkeleyerek parlak floresan ışığın etrafında dolanıyordu. Pencerenin dışı zifiri karanlık olduğundan otobüsün nereye gittiğini görmek imkânsızdı. Yol daha da kötüleşmiş olmalıydı çünkü otobüs şiddetlice sarsılıyordu. Ancak, tüm ses karanlık tarafından yutuluyormuş gibi otobüs sessizce yoluna devam ediyordu. Otobüsün en arkasında orta koltukta oturuyordum. Diğer herkes muhtemelen uyuyordu.

“Ay!”

Pencerede birinin yansımasını gördüm. Ben miydim? Ben olmalıydım ama değildim. Çok yaşlı birisi, bir yabancıydı. Daha önce hiç görmediğim birisiydi. Ancak yine de o yüz tanıdık gelmişti...

Otobüs daha da sallanmaya başladı ve ben pencerenin yanına bile yaklaşamadım. Yüzü net biçimde göremiyordum. Kim olabilirdi? Pencerenin dışarısına cama mı sıkışmıştı? Ya da ... Pencerde kendi yansımamı görmeye çalıştım, ancak otobüsün sarsıntıları daha da kötüleşti. Oturduğum yerden düşünce dizim çat diye çarptı.

“Kiyama... Kiyama....”

Uyanmaya başlayınca gece lambasının loş aydınlığında eski, lekeli bir ahşap tavan gördüm. Kawabe omzumu sarsıyordu. Artık hatırlıyordum. Futbol kampındaydık. Burası da koç ve annesinin işlettiği oteldi.

Kawabe kalın sesle, "Uyan Kiyama," diye fısıldadı. Kawabe, Yamashita ve benimle birlikte odada uyuyan üç tane dördüncü sınıf vardı.

"Ne istiyorsun?"

"Çişi gelmiş."

"Kimin?"

"Yamashita'nın."

"Neden gitmiyor o zaman?"

"Tek başına gitmeye korkuyor."

"O zaman onunla git."

"Gidiyorum. Ama senin de gitmen gerekmez mi?"

"Hayır."

"Hadi ama."

İstemeye istemeye kalkarken, aman ne güzel, diye düşündüm. Hiç korkmuyor değildim. Demek istediğim, burası tüyler ürperten eski bir yerdi. Şimdiye kadar karanlık korkumuzu yenmemiz gerekiyor-muş gibi gözükabilir. Ama belki de karanlık korkusu gerçekten sizi hiç bırakmıyordur.

Yamashita çoktan kapıda durmuş kıpırdanıyordu. "Acele edin. Patlayacağım," diye fısıldadı. Odamızın dışındaki koridora açılan kalın çifte kapılardan biri aralık bırakılmıştı. Bize söylenene göre burası önceden miso deposuydu. Koçun büyük büyük babası öldükten sonra burası otele dönüştürülmüş. Miso için depo olarak kullanılan küçük pencere-li kalın duvarlı küçük odalar yazın hoş ve serindi. Küçük odalarıyla gündüz bile karanlık olan koridor bana hapisha-

neyi hatırlatıyordu.

Koridorun sonundaki tuvaletin kapısından floresan ışığı birikintisi yayılıyordu. Adım, adım, adım... Karanlık koridor boyunca yürürken sanki birisi bizi izliyormuş gibi hissettim ancak bir sebepten arkamı dönüp bakamadım. Gündüz gördüğüm mezarlar şimdi üzerlerinden esen rüzgârla karanlığın içinde kalmış olmalıydı. Hayaletler, hızlı ayaklı yaratıklar gibi muhtemelen tabutların etrafında uçuşuyordu.

Kawabe, "Miso-yalayanı hiç duydun mu?" diye sordu.

Yamashita en kötüsünü umarak sesi titrer halde, "Neyi?" diye sordu.

"Miso yalayan hayaleti. Kedi dili kadar uzun bir dille...."

"Kes şunu!"

"Hâlâ burada yaşadığını hissetmiyor musun? Arkadan gelip enseni yalayabilir belki şapır şupur?"

Yamashita nefesini tuttu ve olduğu yerde dondu kaldı. Kawabe'ye bakınca tebeşir gibi beyaz yüzünü gördüm. O da sallanıyordu. Kendisi de bu kadar korkanken neden gidip de böyle bir hikâye anlatıyordu?

Sıralı parlak pisuarları olan parlak şekilde aydınlatılmış odaya geldiğimizde derin bir nefes aldık. Ahşap sandaletlerimizin sesi duvarda ve tavanda yankılandı. Pisuarların önünde sıra olduk.

"Kendi evimde bile gece yarısı uyandığımda tuvalete gitmeye korkuyorum. Patlayıncaya kadar tut-

maya çalışıyorum ama böyle uyumak mümkün değil öyle değil mi?" dedi Yamashita.

Yamashita'nın itirafının ardından Kawabe, "Ben de korkuyorum," dedi. "Tuvaletin yanında bir lavabo var ve lavabonun üstündeki aynaya bakmaktan gerçekten nefret ediyorum."

Gerçek arkadaş olduğumuzun kanıtı olarak üçümüz de aynı anda bitirdik.

Kawabe bizi kışkırtıp karanlık koridora gitmemizi engelleyerek, "Aptalsınız siz," dedi. "Bu kadar çok korkuyorsanız tuvalete gitmeyin."

"Ama..."

"Ben yatağın yanındaki pencereyi açıyorum."

"Pencereden dışarı mı işiyorsun?"

"Evet."

"Ama sen altıncı katta yaşıyorsun?"

"Hayır, aptal. Pencere verandaya açılıyor. Şimdi orada az bir yosun bile var."

Yamashita'nın yüzü buruştu ve hafiften güldü. Ciddi biçimde, "Karanlıktan nefret ediyorum," dedi.

Kawabe sesini alçaltarak, "Neden?" diye sordu. "Neden insanlar karanlıktan korkuyor sence?"

"Hımmm... Bilmiyorum." Yamashita soruyu düşündü. "Karanlık sanki hayaletler varmış gibi hissettiriyor..."

"Sence insani bir içgüdü mü?" diye sordum.

Kawabe memnuniyetle, "Hımmm... Bunun hakkın-da biraz daha derinlemesine düşünelim," dedi.

“Aman ya!” diye inledim. Kawabe sallanıyordu. İlham ısıltılarından biri çıkmış olmalıydı. Hakikaten! Sanki kendi kendine derinlemesine düşünüyordu da. Saate bir bakın. Bir de yere! O anda daha derinlemesine düşünmemizi istemesi gerçeği Kawabe’nin düşünmediğinin kanıtıydı.

Kendi kaderimi kabul ederek, “Çünkü karanlık olunca bir şeyin saklanıp saklanmadığını bilmiyoruz, öyle değil mi?” deme cesaretinde bulundum.

Kawabe anlayışlı şekilde, “İşte bu!” diyerek kafasını salladı. “Başka deyişle bilinmeyen. Korkunun nedeni bu.”

“Korkunun nedeni mi?”

Kawabe, “Mesela...” diye başladı. Kawabe artık tamamiyle uyanmıştı, gözleri gecenin bu saatinde tuvalete giderken bile takmadan edemediği gözlüklerinin ardından parlıyordu. Kollarımızı bağlayıp birbirimize bakarak üçgen oluşturacak şekilde durduk. Eskiden insanlar kuyuların etrafında dedikodu yaparmış. Biz de burada pisuarların etrafına toplanmıştık.

“Mesela zombileri, hayaletleri ve canavarları düşünün. Çok fazla şey var değil mi? Bende bir canavarlar ansiklopedisi var ve yüzden fazla çeşitte canavar var o kitapta. Diğer ülkelerde olan canavarları da eklerseniz daha da çok olur.”

Odanın beton duvarları Kawabe’nin fısıltısını yutuyordu. Uzakta bir saat ikiye vurdu.

“İnsanlar bütün o canavarları ve hayaletleri dü-

şündü. Onlara adlar verip onların resmini çizdi. Bu da, şekli olmayan şeylerden korktuğumuzun kanıtıdır. Eğer o şeyin neye benzediğine karar verip, ona ad verirsek o zaman onun ne olduğunu biliriz. Eğer ne olduğunu bilirsek de daha az korkarız. Öyle değil mi?”

“Yani miso-yalayıcı hakkındaki hikâye de aynı fikir mi?”

“Evet. Daha az korkmamızı sağlamalı.”

Yamashita daha da derin düşünerek, “Merak ediyorum da,” dedi. “Ama korkmuştum.”

“Belki de korkmak normaldir,” dedim. “Hadi geri gidelim.”

Karanlık koridordan aşağıya doğru koştuk. Eğer Kawabe’nin dediği doğruysa o zaman o ansiklopediyi yeterince okumamış demektir.

13

Gökyüzü çok açıktı. Bulutlar bir haritaya çizilmiş adalar gibi hareket ediyor ve bir şahin gökyüzünde sorunsuzca süzülüyor gibi gözüküyordu. Sonbahar yeryüzüne inmeye başlamıştı.

Bir platoda ağaç korusu vardı ve ortasında da oyun sahası. Gerçekten sadece bir açıklıktı ama iki tane futbol kalesi vardı. Ağaçlarla çevirili bu alanda bile okyanusun sesini duyabiliyordunuz.

Sabah top sürme, ağırlık kaldırma ve pas atma antrenmanlarını çalıştık ve öğlen ise hazırlık maçında iki takıma ayrıldık. Benim takımımdaki altıncı sınıflar arasında ben, Yamashita, Kawabe ve iki kişi daha vardı. Dördüncü ve beşinci sınıflar iki takımda eşit olacak şekilde dağıtıldı.

“Yamashita kaleci. Tamam mı?”

Yamashita, “Yine mi?” diye sızlandı. Hızlı koşamı-

yordu, bu yüzden de sürekli kaleci oluyordu. "Baskıya dayanamıyorum."

Kawabe, "Sızlanmayı bırak. Topun savunma bölgesini geçmesine izin vermeyeceğiz," deyince Yamas-hita sustu.

Sugita ve Matsushita'nın takımına yenilmeyi ben de istemiyordum, bu yüzden Yamashita'nın omzuna vurarak, "Sana güveniyoruz," dedim. Ancak bana si-tem dolu baktı.

Hiç de ikna edici olmayan şekilde, "Ancak sen ha-rika bir kalecisin," dedim.

Kalenin önünde durmak üzere paytak paytak yü-rüyerek giderken, "Çünkü şişkoyum, ondan değil mi?" diyerek son lafını da söyledi.

Sugita, "Elinizden geleni yapın çocuklar," diye ba-ğırdı. Gösterişçi. Ben de takımımı teşvik etmek için bağırmayı düşündüm ama ben bir şey söylemeyi dü-şünürken düdük çaldı ve maç başladı.

Hiç değilse Kawabe hızlıydı. Yıldırım gibi rakip-lerini geçiyordu. Yolunu kesmeye çalışan Sugita'nın önünde ilerleyip topu bana attı ve ben de topu kaleci-leri Matsushita hareket bile edemedenden kaleye attım. Muhteşem bir oyundu.

Sugita sanki koçmuş gibi, "Durma orada!" diye bağırdı. İstediklin kadar bağır Sugita, diye içimden geçirdim. Her zaman bunu yapıyordu. Ne zaman maç yapsak takımın en önemli oyuncusu gibi davranıyor-du.

Sugita, Kawabe kadar hızlı değildi ama yeterince hızlıydı. Gerçi etkileyici olan topa hâkimiyetiydi. Yüzden fazla kez kolaylıkla topu saydırabilirdi. Bense yirmi kez saydırsam iyiydi. Kawabe hareket etmeye başladığında top evcil köpek gibi onun etrafında dolanır ve ondan ayrılmazdı.

Sugita için ise takımı sadece hava atması için bir şans vermiş olurdu. Sugita, topu ortadan götürüp bizim savunma alanımıza girerek arka arkaya üç gol attı. Daha sonra topu benim bacaklarımın arasına attı, geri aldı ve gol attı. Kahretsin! Elbette Yamashita o kadar gergindi ki olduğu yerde donmuştu ve sadece gözleri ileri geri gidiyordu. Koç, "Yamashita! Hareket et!" diye bağırınca Yamashita sanki ağlayacak gibi olarak kalenin önünde gergin halde gidip geldi.

Ne zaman gol atsa sanki, "Püf, kolay lokmaydı," demek ister gibi Sugita çenesini biraz kaldırır ve saçını arkaya doğru atardı. Kawabe de ne zaman onu böyle hava atarken görse her zamanki gibi sallanmaya başlardı.

Kawabe'yi, "Pantolonların düşecek," diye uyardım ve o da yanıt olarak havayı karate hareketleriyle elleri ve bacakları ile ikiye ayırıyormuş gibi yapıp, "*Kiyeh*" diye bağırarak havaya zıpladı. Kawabe'den büyük olan bir beşinci sınıf öğrencisi onu öyle görünce gülmesini tutamadı. Eğer bağırıyorsa, "Onları haklayalım!" ya da "Bastırın!" yahut "Saldır!" gibi daha uygun şeyler söyleyebilirdi. Ancak ben ne zaman ba-

ğirmek için bir şey düşünsem aklıma bir şey gelmiyordu, bu nedenle tiksintiyle başımı salladım.

Takımımızın umutsuz savaşı devam ediyordu. Bir dördüncü sınıf öğrencisi düşüp ağlamaya başladı ve hiçbir atışımız gol olmadı. Sugita bizim kaleye doğru geliyordu. Defansif orta saha oyuncusu olarak onun yolunu kesmeye çalıştım. Kawabe sanki Sugita'ya yapışıkmiş gibi inatçı bir şekilde onun arkasından koşuyordu.

Sugita'nın takımından bir beşinci sınıf öğrencisinin kalenin daha da yakınına gittiğini gördüm. Kendisine göre kaleden daha uzak olan Sugita'ya kollarını sallıyordu. Ardından her şey bir anda oldu. Aylak şekilde burnuyla oynayan sağ arkadaki bir dördüncü sınıfa, "Ona Dikkat et!" diye bağırdığımda koç da, "Sugita, pas ver," diye bağırdı ve o anda topu solumda hissettim. Uzun bir atıştı. Sugita beşinci sınıf öğrencisini görmezden gelmişti. Arkama bakıp, "Bittik!" diye düşünürken Yamashita'nın sırtıarak kalenin önünde durduğunu gördüm. Gözleri bir arabanın farlarının ışığına yakalanmış kedi gibi açılmıştı. Sonrasında olan şey ise tek bir anda olmuştu ancak ben o olayı sanki ağır çekimde bir video izliyormuşum gibi netlikle görmüştüm. Top yavaşça kaleye doğru yuvarlandı. Yamashita'nın çehresinden korku yayıldı. Ardından Yamashita dondu, dudaklarını birleştirdi ve gözlerini sıkıca kapattı.

Koç, "Kimilda! Hayır, hayır kimildama! Topu yaka-

laaaaa!” diye bağırdı. Ardından top birden durmuştu. Sanki Yamashita’nın suratına yapışmıştı. Sonra yere düşüp defalarca zıpladıktan sonra Kawabe’nin ayakları dibinde durdu. Bir an hiç kimse hareket etmedi. Büyülenmiş gibi Yamashita’nın kıpkırmızı olmuş suratına bakarak taş gibi olduğumuz yerde durduk.

Kawabe, “Çok iyiydi Yamashita,” diye bağırdı ve topa güzelce vurdu.

Sugita, “Siz harika üçlüsünüz değil mi?” diye alaylı konuştu. Akşam yemeği vaktiydi ve Sugita, kilimli büyük yemek odasındaki masanın diğer ucunda oturuyordu. Takımı kaybettiği için sinirli olmalıydı. Yamashita suratının önünde topu tuttuktan sonra takımımız harika oynadı ve maçın seyrini değiştirip kazandı.

Sugita alay ederek, “Tuvalete bile kendiniz gide miyorsunuz öyle değil mi? Birbirinize yapışmak zorundasınız değil mi?” dedi. “Hey millet, bu üçlü hayaletlerden o kadar korkuyor ki tuvalete bile beraber gidiyorlar.”

Matsushita sanki bu fırsatı kolluyormuş gibi “Üçü birden, birlikte işiyorlar. İşeme üçlüsü,” dedi. “Anne! Gelsene, işemem lazım.”

Yamashita kızardı. Top suratına vurduktan sonra kanadığı için burnunda hâlâ pamuk vardı.

Dördüncü ve beşinci sınıflar bile Sugita ile

Matsushita'nın dediklerini duymuş olmalıydı. Masa-da yanımızda oturan koç yüksek sesle kahkaha attı. İhanete uğramış hissettim. Gördüğüm kadarıyla yetişkinler oldukça duyarsız olabiliyordu.

"Hayaletler mi? Korktuğumuzu mu sandın?" diye Kawabe karşı çıktı.

Sugita, "Yalancı," diye suçladı. Daha sonra Sugita'nın odasının tuvaletin yanında olduğunu hatırladım. Önceki gece bizi görmüş olmalıydı.

Kawabe tehditkâr bir tonda, "Sen, pekâlâ, hayaletlerden korkmuyor musun?" diye sordu. Bu bile onların kısı kıs gülmesini engellemedi.

Sugita son derece sakın şekilde, "Kesinlikle hayır," diye yanıtladı. Gerçekten pislikti. "Ben hayaletlere inanmam."

"Gerçekten varlarsa ne yapacaksın?"

Sugita eğlenerek Kawabe'nin yüzüne bakarak, "Bebeksin sen. Neden anaokuluna gitmiyorsun?" dedi.

Matsushita bunu hayli komik bulmuş gibi güldü.

"Var olup olmadıklarını nereden biliyorsun?"

Sugita sanki küçük bir çocuğa açıklama yapıyormuş gibi her kelimeyi yavaşça ve dikkatlice söyleyerek, "Şöyle söyleyeyim. Öldüğün zaman her şey sonlanır. Bu yüzden hayaletler olamaz. Ruhlar, cennet, cehennem. Bunların hepsi zayıf ve korkak insanların uydurduğu fikirlerdir. Hayatta başarısız olmuş insanlar kendilerini rahatlatmak için bu tür şeyler uydu-

rurlar. Babam böyle diyor,” dedi. Hassas kanca burnuna yumruk atmak geldi içimden.

“Biraz daha çorba alır mısın?” İki büküm yaşlı kadın büyük bir tencere taşıyordu. Koçun büyükanesiydi.

Yamashita sanki Sugita’nın alaylarından kaçmak için tabağını uzatarak, “Evet, lütfen,” dedi. Yaşlı kadın ona bir kâse beyaz balıklı miso çorbası döktü.

Koçun büyükannesinin kaç yaşında olduğunu merak ediyordum. Seksen? Doksan? Belki de daha yaşlı. Bilemiyorum. Sırtı o kadar kamburlaşmıştı ki kamburu başından bile daha uzundu. Bu yüzden insan ırkından biri gibi görünmüyordu. Kesin olan tek şey onun tanıdığım en yaşlı insan olmasıydı.

Onu geçen yıl ve ondan önceki yıl da görmüştüm ama yaşlı olmasından başka bir şey düşünmemiştim. Şimdi ise yanıldığımı fark ettim çünkü koçun büyükanesi sıklıkla ziyaret ettiğimiz yaşlı adam gibi değildi. Bir kere bu kadın çok daha yaşlıydı ve belki de denize bu kadar yakın yaşadığı için sert ve derin kırışıkları olan cildi çok koyuydu. Ağzı kırışıklarla burulmuş bir çatlak gibiydi o nedenle dudaklarının nereye gittiğini merak ederdiniz. Ancak yaşlı adamdan farklı olarak dişleri güçlü ve sağlıklıydı, hiç eksik dişi yoktu. Sol yanağında büyük bir ben vardı. Detayların şimdi farkına varıyordum.

Kadın kâseyi doldurur doldurmaz Yamashita kâseyi dudaklarına götürüp, “Çorba çok lezzetli ol-

■

muş," dedi.

Kadın, "Çünkü sen bugün çok ter döktün," dedi. Elini bana doğru uzattı. Parmakları, sanki sertmişler gibi hafif eğriydi. Kâsemi nazıkçe eline uzattım.

Yamashita, "Çorbayı bu kadar lezzetli yapan miso olmalı," dedi. Burnu kâsenin içindeyken kendi kendine başını salladı.

"Burada miso yapıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır, artık değil. İstesek bile imkânı yok."

"Neden?"

Kadın bir kâse çorbayı dikkatlice önüme koydu ve "Şey işte..." dedi. Konuşmak üzere oturdu ama daha sonra fikrini değiştirdi. "Hayır, bundan bahsetméseک daha iyi."

Bir çeşit sır sezmiş gibi Kawabe, "Lütfen ama! Anlatın," diye ısrar etti. Umutla yaşlı kadına baktık. Korku hikâyeleri anlatmada bir uzmandı. Bize her yıl bu adada olanların hikâyesini anlatırdı. Bu yıl ise hikâyenin bu evde geçtiğini düşünmek beni ürküttü.

"Ancak kimseye anlatmamalısınız, anladınız mı?" Büyük gözleriyle her birimize baktı. Yamashita, Kawabe ve ben hatta Sugita ile Matsushita bile yemek çubuklarını bırakıp masaya yaslanmıştı. Diğer masalardaki çocuklar muhtemelen kadını duyamıyordu.

"Bu bölgede miso yapan yerler arasında bu ev en iyisi ve en zenginiydi. Neden peki miso yapmayı bıraktılar? Bunu bana ablam anlattı. Çok genç öldü ablam." Yaşlı kadın burada durdu. Eğer bunu merakımı-

zı perçinlemek için yaptıysa hayli etkileyici olmuştu.

“Burada bir kadın öldü.”

Kawabe derin nefes aldı. Yamashita kız gibi elini ağzına götürdü. Sugita, “Biliyordum,” der gibi Matsushita’ya baktı. Matsushita da karşılığında hafiften güldü.

“Nesiller öncesiymiş. Evin reisi hovardaymış. Aileye evlenerek girmiş ve başlarda çok çalışmış. Ancak yavaş yavaş miskinliğe kaymış ve tembelleşmeye başlamış. Ölen kadın yakınlardaki bir tefecinin boşadığı karısıymış. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu evin reisi ile o kadının...” Yaşlı kadın burada kırışık dudaklarını sıkıca bastırdı.

Sugita, “İlişkileri olmuş,” diye acı bir sesle bağırdı.

Kadın azarlayıcı şekilde Sugita’ya kaşlarını çatıp başını salladı. “Gizlice miso depolarından birinde buluşabilirsiniz diye adam kadını arka kapıdan alıyor-muş.”

Diğerlerinin yemek yeme sesine rağmen yaşlı kadının yumuşak sesi netlikle nüfuz ediyordu.

“Adam bir gün deponun dışarısında birisinin onu aradığını duymuş. Kadına geri geleceğini söylemiş ve kapının sürgüsünü sıkıca kapatarak kadını yalnız bırakmış. Adamı arayan karısıymış. Dağın diğer tarafına bir fıçı miso götürülmesi gerekiyormuş ancak götürecek olan adam kızamık olmuş. Karısı kocasının gitmesini istemiş. Adamın başka seçeneği yokmuş.

Adam miso dolu arabaya binmiş ve yola çıkmış. Sonrasında ne olduğunu kimse bilmiyor ama adam arabayla uçurumdan düşüp aşağıdaki kayaların üstünde ölmüş.”

Kawabe hafiften güldü. “Karını aldatırsan böyle olur.”

Yaşlı kadın gözleri kapalı halde yavaşça başını salladı. Büyük akıllı yaşlı bir kurbağaya benziyordu.

“Adamın cesedini bulduklarında karnının nar gibi yarıldığını görmüşler. Korkunç bir ölüm. Depo-
nun anahtarı karısına verilmiş. Karısı, diğer kadının orada olup olmadığını biliyor muydu bilmem ama depoyu açmak için parmağını bile oynatmamış. Günlerce kalın ahşap kapının diğer tarafından tırnak sesleri duyulmuş. Sonunda ses kesilmiş.

O zamandan sonra miso yapmayı bırakmışlar. Adamın karısı, dul kadının orada öldüğü yönündeki dedikodular yüzünden burayı otele çevirmiş. Oteldeki misafirler çok uzaklardan geleceği için dedikoduları nasılsa bilemezlermiş.”

Yaşlı kadın katılmamızı bekleyerek ağzı kapalı halde güldü. Gözleri derin kırışıklıkların ardında saklanırken ağzının çevresindeki dikey çizgiler uzadı. Bildiğinizi düşündüğünüz birinin aniden yüzündeki maskeyi çıkarması gibiydi. Tüylerim ürperdi.

“Bütün işi tek bir marangoz yapmış ama işi biter bitmez marangoz ölmüş. Ölmeden önce çılgınlık halindeyken depoda tamamıyla çıplak bir kadın cesedi

bulduğunu söylemiş... Kadın başını miso fıçısına sokarak kendisini boğmuş. Zavallı. Sonlara doğru delirmiş olmalı. Kadının yüzü miso ile asitlenerek korunmuş, çürümemiş.

Ancak evde fazladan miso saklayamıyoruz. Kötüleşip yüz pudrası gibi kokmaya başlıyor. Kadının kaderine olan kızgınlığı misoyu lanetlemiş, kabul etmekten başka ne yapabiliriz.”

Sessizce oturduk. Çorbamızdaki beyaz balık etleri yaşlı kadının pudralanmış derisi gibiydi.

Yaşlı kadın bize anlatacak daha çok şeyi varmış gibi daha da çok eğilip kaplumbağa gibi kırışık boyunu uzatıp çenesini ileri doğru uzatarak, “En tuhafı da,” dedi. Büyük gözleri ileri geri hareket ederken, “Ablamın bir miso deposundan tırmalama sesine benzer ses duyduğunu söylemesidir,” dedi.

“Ama, bu uzun zaman önceydi, değil mi?” diye sordum. Bunu soğukkanlılıkla sormaya çalıştım ancak sesim çok tiz çıkmıştı.

“Evet, çok uzun zaman önceydi. Ama duyduğunu söylemişti. Asla unutamıyordu. O kadar genç ölmesinin sebebinin o olduğunu düşünmeden de edemiyorum. Öyle olmalı.” Gözlerini kapatıp kendi kendine başını salladı.

Sugita gergin şekilde, “Şu depo, hangi oda o?” diye sordu.

“Bu hikâyeyi ablamdan duyduğumda küçük bir kızdım. Ama...”

“Ama ne?”

“Yakın zamanda burada kalan misafirlerden biri gece yarısı...”

“Gece yarısı mı?”

“Tırmıklama sesi duymuşlar, *gırç gırç...*”

Sugita, “Bize hangi oda olduğunu söyleyin,” diye inledi.

Arkamdan koçun babası memnuniyetsiz bir tonda, “Anne! Şu konuyu kapat,” dedi. Aklım başımdan gitmek üzereydi.

“Yalan söylüyor. Böyle hikâyeler uydurmak onun hobisi, belki de kötü bir alışkanlığı demeliydim. Bilirsiniz.”

Sugita gülmeye çalışarak ama bunu beceremeyerek, “Evet, tabii. Kesinlikle. Haha ha,” dedi. Kawabe her zamanki gibi sallanıyor Yamashita ise sanki ruhunu yutmuş gibi çorba kâsesine bakıyordu. Matsushita’nın ağzı yarı açık kalmıştı.

Yaşlı kadın kalkıp çorba kâsesini aldı ve yürümeye başladı.

“Doğru değildi, değil mi?” diye sordum ancak yaşlı kadın sadece güldü.

“Deli bir yaşlı kadın. Bir gün elbette bu yüzden cezalandırılacak.” Koçun babası da gülüyordu. Ancak ben, Kawabe, Yamashita, Sugita ve Matsushita çorba-larımıza dokunmadık.

e

O akşam üçümüz yine tuvalete beraber gittik. Meydan okuyorduk. Sonuçta korkuyorsanız, korkarsınız.

Tualete gittiğimizde birilerinin daha önce gittiğini gördük. Sugita ve Matsushita. Sırtlarını bize dönmüşler ve işlerini görüyorlardı. Çiş ikilisi. Sadece bu da değil bariz şekilde sarsılarak uyandırılmış ve nedenini anlamadan gelmeye zorlanmış iki beşinci sınıf öğrencisi de oradaydı. Resmen ayakta uyuyorlardı ve uykudan şişmiş suratları parlak floresan lambayla aydınlatılmıştı. Bu durum bizim üçlü oluşumuzdan çok daha berbattı. Tuvalet dörtlüsüydü.

Tuvaletlerin cam kapısına tırnaklarımı sürttüm. ■
Gırç gırç. Sugita ve Matsushita'nın o anki görüntüsü paha biçilemezdi. İkisi de hâlâ işerken havaya zıpladı. Sonuç olarak ikisi de pantolonlarını ıslattı. Harika hissediyordum. ■

Kawabe, "Hey siz! Pantolonlarınıza işemeyin," diyerek alay etti.

Bir sonraki dakika Sugita, Kawabe'nin üstüne atladı. O kadar anıydı ki Kawabe kendini yerde buldu ve geri saldırmaya fırsat bulamadan Sugita gözlüklerini aldı.

Sugita gözlükleri yere basmaya çalışırken Sugita'nın kolunu tutup, "Bu hiç adil değil!" diye bağırdım. Sugita gözlükleri bırakıp saçlarıma yapıştı. Olabildiğince sert şekilde yüzüne vurdum. Bütün kuvvetiyle saçımı çekti. Kafamın gittikçe ısındığını

hissediyordum. Sonrası ise tam bir karmaşaydı. Tekmeleyerek, yumruklayarak ve ısırarak birbirimize kenetlenmiş halde yerde yuvarlandık. Sanki beni arkamdan tutan bir şey aniden gitmişti. Bedenim tamamen uyanmış, aklım netti ve içimde inanılmaz bir güç hissediyordum. Eğer Sugita Kawabe'nin gözlüklerini almasaydı muhtemelen bu kadar kızmazdım. Bildiğim tek şey içimde bir kapının yüksek bir çıtırtı sesiyle açılmış olduğuydu. Bir de Kawabe'yi Sugita'ya saldırmaktan alıkoymaya çalıştığım anın canlanması. Sugita'nın Kawabe'nin babasıyla dalga geçişi... O zaman hissettiğim gibi yeniden suçlu hissetmeye dayanamazdım.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz!" Koçun bize bağırdığını duymuş olsak da Sugita ve ben durmadık. Yumruğun çıkardığı memnuniyet verici sesle tuhaf şekilde afallamıştım. Koçun yüzüne vurdum.

Sonunda ayrıldığımızda koridordaki bütün ışıkların yandığını fark ettim. Koç, hâlâ ellerinde birbirlerinin pijamalarının iplerini tutan Matsushita ve Yamashita'ya durdukları yerde kafalarına eliyle hafiften vurdu. Daha sonra yerde gözlüklerini arayan Kawabe'ye gözlüklerini fırlattı. İki tane beşinci sınıf öğrencisi kalın kafalı zombiler gibi hâlâ ayakta duruyordu.

Sugita'nın burnu kanıyordu. Pijamaları dağılmıştı. Hak etti, diye düşünürken benim bütün düğmelerimin koptuğunu fark ettim.

Koçun başından dumanlar çıkıyordu. "Saatin kaç olduğunu sanıyorsunuz?"

Gong! Duvar saati yanıt verdi. Sanki bir vidası gevşemiş gibi bir tane uzun bir gong. Odalarından kafalarını çıkarmış meraklı seyirci topluluğu gülüyordu.

"Sizler yataklarınıza dönüyorsunuz!" Böylece kafalar ortadan kayboldu.

Dudağım yanıyor ve atıyordu. Dudağıma dokununca sanki kendi dudağım değilmiş gibi geldi.

"Kiyama!" Koç bana bakıyordu. O kadar kızgındım ki ben de gözlerimi koça diktim. "Şu suratına bak! Git de aynada bak."

Sarsak şekilde ayağa kalktım ve aynaya baktım. Gerçekten korkunç görünüyordum. Dudağım morina balığı yumurtası gibi şişmişti.

Koçun odasına gittik ve yaralarımıza mikrop öldürücü sürdü. Yanmış gibi acıtıyordu. Matsushita koluna azıcık mikrop öldürücü döküldüğünde öyle yagara kopardı ki koç bir kez daha parmaklarıyla ona vurdu. Ben bu acıya dişlerimi sıkıp Sugita'ya bakarak katlanıyordum. Sugita'nın burnuna pamuk koyuldu ve beklendiği üzere o da bana bakıyordu.

"Görünüşe göre öğlen yeterince antrenman yapmamışsınız. Bu kadar enerjiniz varsa tuvaletleri de temizleyebilirsiniz. Beni duydunuz mu?"

Yamashita, Kawabe ve Matsushita, "Ne!" diye bağırıp birlikte ağladılar.

Ben tam, "Sugita seni pislik!" diye bağırırken Su-

gita da, "Ama Kiyama başlattı!" diye karşı çıktı.

"Sessiz olun!" Yıldırım çaktı. Hepimiz şok olmuştuk. "Banyoyu da temizleyebilirsiniz. Pırıl pırıl olana kadar da uyumayacaksınız. Pırıl pırıl anlaşıldı mı?"

Tek kelime daha etmeden ayağa kalktım. Böyle zamanlarda yenilgiyi kabul eden kişi incelikle kazanmış olur.

■

14

“Buraya bakın! Buraya!” diye Yamashita yere eğilmiş halde heyecanlı şekilde bağırdı. Bir böcekti. Sadece dört gündür yoktuk ama kozmos çiçeklerimiz kesinlikle büyümüşlerdi.

“İşte bir tane daha!”

Sanki sonbahar gökyüzünden aşağı kaymış ve kendini gösterecek fırsatı kolluyormuş gibi arada sırada serin bir rüzgâr esiyordu. Yakında tüm bahçeyi açmış çiçekler kaplayacaktı.

Kawabe kurs çantasından içi doldurulmuş oyuncak kurbağasını alarak, “Hadi onu şaşırtalım,” dedi. Oyuncak adadaki hediyelik eşya dükkânından yaşlı adam için almıştı. Oyuncakın gözleri arasındaki uzaklık tıpkı gözlükleri olmayan Kawabe’ye benziyordu ama Kawabe bunu fark etmemişti. Eve dönerken trende Kawabe, “Tuhaf bir suratı var ama ben

sevdim,” diyerek şaşkın halde kurbağaya bakarken Yamashita ve ben kahkahaya boğulmuştuk.

Kawabe, “Hadi yaşlı adamın ne yaptığına iddiaya girelim,” dedi.

Yamashita gururlu şekilde, “Uyuyor,” dedi.

Kawabe, “Banyoyu temizliyor,” dedi.

Bir sebepten aklıma hiçbir şey gelmedi. “Aklıma gelmiyor,” dedim.

“Hiç hayal gücün yok. Uydur bir şey.”

“Tamam. Tırnaklarını kesiyor.”

Sundurmaya sessizce yaklaştık. Pencere hafif aralıktı. Dış kapıdan yaşlı adamın şiltede yattığını görebiliyorduk. İnce yazlık şiltenin üzerinde elleri midesinin üstünde sarkık halde duruyordu. Sessizce kapıyı açtık.

Yamashita, “Ben kazandım,” diye fısıldadı. Ancak hemen anlamıştık. İçimizde tuhaf bir belirginlikle bunu hissetmiştik. Uyumuyordu.

Odayı tatlı bir koku kaplamıştı. Üzümler. Uzak bir ateşin ışığıyla aydınlanmış karanlık gökyüzü rengindeki üzümler yaşlı adamın yastığının yanındaki kâsede duruyordu. Bizimle yiyeceğini düşünerek oraya koymuş ve uyumuş olmalıydı.

Yamashita, bluzunun koluyla gözündeki yaşları silerek, “Pikniğe gitmeye hazırlanan küçük bir çocuk gibi,” dedi. Kawabe arkası dönük halde bir köşeye sin-

mişti. Ara ara bastırılmış hıçkırıkları duyuyordum.

Sessizce bir üzüm tanesi alıp yavaşça soydum. Ufak sulu tane elimde titriyordu.

“Al, ye.” Üzümü yaşlı adama uzattım. “Hadi ama, ye. Lütfen!”

Öldüklerinde uyuyormuş gibi gözüken insanlar olduğunu okumuştum. Ama yaşlı adam öyle durmuyordu. Onun huzurlu olmadığını söylemiyorum. Aslında sanki çok mutluymuş gibi biraz gülümsüyordu bile. Ama uyumuyordu işte. Ölmüştü. Geriye kalan tek şey bedeniydi, yaşlı adamın kendisi değil. Böyle hissettim. Bir daha asla kalkıp benimle konuşmayacak ya da yemek yemeyecekti. Yüzü biraz çökmüştü ve kel kafasının parlak kısmı bitkilerin kuruyup öldüğü kurak toprak parçası gibi duruyordu.

İlk kez ölü bir adam görüyordum ama hiç korkmadım. O an o kadar korkunç gelen ve büyüleyen hayaletler ve canavarlar aklımdan çıkmıştı. Yaşlı adamın bedeni narin ve giyilen eski kıyafetler gibi tanıdık şekilde öylece uzanıyordu.

Ona anlatmak istediğim çok şey vardı. Hazırlık maçı, miso deposu, yaşlı kadının bize anlattığı korku hikâyesi, hayatımda ettiğim en büyük kavga, sabaha kadar tuvaletleri temizleyişimiz, adadaki mezarlar, denizin balık sırtı gibi parlaması, okyanusa daldığımda kendi içimde sesleri nasıl duyduğum... anlatacak çok şey, sorulacak çok soru vardı. Yaşlı adamın nasıl yanıt vereceğine dair görüntüler gözlerimin önüne

geldi. Ancak yaşlı adamın nasıl göründüğünü kısa bir süre öncesine kadar hatırlayamıyordum. Futbol kampındayken her gece uyumadan önce zihnimde yaşlı adamla konuşuyor, ona gün içinde olanları anlatıyordum. ■

Sanki eve dönüşüme hazırlanıyordum. Çok eğlenmişim. Diğerleri görmesin diye örtüyü başıma kadar çekiyor ve uykuya dalarken gülüyor, konuşuyor, şişiniyor ve hatta ağlıyordum.

Üzümü yaşlı adamın dudaklarına bastırdım. Üzümlün suyunun yaşlı adamın kapalı ağzını bir şekilde açacağını umuyordum. Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Eğer sadece benimle konuşursan hayatımın geri kalanında senin kölen olurum. Bahçeni temizlerim. Sana masaj yaparım. Çöpünü dışarı çıkarırım. Çamaşırları yıkarım. Hatta sana her gün saşimi getiririm. Bu yüzden lütfen, lütfen gitme...

Ancak beni duyamıyordu. Sonunda ben de ağlamaya başladım.

e

Sosyal hizmetler kurumundan birisi tıp müfettişi getirmişti ve her şey çok hızlı oldu. Aniden yaşlı adamın evi yetişkinlerle dolmuştu. Biz ise sadece bir polisin sorduğu sorulara yanıt verebiliyorduk. "Buraya ne zaman geldiniz? Buraya gelme nedeniniz neydi? Bu adamla olan ilişkiniz nedir? Neden geldiniz?"

Kawabe, "İstediğimiz için geldik!" diye bağırdı ve

bu da soruların sonu oldu.

Komşu kadınların bakışlarına rağmen yaşlı adamın yanında kaldık. Karanlık olunca Yamashita'nın annesi ile benim annem gelip üçümüzü eve götürdü. Gitmek istemiyordum. Ancak, "Gitmek istemiyorum," diyecek kadar bile gücüm yoktu.

O gece uyuyamadım. Sürekli bir şeyler hatırlayıp odamın penceresinden dışarı baktım. Yaşlı adamın evini göremiyordum. Arada çok fazla ev ve apartman vardı. Işığın açık olup olmadığını merak ettim. Orada birisi var mıydı? Gözlerimi kapattım. Karanlık odasında sadece televizyon açıktı. Televizyonun titrek mavi ışığında yaşlı adam kendi başına üzümle-
■ yıkarken onun arkasını görebildiğimi hissettim. Kısık sesle, "Buradayım," diye fısıldadım. Kalbimdeki boşluğu azıcık da olsa dolduran yumuşak bir şey hissettim. Birçok kez, "Buradayım," diye fısıldadım.

Havai fişeklerin uzaktan gelen sesini duydum. Gökyüzünün karanlığındaki görünmez havai fişeklerin sesi. Bir... iki... üç... Sonrasında ise fark etmeden uyuyakalmışım.

Bir sonraki gün yaşlı adamın evinden dış kapılar alındı ve cam kapılar sonuna kadar açıldı. İçeride küçük bir sunak, beyaz kasımpatıları ve o odada tuhaf şekilde büyük gözüken bir tabut vardı.

Yaşlı adamın ağabeyinin oğlu köyden gelmiş ve

sundurmadaki mahallelilerle oturuyordu. Komşu kadınlar bahçede üçlü dörtlü gruplar oluşturmuş fısıltıyla konuşuyorlardı. Sanki siyah yas kıyafetleri çok sıcak yapıyormuş gibi hepsinde yelpaze yahut mendil vardı. Bileklerine konan sivrisineklere vuruyor ve kozmos çiçeklerini eziyorlardı. Rahip otuz dakika gecikmeyle sonunda geldi, dualarını hızlıca okuyup tutsü yaktı. Daha sonra tabut açıldı. Yaşlı adam inanılmaz derecede çökmüş ve sertleşmişti. Bakmak istemiyorum, diye düşündüm. Bu o değildi. Kawabe ve Yamashita ağlamaya başladı. Ben de ağladım. Ancak aynı zamanda ağlayan benden farklı olarak içimdeki bir başka benin sanki her şey belli belirsiz bir tülle örtülmüş gibi uyuduğunu hissettim.

Sanki yaşlı adamı yutmayı bekliyormuş gibi açılan büyük çelik kapıların olduğu krematoryuma bir yabancı arabasıyla geldik. Kapılar hızlıca ve tıkr tıkr rayların üzerinde açılmıştı.

“Neredeyse hiç duman çıkmıyor.”

“Hımmm.”

Krematoryumun bacasına bakarak bir bankta otururken aniden günün ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Gerçekten sıcaktı. Çoktan gitmiş yaz sanki son bir kez geri gelmişti.

Kawabe, “Kurbağayı aldığımız için memnunuz,” dedi. Hediyelik eşya dükkânından aldığımız içi doldurulmuş oyuncak tabutun içine koymuştu.

“Hey çocuklar.” Yaşlı adamın ağabeyinin oğlu kra-

vatını gevşeterek bize yaklaştı. "Size bir şey sormak istiyorum." Biz bankın bir kenarına sıkışınca o da oturdu. "Amcam hakkında."

Onun yaşlı adamdan bahsettiğini algılamam bir kaç saniye sürdü. Yeğeni olmasına rağmen yaşlı adama hiç benzemiyordu. Üstelik yaşlı adam öldüğü için hüzünlü ya da mutlu gözüküyordu.

"Amcam bir kadına para bırakmış."

Birbirimize baktık. Bu kadın Yayoi Koko olmalıydı.

"Gerçekten bu kadar çok para biriktirdiğini bilmiyordum," deyip burnunun ucundaki teri sildi. Mendili, kaba kareli bir mendildi. Böyle bir durumda en azından beyaz bir tane getirebilirdi. "Kadının nerede yaşadığını size sormam gerektiğini yazmış."

Kawabe şaşırmış halde, "Bir mektup olduğumu mu söylüyorsunuz?" dedi.

Adam somurtarak, "Evet," diye yanıtladı. "Öldüğünde birilerinin sizinle iletişime geçmesinden emin olmak istediğini yazmış."

Donup kalmıştık.

Kawabe burnunu çekerek, "Hepsi benim hatam!" dedi. "En başından beri ölü birini görmeyi isteyen bendim..."

Bacaya bakarak, "Ağlama," dedim. Eğer yanımda olsaydı yaşlı adam da öyle derdi. Ağlama. Ama Kawabe daha da çok ağladı.

"Üçünüzün de adını yazmış ama önce sizin oldu-

ğunuza inanamadım. Yani, imkânsız gibi geldi...”

“Bir grup çocuğu kastedemeyeceğini düşündünüz,” dedim ve adam da bana baktı.

“Evet, öyle.” Telaşlanmış gibi ayağa kalktı. “Sanırım başka kimsesi yoktu. Her zaman canı ne isterse onu yapardı,” deyip ayrıldı.

Bacanın ucunda tüten beyaz duman mavi gökyüzüne karıştı. Gözlerimi iyice açıp dumana baktım. Rüzgâr esince duman sanki mutlu halde akıp gitti. İzlemek zorundaydım. Sonuna kadar gözlerimi kaçırmadan izledim.

Yaşlı adamın küllerinin içindeki kemik kalıntıları saf beyazdı. Bazısı düz, bazısı eğik ve bazısı ise deniz kabuğu fosillerine benziyordu. Kemikleri toplamak için yemek çubuğu kullanmak zorundaydık. Kemikleri bir çift yemek çubuğundan diğerine aktarıp daha sonra kabın içine koyuyorduk. Kawabe ve ben büyük bir dikkatle orkidenin ortasına benzeyen bir kemiği aldık. Ölü kaldırıcı, “boğaz kemiği” diye yorumda bulundu. “Şeklini bu kadar iyi korumuş olduğu için şanslısınız.” Hepimiz dikkatlice dinledik. Yaşlı adam bizim ulaşamayacağımız bir yere gitmişti. Yaşlı adamın kemiklerine bakarken bir yanımla yaşlı adamın yeniden hayat bulmasını istediğimi fark ettim. Ancak şimdi bunun asla olmayacağını biliyordum ve kalbimde tuhaf şekilde huzurlu ve sakin hissettim.

Eğer yaşlı adam daha uzun yaşasaydı onunla birçok şey hakkında konuşacak ve o da bana tavsiyelerde bulunacaktı. Sınavlarım için endişeleniyordum ve büyüyünce ne olacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Benim sorunlarımı dinlerdi. Sonraki yaz yine birlikte karpuz yiyebilirdik ve bize yine havai fişek gösterisi düzenlerdi. Hatta ben büyüyünce okonomi-yaki restoranında birlikte bira bile içebilirdik. Şimdi ise bunları asla yapamayacağız. Kendimi korkunç derecede yalnız hissettim. Korkunç derecede yalnız. Ama eninde sonunda bu benim sorunumdu. Yaşlı adam yeterince iyi bir hayat yaşamıştı. Beyaz kemikleri bana bunu anlatıyordu. En iyi şekilde yaşamıştı. Kalbimden ona, "Ben de elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim.

Kemiklerin olduğu kabın kapağı kapandığında tok bir ses çıkardı. Yaz tatilimiz bitmişti.

■

15

Öğle yemeği sırasında Kawabe, “Bugün kurstan kaçıyoruz. Anlaşıldı mı?” dedi. Ekimin ilk perşembesiydi. “Sonunda bugün başlayacaklar.”

Yamashita ve ben sessizce başımızı salladık.

Okuldan sonra yaşlı adamın evinde toplanıyorduk. Kozmos çiçekleri tüm bahçede açmıştı. Kökleri kısa ve çiçekler de küçüktü ama otların arasında yanan küçük ateşlere benziyorlardı.

“Buraya ne olacak?” Yamashita kapalı dış kapıları hafifçe zorluyordu. “Apartman ya da başka bir şey dikerler belki.”

Ön kapı kilitliydi. Kapı tokmağı çamur olmuştu. Kawabe aniden eğilip sallanmaya başladığında bahçede dolaşıyordu.

Yarın ev yıkılacaktı. Sadece bir aydır boş olması-

na rağmen hayli viran gözüktüyordu. Yeşil ek dış kapılar ve bej rengi ahşap duvarlar donuk gözüktüyordu. Çamaşır ipinin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Belki de cenaze günü ortadan kaybolmuştu...

Sessizce kozmos çiçeklerini toplayıp bahçeden çıktık. Yamashita ön kapıdan geçerken arkasına bakıp kırık taş basamağa gözlerini dikti. Saşımı tabağını bu basamağa koymuştu.

Kawabe, "Hadi gidelim," dedi ve yüzü elindeki çiçeklere gömülü halde uzaklaştı.

Yamashita, "Bu evi unuturuz diye endişeleniyorum," dedi.

Ben de endişeleniyordum. Evde odamda yaşlı adamı hatırlamaya çalışmışım. Ancak ne kadar çok denersem deneyim anılar sanki benden daha çok kaçıyordu ve ben buna dayanamıyordum.

"Bu yüzden bu basamağı kesinlikle hatırlayacağım. Çok zeki değilim ama en azından tek bir şeyi hatırlayabilirim."

Gözlerimi o kadar sıkı kapattım ki gözümünden yaşlar aktı. Gözkapaklarımın ardında ışıklar parlıyordu. Daha sonra gözlerimi aniden yine açtım. Bir an ön kapının açık olduğunu ve yaşlı adamın başını uzattığını gördüm. Kapının açılma sesini bile duymuştum hatta.

"Bu çiçekleri odama koyacağım," dedim. Kilitli kapıya arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

"Ben de. Masama koyacağım."

“O zaman daha çok çalışabiliriz.”

“Evet, haklısın. Daha iyi çalışırız.”

Bu vakte kadar çalışmayı ertelemiştim, ancak artık ertelemek istemiyordum. Her gün aç bir hayvan gibi uygulama testleri çözüyordum. Sınav neredeyse gelmişti.

Masamdaki kozmos çiçekleri solmaya başladığında annem hastaneye kaldırıldı. Karaciğeri yüzündendi, belki de çok içtiğinden. Babam annemin hasta olduğunu ilk duyduğunda kızmıştı. Anneme lanet etmiş ve kızgınlığını bastıramıyormuş gibi ona, “Aptal!” demişti. Annem ağlamış ve “Çok üzgünüm,” demişti. Ancak annem bir süredir hastanede olduğundan babam işten erken çıkıp eve gelmeden onu ziyaret ediyordu. Daha önceden babamın aklında hep iş, iş, iş olurdu. Kurstan eve geç geliyordum ama bir şekilde ikimiz annem olmadan hayatta kalmayı başarıyorduk. Çoğu kez marketten alınmış hazır yemekler yiyorduk, bazense annemin tarif kitaplarını kullanarak basit yemekler hazırlıyordum. Izgara balık, salata ve hatta paramparça bir omlet. Babam lezzetli olduklarını söyleyerek hepsini yiyordu. Babamın yahni yaptığı zamanı asla unutamam. Yarım gün sebzeleri ve eti haşlamaya çalışmış, haşlanınca da tencereyi hastaneye götürmüş ve annemle yemiştik. Annem yemek yerken ağlamaya başlamıştı. İtiraf etmeliyim ki hayli

bezgin hissediyordum. Ancak babam annemi yemek yemesi için o kadar nazik şekilde teşvik etti ki ben bile keyiflendim.

Eve dönerken babam, “Büyüyünce ne olacaksın?” diye sordu.

Şaşırmıştım. Küçüklüğümden beri babam ilk kez bana böyle bir şey soruyordu.

“Bilmiyorum,” deyip biraz düşündüm. “Bir iş olmayabilir ama sanırım yazmak istiyorum.”

“Yazar demek.” Şaşıрма sırası babamdaydı. “Roman yazarı mı?”

Kulaklarım kızarak, “Roman yazarı olabilir miyim bilmiyorum,” dedim. “Ama bir şeyler yazmak istiyorum. Bence unutmak istemediğim şeyleri yazıp bunları insanlarla paylaşmak harika olur.”

Babam sessizce dinledi.

“Unutmak istemediğim çok fazla şey var. Bir gün eminim bugün hakkında yazacağım.” Kendi kendime bu yaz hakkında da diye ekledim.

“Kötü bir fikir değil.” Babam yavaşça yüzünü kaldırıp gökyüzüne baktı. Avcı takımyıldızı parlıyordu. Kış çoktan gökyüzüne gelmişti.

Sonbahardan beri sıkı çalışmaya değmişti. Özel bir ortaokula girmiştım. Babam gerçekten mutlu olmuş ve bana deri kaplı bir not defteri ile yabancı marka bir dolmakalem almıştı. Not defterinin içine

"Geleceğin Yazarına" diye yazılmıştı. Bu çok fazla diye düşündüm ve babama hakikatten bir kelime işlemci istediğimi söylememe kararı aldım.

Not defterini "Y-kun'ın Hikâyesi" adlı bir kısa hikâyeyi yazmak için kullandım. Mezuniyet toplantısına yetiştiremedim ama hikâyeyi yeniden yazıp herkesin paylaşmak için bir şeyler getirdiği veda partisinde okudum. Bir önceki gece o kadar gergindim ki uyuyamamıştım ama her şey çok güzel oldu. Sınıf kahkahaya boğuldu. Öğretmen, hikâyeyi öğrenci öğretmen mezuniyet yemeğinde tekrar okumamı istedi. Belki de hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Hikâyenin konu aldığı Yamashita ise hikâyenin sadece bir kız tarafından bırakılan şişman biri hakkında olduğunu söyleyerek o kadar memnun olmamıştı.

Yamashita maalesef sınavları geçemedi.

"Neyse, belki annem bu kez vazgeçip balık dükkânı işletmeme izin verir," dedi. Yamashita hâlâ şişmandı ama boyu uzuyordu ve artık daha çok bir balık dükkânı sahibine benziyordu. Yamashita'nın büyüyünce ne olacağını şimdiden bilmesi karşısında Kawabe ve ben etkilenmiştik, hatta biraz kıskanmıştık.

Kawabe sınavlara girmedi. Annesi yeniden evleniyordu ve yeni kocasının işi yüzünden çok uzaklara Romanya'ya gideceklerdi.

Mezuniyet günü elimizde diplomalarımızla üçümüz eve doğru yürüdük.

Yamashita, "Kötü oldu bu Kawabe. Tam da Tajima senden hoşlanmaya başlamışken," dedi.

Tajima ve Sakai, Yamashita ile aynı devlet ortaokuluna gideceklerdi. Ben biraz endişeliydim.

Ortaokulda yapmayı beklediğim tek şey uzun pantolon giyebilmektir. Hâlâ ince uzundum ve uzun pantolonların bana yakışacağını umuyordum.

Ben sessizliğimi korurken Yamashita, "Ama muhtemelen yeni okulunda birileri olacaktır," diye ekledi.

"Sugita ve Matsushita gibiler de olacaktır," dedim. Son altı yılda tanıştığım bütün herkesin yüzü aklımdan sırasıyla geçti.

"Romanya'nın nasıl olduğunu merak ediyorum." Yamashita ritmik şekilde diploma kutusuyla dizlerine vurarak yürüyordu.

Durduk. Yaşlı adamın evinin olduğu yere gelmiştik. Komşu evlerin de hepsi yıkılmıştı ve bütün alan şimdi park alanıydı.

Kawabe tamamıyla asfalt kaplanmış alana bakarak, "Biliyor musunuz?" diye sordu. Kozmos çiçekleri ektiğimiz bahçe bu asfaltın altında uyuyordu. "Annem yeniden evlenmek istediğini ilk kez söylediğinde hayır dedim. Onca zaman bir babam olmasını o kadar çok istemiştım ama bir yabancınnın aniden 'Ben senin babanıı' dediğini düşününce... O gece bu konuyu düşündüm. Yaşlı adam burada olsa ne derdi diye düşündüm."

"O zaman mı kabul ettin?"

Kawabe başını salladı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de sıklıkla yaşlı adam ne derdi, diye düşünüyordum. Böyle yapınca yanıt, kendi başıma düşünmeme göre daha kolaylıkla aklıma geliyordu. Bu geçmişte yaşamak değildi. Daha kesin ve gerçekçi hissettiriyordu.

“Başaracağım. Üçümüz beraber yabancı bir ülkede yaşayacağız. Başarmak zorundayız öyle değil mi?” dedi Kawabe ve söylediklerine katılarak başını salladı.

Yamashita, “Gerçekten büyümüşsün,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Biraz daha uzun kalırsak kalbim patlayacakmış gibi hissettim. Sessizce yürüdük ve köşeye gelince “Görüşürüz,” deyip ayrıldık. Söyleyecek başka şey aklımıza gelmemiştir. Yaya geçidinde ben sağa döndüm, Kawabe sola döndü ve Yamashita da dümdüz yürümeye devam etti. Bir adım, iki adım... Sanki bir düelloda adımlarımı sayıyormuş gibi yavaşça yürüdüm. Ancak on adım gitmeden Yamashita aniden, “Hey, söylemeyi unuttum,” diye bağırdı.

Geçidin ortasıydı. Beklentiyle ona baktığımı biliyordum. Bir şey umar gibi. Geri geri gelen Kawabe’nin yüzünde de benzer bir ifade vardı. Bu şekilde ayrılmak doğru değildi.

Yamashita bizim sabit bakışlarımız karşısında biraz telaşlı gözüküyordu ama sonra gülümseyerek

“Artık kendi başıma tuvalete gidebiliyorum. Artık korkmuyorum,” dedi.

Kawabe ve ben bir an afalladık. Ardından Yamashita, “Sonuçta, öteki dünyada bizi kollayan bir arkadaşımız var! Bu sizi de yenilmez hissettirmiyor mu?” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Gözlüklerinin ardındaki gözleri iyice açılmış olan Kawabe aniden olabildiğince yüksek sesle, “Aynen öyle,” diye bağırdı.

Deliler gibi kafamı salladım. Kafamı sallarken Yamashita’nın üstüne atlayıp ona kocaman sarılmak istedim. Her şeyi öylesine basitçe söylüyordu ama her zaman da haklıydı. Bunu nasıl yapıyordu?

Yamashita derin, memnun olmuş bir nefes alıp bize arkasını döndü ve, “Görüşürüz,” diyerek koştu.

Kawabe ve ben Yamashita’nın uzaklaşan görüntüsüne bakarak bir süre donup kaldık. Kawabe’ye baktığımda sürekli sinirli halde sallanan çocuğun yüzünde gördüğüm en neşeli ifade vardı. Kalbimde serin bir rüzgârın estiğini hissettim ve, “Görüşürüz,” dedim.

“Tamam, görüşürüz!”

“Elbette!” Dönüp olabildiğince hızlı koştum.

ARKADAŞLAR

KAZUMI YUMOTO

Yamashita, Kawabe ve Kiyama adlı üç iyi arkadaş, hayatının son zamanlarını geçirmekte olduğunu düşündükleri yaşlı bir adamı merak eder ve onu gözlemeye başlarlar. Bu süreç içerisinde yaşlı adamla kurdukları bağ, onları arkadaşlık ve sevgiye dayanan güzel bir maceraya davet eder.

Yaşamın anlamını merak ederken arkadaşlığı yücelten bir kitap olarak değerlendirebileceğimiz elinizdeki bol ödüllü yapıtı, her yaştan okurun keyifle okuyacağını umuyoruz.

14 ₺
KDV DAHİL

Zeplin Çocuk ve İlkgençlik
facebook.com/zeplincocukyayin
twitter.com/zeplincocuk

